

Đàn gái cũ Người pha hồng thế giới

- Mười Mười Thích Ăn Thịt -

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Người Phá Hòng Thế Giới
- Chương 2: Vương Phi Thế Thân (1)
- Chương 3: Vương Phi Thế Thân (2)
- Chương 4: Vương Phi Thế Thân (4)
- Chương 5: Vương Phi Thế Thân (4)
- Chương 6: Vương Phi Thế Thân (5)
- Chương 7: Vương Phi Thế Thân (6)
- Chương 8: Vương Phi Thế Thân (7)
- Chương 9: Vương Phi Thế Thân (8)
- Chương 10: Vương Phi Thế Thân (9)
- Chương 11: Vương Phi Thế Thân (10)
- Chương 12: Vương Phi Thế Thân (11)
- Chương 13: Vương Phi Thế Thân (12)
- Chương 14: Vương Phi Thế Thân (13)
- Chương 15: Vương Phi Thế Thân (14)
- Chương 16: Vương Phi Thế Thân (Xong)
- Chương 17: Chín Tầng Ác Mộng (1)

Mục lục

<u>Chương 1: Người Phá Hổng Thế Giới</u>	
<u>Chương 2: Vương Phi Thế Thân (1)</u>	
<u>Chương 3: Vương Phi Thế Thân (2)</u>	
<u>Chương 4: Vương Phi Thế Thân (4)</u>	
<u>Chương 5: Vương Phi Thế Thân (4)</u>	
<u>Chương 6: Vương Phi Thế Thân (5)</u>	
<u>Chương 7: Vương Phi Thế Thân (6)</u>	
<u>Chương 8: Vương Phi Thế Thân (7)</u>	
<u>Chương 9: Vương Phi Thế Thân (8)</u>	
<u>Chương 10: Vương Phi Thế Thân (9)</u>	
<u>Chương 11: Vương Phi Thế Thân (10)</u>	
<u>Chương 12: Vương Phi Thế Thân (11)</u>	
<u>Chương 13: Vương Phi Thế Thân (12)</u>	
<u>Chương 14: Vương Phi Thế Thân (13)</u>	
<u>Chương 15: Vương Phi Thế Thân (14)</u>	
<u>Chương 16: Vương Phi Thế Thân (Xong)</u>	
<u>Chương 17: Chín Tầng Ác Mộng (1)</u>	

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Phá Hỏng Thế Giới

iểu Văn, em đừng đi! Anh biết em vẫn còn yêu anh, em đừng đi! Em đừng đi mà!”

Phía sau truyền tới tiếng gào tê tâm liệt phế của một người đàn ông, khi cánh cửa sắt chậm rãi đóng lại, một người đàn ông mặc đồ tây rất ưu nhã mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh mình, “Tô Văn, em thật sự nhẫn tâm nhìn anh ta chết sao?”

“Chẳng lẽ anh không đành lòng? Đúng nha, anh là em trai của anh ta, nếu không anh chết cùng anh ta đi?”

Tô Văn nhàm chán cào cào móng tay lạnh nhạt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong đầu liên hệ với Tổng bộ “Người phá hỏng thế giới”.

Số 003 hoàn thành nhiệm vụ, xin được trở về! Xin được trở về!

Tổng bộ đã nhận được! Đang truyền tải tin tức...

Người đàn ông bên cạnh không biết rõ thân phận chân chính của Tô Văn, nhưng dường như đã quen với tính cách lạnh nhạt và độc mồm độc miệng của Tô Văn nên khi nghe thấy thế anh ta cũng không tức giận, muốn giơ tay ôm lấy bả vai cô, “Tiểu Văn, được rồi, không nhắc tới anh ta nữa, chúng ta nói chuyện hôn lễ đi?”

Trước khi hãm hại anh trai, hai người bọn họ đã thống nhất là sau khi lấy được quyền kiểm soát nhà họ Lý thì sẽ công bố tin tức kết hôn với bên ngoài, anh ta vẫn luôn chờ mong giây phút này.

Hôn lễ ư?

Tô Văn cười trào phúng, khẽ tránh khỏi bàn tay người đàn ông muốn đặt lên vai mình: “Hôm nay em hơi mệt, để mai nói đi.”

Thấy cô vội vàng bỏ đi, đôi con mắt lạnh lùng của người đàn ông liền xuất hiện dục vọng dày đặc, tôi nhất định sẽ có được em, nhất định sẽ...

Lúc này nhị công tử nhà họ Lý cũng không biết, tin tức mà anh ta nhận được ngày mai sẽ là việc Tô Văn mất tích. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Tô Văn liên hệ với tổng bộ rồi sẽ rời khỏi thế giới này...

Tổng bộ “Người phá hỏng thế giới”, phòng thông hành tới các Thế giới...

“Cạch!” Khoang số ba mở ra, một thiếu nữ có gương mặt thanh thuần, dịu dàng chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt cô trong veo và cực kỳ xinh đẹp, nhưng trong đáy mắt lại chẳng có chút cảm xúc dư thừa nào.

NO3 của Tổng bộ “Người phá hỏng vị diện” là người chấp nhất với loại nhiệm vụ thay thế bạn gái cũ “pháo hôi”* của nam chính để xử lý nam nữ chính ở các thế giới.

*Pháo hôi: kẻ hy sinh

Tên cô là Tô Văn, ngoại trừ NO1 ra, không ai biết cô tới từ thời không nào, từ sau khi trở thành người của Bộ “Người phá hỏng thế giới” này, Tô Văn vẫn luôn bá chiếm loại vai diễn “Bạn gái cũ pháo hôi” này, hơn nữa trên con đường này, cô không ngừng trở nên đen tối, càng ngày càng đen tối, có xu thế không dừng lại được.

“Số 3, lão đại nói cô về thì lập tức qua chỗ chị ấy một chuyến.”

Người ở phòng thông hành thấy Tô Văn hoàn thành nhiệm vụ quay về thì lập tức thông báo mệnh lệnh của lão đại.

Lão đại ở đây chính là NO1 của Tổng bộ, Khương Du.

Tô Văn tính cách vốn lạnh nhạt, ở Tổng bộ cũng không có bạn bè nào, cho tới nay cũng chỉ có Khương Du mới có thể trao đổi đôi ba câu với cô. Cô đi dọc con đường duy nhất mình biết tới văn phòng của Khương Du. Khương Du vẫn mang theo vẻ mặt nghiêm túc như ngày thường ngồi xử lý công văn, thấy Tô Văn cũng chỉ hơi nâng mắt lên cho có: “Ngồi.”

Tô Văn lười nhác ngồi xuống đối diện Khương Du, cũng không có loại thái độ lạnh nhạt xa cách như ở trước mặt người khác, “Gọi tôi tới là có chuyện phiền phức gì sao?”

Cô cảm thấy Khương Du mà tìm mình thì chắc chắn không có chuyện gì hay ho. Phải biết rằng Tổng bộ này của bọn họ chuyên về phá hỏng thế giới, mà Khương Du là NO1, mấy năm nay gây thù chuốc oán với vô số người, nhưng nhìn cô ta luôn sống rất thoải mái như thế thì có thể biết cô ta không phải loại người lương thiện gì.

Nghe Tô Văn hỏi, Khương Du cũng không kéo dài thời gian, giơ tay rút một tập hồ sơ trên bàn làm việc của mình đưa cho Tô Văn, “Bộ Xuyên không hư cấu bên kia có chút rắc rối, có một nữ phụ trọng sinh sắp giết chết nam nữ chính tới nơi rồi, cô về rất đúng lúc, mau đi cứu văn chuyện này đi!”

“Đây không phải việc mà Bộ chúng ta phải quản mà? Là sai lầm của Bộ Trọng sinh thì bọn họ phải thu thập nhiễu loạn này chứ?”

Tô Văn có điểm buồn bực, cô vốn chỉ lo phá hỏng, sao biết cứu người, hơn nữa mạng của nam nữ chính thì liên quan gì tới cô chứ?

Mấy thể loại sinh vật mang tên Móng Heo này cứ chết hết đi là tốt nhất.

Nói tới đây, không thể không giới thiệu một chút, thế giới của bọn Tô Văn hiện tại có tên là Không Gian Mất Mát, nơi này hoàn toàn độc lập với

muôn ngàn thế giới khác, chuyên môn có các loại Tổng bộ kỳ quái để liên hệ với các thế giới khác như Tổng bộ Người phá hỏng thế giới, Tổng bộ người chữ trị Thế giới, còn có Tổng bộ Người Xuyên không hư cấu, Tổng bộ Người Trọng sinh, còn có cả tổng bộ nam/nữ phụ nghịch tập, vân vân...

Lúc này, khi nghe Tô Văn nói vậy, Khương Du mới ngẩng đầu lên, nhìn Tô Văn chăm chú, “Cô nói không sai, chuyện này vốn là do Bộ Trọng sinh sai, bọn họ đã phái người đi xử lý với tốc độ nhanh nhất, nhưng mà...”

“Người đó thất bại?”

Tô Văn không nhịn được ngắt ngang lời của Khương Du.

“Không những thất bại, cô ta còn làm cho không gian loạn đảo, làm hại cho những người được phái tới sau đó chỉ có thể tới được trước khi nam, nữ chính bị giết hai giờ đồng hồ, chỉ có hai giờ đồng hồ thì căn bản không có cách nào cứu người.”

Nói tới đây, về mặt Khương Du cũng sầm xuống, thật không biết Tần Vũ kia chọn người kiểu gì mà kém tới mức chỉ biết làm hỏng chuyện, sao hẳn có thể chịu được tới giờ chứ?

“Ha, thì ra là lỗi của Tần Vũ à?”

Tô Văn có chút vui sướng khi người gặp họa. Tần Vũ là lão đại của Bộ Trọng sinh, Tô Văn luôn cảm thấy Trọng sinh là đáng ghét nhất.

Nhìn thấy biểu tình của Tô Văn, Khương Du lập tức rèn sắt lúc còn nóng: “Hiện tại Tổng bộ đã treo giải thưởng, dù Bộ nào ra tay, chỉ cần thu phục được nữ phụ trọng sinh kia sẽ nhận được 10.000 điểm tích lũy, hơn nữa còn không cần phải bận tâm tới sống chết của nam nữ chính trong cốt truyện gốc, thế nào?”

Vừa nghe tới không cần quan tâm tới sống chết của nam, nữ chính, Tô Văn liền động lòng ngay. Hừ hừ, cô không thèm thừa nhận cô động tâm vì 10.000 điểm tích lũy kia đâu.

Lại nói, thế giới kia là gì vậy?

Tô Văn tùy ý mở hồ sơ trong tay ra. Hừm? Vương phi bị phế? Cái này không phải là bạn gái cũ, phải gọi là vợ cũ mới đúng!

Nhưng thôi, coi như nể mặt cốt truyện và 10.000 điểm tích lũy kia vậy...

“Tôi nhận.”

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vương Phi Thế Thân (1)

âu chuyện xảy ra ở vương triều Đại Hạ hư cấu. Triều đại này giàu có, phồn hoa, bá tánh yên vui. Người đứng đầu Đại Hạ mang họ Hiên Viên, hiện giờ bộ hạ đang tuổi tráng niên, mấy hoàng tử đang thành niên cũng dần dần bộc lộ tài năng trên triều đình, mà nam chính của thế giới này là Ngũ hoàng tử không được yêu thích nhất Hoàng triều. Ngũ hoàng tử bị tàn tật bẩm sinh, mà mẹ đẻ lại là một cung nữ nên không được Bộ hạ và Thái hậu thích, cũng chính vì thế, lúc 16 tuổi, khi vừa thành niên, Ngũ hoàng tử Hiên Viên Khanh liền rời khỏi Hoàng cung, chuyển tới sống ở phủ Cần Vương do Hoàng thượng ban cho. Tới năm thứ hai, Ngũ hoàng tử vừa tới tuổi kết hôn nhưng chẳng có ai nguyện ý gả con gái của mình cho một vị hoàng tử vừa bị tàn tật lại không được yêu thích. Tháng tám năm đó, Ngũ hoàng tử đột nhiên sinh bệnh nặng, Quốc sư xem mệnh cho hắn, yêu cầu tìm một nữ tử tương hợp bát tự để xung hỷ.

Mà người có bát tự tương hợp với Ngũ hoàng tử chính là con gái của Ngự Sử đại nhân.

Con gái của Ngự Sử đại nhân tên là Diệp Tri Họa, người cũng như tên, là một mỹ nhân tài mạo song toàn, vừa mười lăm tuổi đã có rất nhiều đệ tử con quan tới cầu thân.

Sau khi biết được con gái mình có bát tự tương hợp với Ngũ hoàng tử, Ngự Sử đại nhân thực sự ưu thương vô cùng. Ngự Sử phu nhân cũng rất đau buồn. Diệp Tri Họa là người rất thông minh, vì bát tự của nàng ta chỉ có người trong nhà biết, hiện tại bên Hoàng thượng cũng không biết người đó là mình.

Nàng ta nhớ ra trong nhà còn có một vị thứ muội chỉ sinh sau mình một canh giờ, vì thế liền nảy sinh ý định thay mặt đổi đào.

Tuy rằng Ngũ hoàng tử không được sủng ái nhưng vẫn là Vương gia, chủ động giao thứ muội ra không những có thể giấu được thân phận của mình mà Bệ hạ còn sẽ càng thưởng thức người trong nhà mình hơn.

Hơn nữa, Diệp Tri Họa biết thứ muội kia là người yếu đuối nhu nhược, người vô tài vô đức như thế sau này cũng chẳng gả được cho người tử tế, mình là tỷ tỷ lại có lòng tốt đưa nàng ta gả đi làm Vương phi, quả thực là một chuyện cực kỳ tốt.

Vì thế, sau khi một nhà Ngự Sử đại nhân cùng bạc với nhau liền quyết định làm theo cách của Diệp Tri Họa, đưa thứ muội Diệp Tri Căn của nàng ta tới phủ Cần Vương để xung hỉ cho Hiên Viên Khanh.

Mà Diệp Tri Căn không được Diệp gia sủng ái, mẹ nàng ta cũng chỉ là một tiểu thiếp, nàng ta không thể kháng lại được sự sắp xếp của gia tộc, chỉ có thể ngồi lên kiệu hoa tiến vào phủ Cần Vương.

Nhưng không ngờ, Diệp Tri Căn tính tình nhu nhược không biết bị cái gì mà lại đi kích thích Hiên Viên Khanh vốn rất nóng tính, đêm động phòng hoa chúc liền đổ máu tại chỗ. Ba ngày sau, Diệp Tri Căn lần nữa mở mắt ra, cả người hoàn toàn thay đổi.

Đúng thế, Diệp Tri Căn chết, hiện tại sống trong thân thể Diệp Tri Căn là một linh hồn đến từ thời không khác.

Người này bị xuyên không.

Vì thế, lúc này Diệp Tri Căn mới chính thức trở thành vai nữ chính, nàng ta dùng kinh nghiệm sống và làm việc ở thế giới cũ của mình để lấy được hảo cảm của Hiên Viên Khanh. Cuối cùng, Hiên Viên Khanh liền nảy sinh tình cảm với nàng ta.

Tới lúc này, Hiên Viên Khanh mới nói cho Diệp Tri Cẩn biết thực ra hắc đã sớm khỏe mạnh, mấy năm nay vẫn luôn mưu đồ ngôi vị Hoàng đế, mà cái gọi là “Bệnh nặng xung hỉ” chỉ là tuồng kịch do hắc và Quốc sư bày ra. Bọn họ muốn kéo Diệp gia gia nhập con thuyền này, không ngờ Diệp gia lại thay mặt đối đào, cũng nhờ chuyện này mà Diệp Tri Cẩn mới gặp được Hiên Viên Khanh.

Sau đó, Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Cẩn cùng nhau bày mưu tính kế, cuối cùng đoạt ngôi thành công, Diệp gia vì đứng ở bên phía Tam hoàng tử, sau khi Tam hoàng tử thất bại liền bị xử trảm cả nhà. Đại kết cục là Hiên Viên Khanh quân lâm thiên hạ, Diệp Tri Cẩn trở thành Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Đúng thế, cốt truyện nguyên bản là như thế. Nguyên bản.

Mà trên thực tế, bây giờ là Diệp Tri Họa trước khi chết đã được Diệp Tri Cẩn nói cho biết chuyện nàng ta xuyên không tới, còn Diệp Tri Cẩn chân chính đã sớm chết rồi.

“Cho nên đừng nói với ta chuyện máu mủ tình thâm cái gì, muội muội của ngươi đã bị các ngươi hại chết lâu rồi.”

Diệp Tri Họa bị chém đầu trong sự khiếp sợ, kinh ngạc, hối hận và vô tận không cam lòng, oán niệm của nàng ta lan tràn không tan, vì thế nàng ta được Trọng sinh.

Lại nói, Diệp Tri Họa thực ra cũng là thiên tài cực phẩm. Nàng ta sinh ra ở vương triều Đại Hạ, lại là tài nữ được người người ca ngợi, sở dĩ nàng ta chướng mắt Hiên Viên Khanh cũng không hải vì địa vị của hắc thấp, mà vốn dĩ Diệp Tri Họa đã sớm có người trong lòng.

Năm đó để muội muội giả chồng thay mình, một là nàng ta không muốn từ bỏ tình yêu của bản thân, hai là nàng ta thực sự nghĩ rằng kế hoạch này

đối với gia tộc, với cha mẹ, với chính mình, thậm chí với thứ muội đều tạo ra cục diện tốt nhất.

Ai mà ngờ được muội muội của mình chết thảm dưới tay của Hiên Viên Khanh ngay trong đêm động phòng chứ? Mà nữ yêu tự xưng xuyên không tới kia không chỉ chiếm cứ thân thể của muội muội, còn cấu kết với Hiên Viên Khanh làm việc xấu, không chỉ hại chết nam nhân mà nàng ta yêu thương nhất, còn hại Diệp gia bị xử trảm cả nhà.

Diệp Tri Họa hối hận, nàng ta không cam lòng.

Vì thế, nàng ta sống lại.

Lúc Diệp Tri Họa trọng sinh thì Diệp Tri Cẩn đã gả vào phủ Cần Vương được một tháng, lúc này Diệp Tri Cẩn chân chính đã chết.

Diệp Tri Họa đã biết muội muội mình bị một người lạ xuyên qua chiếm lấy thân thể, rốt cuộc nàng ta đã sống qua một đời, lại nổi danh là tài nữ, vì thế bình tĩnh làm theo hết thấy những gì mình biết ở kiếp trước. Diệp Tri Họa bắt đầu bước lên con đường nữ phụ nghịch tập và phản kích.

Chuyện đầu tiên nàng ta muốn làm chính là thổ lộ với Hiên Viên Duệ. Người đàn ông này là người nàng ta vẫn luôn ái mộ ở đời trước nhưng không dám nói ra, Diệp gia cũng vì Diệp Tri Họa khuyên bảo mới đứng ở bên trận doanh của Hiên Viên Duệ.

Mà nói tới Hiên Viên Duệ, đây cũng là nhân vật số một, số hai. Chỉ số thông minh của hắn rất cao, EQ cũng cao, lại anh tuấn, cho nên trong Hoàng tộc, hắn là người được ủng hộ nhiều nhất, cũng là người được ủng hộ lên ngôi Thái tử nhất.

Diệp Tri Họa tin tưởng với sự trợ giúp của mình, Hiên Viên Duệ nhất định sẽ thắng được đám người Hiên Viên Khanh.

Vì thế, sau khi Diệp Tri Hòa trời xui đất khiến được gả vào Vương phủ của Hiên Viên Duệ, đại chiến giữa hai phe phái bắt đầu được triển khai chính thức.

Còn kết cục giữa hai bên thì tất nhiên là sau khi Diệp Tri Hòa sống lại đã nghịch tập thành công.

Hiện tại, “âm mưu quỷ kế” của Hiên Viên Khanh đã bị phát giác, Diệp Tri Căn cũng bị gán cho danh hiệu “yêu ma”, hai người sẽ bị xử tử trong vòng một canh giờ nữa.

Tô Văn nghĩ nếu không phải mình tiến vào làm nhiệm vụ lúc này thì có lẽ thế giới này đã sắp đi tới đại kết cục hoàn mỹ rồi.

Thật đáng tiếc, bởi vì, cô đã tới rồi!

“Khụ khụ, khụ khụ.”

Từ sau tầng tầng lớp lớp màn rủ truyền ra tiếng ho khan tê tâm liệt phế của thiếu nữ.

Nghe được tiếng ho, một tỳ nữ áo xanh hoang mang kéo màn che ra, lo lắng hỏi: “Quận chú, Quận chúa, người tỉnh rồi?”

“Ừ.”

Vẻ mặt Tô Văn tái nhợt, “suy yếu” ngược nhìn tỳ nữ ở trước mắt mình.

Tỳ nữ này tên là Lục Chu, là tâm phúc, cũng là người duy nhất hiện tại có thể ở bên cạnh nguyên chủ.

“Lục Chu, biểu ca đâu rồi? Ta muốn gặp biểu ca?”

Nghe thấy Tô Văn vừa tỉnh đã hỏi tới nam nhân kia, biểu tình của Lục Chu cực kỳ đau xót: “Quận chúa, Vương gia ngài ấy, Vương gia ngài ấy...”

tới pháp trường rồi.”

Hôm nay làn gầy Hiên Viên Khanh bị chém đầu, Hiên Viên Duệ là người thắng cuộc nên tất nhiên phải tự mình tới xem rồi.

Đối với câu trả lời của Lục Chu, Tô Văn cũng không ngoài ý muốn, nhưng nghĩ tới hình tượng yếu đuối Bạch Liên Hoa của nguyên chủ, Tô Văn liền lập tức rưng rưng đôi mắt nhìn về phía Lục Chu: “Lục Chu, có phải, có phải biểu ca sẽ không tới thăm ta nữa không?”

Từ sau khi bị Hiên Viên Duệ nhốt vào lãnh uyển, sức khỏe của nguyên chủ càng ngày càng yếu, ngày nào cũng chìm trong mê sảng, rất ít khi tỉnh táo, mà mỗi lần tỉnh táo đều sẽ dò hỏi như thế.

Nhìn ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Tô Văn, Lục Chu nhìn về một nơi khác theo bản năng.

Trong Vương phủ đang chuẩn bị làm hỉ sự, Quận chúa nhà nàng ta đã bị phế vị Vương phi, mà nữ nhân tên Diệp Tri Họa kia sẽ nhanh chóng từ một trắc phi không có phong hào trở thành Vương phi duy nhất trong Vương phủ này.

Những việc này, Lục Chu không dám nói cho Tô Văn, nàng ta biết quận chúa nhà mình từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, hiện tại càng yếu đuối không chống đỡ được, không thể chịu đựng được bất kỳ loại kích thích nào.

Cho nên Lục Chu chỉ có thể lựa chọn im lặng, đồng thời trong lòng càng hận Diệp Tri Họa hơn.

Rốt cuộc nữ nhân kia dựa vào cái gì chứ?

Còn không phải vì một năm trước, Vương gia uống say ở dạ yến rồi qua đêm với ả ta sao? Có cần phải nháo đến mức mọi người đều biết, bức Vương gia buộc phải cưới ả vào phủ không?

Vương gia cũng thế, năm đó rõ ràng đồng ý sẽ cả đời đối xử tốt với Quận chúa, vậy mà từ sau khi nữ nhân kia vào phủ, Vương gia liền dần dần lãnh đạm với Quận chúa.

Đúng thế, là do sức khỏe của Quận chúa không tốt, không thể hầu hạ Vương gia, nhưng Quận chúa có muốn thế đâu?

Con hồ ly tinh kia thừa dịp sức khỏe Quận chúa không tốt liền câu dẫn Vương gia, còn mang thai nữa, Quận chúa vì tức giận và đau khổ mới đi tìm ả ta lý luận, kết quả hai người cùng rơi xuống hồ, làm hại ả hồng thai, chẳng lẽ Quận chúa không buồn sao?

Lúc này, trong đầu Lục Chu đang suy nghĩ miên man không thể dừng lại, Tô Văn chỉ lẳng lặng ngồi ở trên giường, cố gắng diễn tả tâm tình của mình.

Nguyên chủ này cũng tên là Tô Văn, đây là bàn tay vàng mà cô được mang, Người phá hư thế giới khi tiến hành làm nhiệm vụ đều được lựa chọn mang theo một cái phụ trợ, Tô Văn chọn mang theo tên của mình...

Cô không thích dùng tên của người khác, loại phụ trợ này của cô không dùng được vào việc gì ngoài việc sửa đổi tên trong cốt truyện mà thôi.

Nhưng với Tô Văn như thế cũng đủ rồi.

Bởi vì so với nữ trọng sinh hay xuyên không, cô còn được biết thêm về cốt truyện nữa, đây đã được coi là phụ trợ lớn nhất rồi.

Lúc trước, khi mở hồ sơ ra và đọc được cốt truyện này, Tô Văn cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Diệp Tri Họa kia cũng thật kỳ diệu, nàng ta cảm thấy mình vẫn luôn yêu Hiên Viên Duệ, yêu cực kỳ cẩn thận và hèn mọn, cho nên sau khi Hiên Viên Duệ uống say, nàng ta mới có thể không cầm lòng được mà giữ hân ở lại qua đêm? Mà chuyện bị phát hiện ra lại không

cầm lòng được, muốn giúp hãn giải vây nên nháo cho chuyện này càng lớn hơn, cuối cùng bị Hoàng thượng tứ hôn?

Được chứ, dù sao người cũng đã được gả vào Vương phủ, cũng biết vị Quận chúa Vương phi kia không sống được bao lâu, cho nên người mới ần nhẫn đúng không? Thế sao giờ người lại không ần nhẫn nữa?

Người còn dám nói với lễ đương nhiên rằng dù sao Quận chúa đoán mệnh, sớm muộn gì cũng chết, cho dù bị rơi xuống nước nhiễm bệnh nặng cũng là do số của nàng? Không phải lỗi của người sao?

Sau đó mất đi đứa con, người liền khẳng định Quận chúa đoán mệnh kia chẳng khác nào Diệp Tri Căn, chính là sói đội lột cừu?

Người có suy nghĩ kỳ diệu như thế, ngẫm lại vẫn còn thấy choáng.

Kỳ thật, về căn bản mà nói, nguyên chủ Quận chúa này vốn là thanh mai trúc mã được hứa hôn từ nhỏ với Hiên Viên Duệ, trước khi Diệp Tri Họa trọng sinh, hai người là một đôi phu thê ân ái làm người ta ngưỡng mộ. Theo lịch sử hoàng tộc ghi lại, dù sau đó Quận chúa có chết đi thì Hiên Viên Duệ vẫn rất yêu nàng.

Nhưng kiếp này, Diệp Tri Họa trọng sinh, nàng ta lặng lẽ xâm nhập vào cuộc sống của Hiên Viên Duệ. Không biết có phải vòng sáng của người trọng sinh quá lấp lánh hay không mà sau khi Hiên Viên Duệ thường xuyên tiến hành vận động giao lưu trên giường với nàng ta thì nghiện luôn, ngày đêm thương nhớ, dần dần hãn liền lạnh nhạt với Vương phi của mình. Sau đó, lại vì Diệp Tri Họa mất đi đứa con, hãn còn tin lời của Diệp Tri Họa, cảm thấy Tô Văn là kẻ lòng dạ độc ác, hại chết đứa con chưa chào đời của mình.

Vì thế, Tô Văn trở thành vật hy sinh, từ Quận chúa Vương phi được yêu thương biến thành Vương phi bị phế nhốt trong lãnh uyển.

Thật ra, cái vai vợ cũ không phải món ưa thích của Tô Văn. Tô Văn luôn nhập vào loại vai cao cấp có tên là “bạn gái cũ”, hơn nữa, cô còn mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế nữa.

Cô không thích tiếp xúc thân thể với nam chính hay bất kỳ người đàn ông nào.

Nhưng, trong hồ sơ này, Tô Văn có thể phá lệ. (Không phải vì một vụn điểm tích lũy đâu nha.)

Bởi vì sức khỏe của Tiểu quận chúa luôn rất kém nên nàng và Hiên Viên Duệ chưa từng động phòng.

Hơn nữa, ở thế giới này, Tô Văn cảm thấy Diệp Tri Họa cũng thật đáng ăn đòn, kiếp trước nàng ta tự cao tự đại cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh, đẩy thứ muội cho Ngũ hoàng tử mới là nôi tròn úp vung tròn, nôi méo úp vung méo, người vô dụng thì phù hợp với Hoàng tử vô năng, quả thực là xứng đôi vừa lứa! Đây là cái loại tâm lý quỷ gì chứ?

Thế mà sau khi sống lại còn luôn nói nữ nhân xuyên không kia hại chết muội muội của mình, loại người này thật khiến người ta cạn cmn lời.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vương Phi Thế Thân (2)

ục Chu cho Tô Văn ăn một chút cháo rồi lại đỡ cô nằm xuống nghỉ ngơi. Tuy rằng Tô Văn biết thân thể này yêu cầu phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng cô bỗng nhớ ra giờ phút này Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa đang ở pháp trường, chờ một canh giờ nữa sẽ tiễn Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Cẩn lên đường, có lẽ lúc này tâm tình của Diệp Tri Họa đang tốt lắm.

Hừ hừ, nếu có thể làm chuyện gì khiến cho nàng ta mất vui, Tô Văn cảm thấy như thế mình mới có thể khỏe hơn được, vì thế cô lập tức sai Lục Chu lấy giấy và bút cho mình, bắt chước bút tích của nguyên chủ viết nhanh một bức thư nhà.

“Quận chúa, ngài đang định...”

Thấy chủ tử nhà mình bắt đầu viết thư nhà, Lục Chu ngậm ngẩn cả người, bởi vì từ ngày gả vào Việt Vương phủ, Tô Văn đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với phủ Tướng quân. Không có biện pháp, ai bảo công chúa Như Ý – mẹ đẻ của Tô Văn mất sớm, chỉ để lại cho Đại tướng quân một đứa con gái ốm yếu này chứ? Mà Tô Đại tướng quân vẫn luôn muốn có một đứa con trai có thể chinh chiến sa trường giống mình.

Vì thế, khi Tô Văn còn chưa đầy nửa tuổi, Bệ hạ phát rồ lên, tứ hôn cho Tô Đại tướng quân, và lần này đối tượng tứ hôn cũng là một người trong hoàng tộc, được đặc phong làm Công chúa ban cho ông ấy. Vị công chúa Thanh Ngọc này cũng rất biết tranh đua, chín tháng sau đã sinh cho Tô Ngọc Phong trưởng tử Tô Duệ. Tô Duệ nhỏ hơn Tô Văn một tuổi, nhưng vì từ nhỏ đã rất khỏe mạnh, ba tuổi đã bắt đầu tập võ, đến bảy tám tuổi đã cao vượt qua cả Tô Văn.

Khi còn nhỏ, quan hệ giữa hai tỷ đệ rất tốt, thậm chí Tô Duệ từ bé đã biết bảo vệ trường tỷ, điều này làm cho Tô tướng quân rất vui mừng, nhưng theo thời gian trôi đi, quan hệ giữa hai tỷ đệ đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Phủ Tô tướng quân cũng không được nhắc tới trong cổ truyện, cái này tồn tại như một BUG, vì sao thân phận của Quận chúa Tô Văn cao quý như thế mà cuối cùng lại chết đi trong buồn bực, bơ vơ không nơi nương tựa?

Phụ thân nàng là Đại tướng quân đương triều, mẫu thân tuy rằng đã mất nhưng cũng là công chúa được yêu thương nhất, vậy Tô gia có chuyện gì mà người ngoài không biết được?

Hiện giờ Tô Văn đã mất đi vị trí Vương Phi, thậm chí còn bị nhốt vào lãnh uyển, vì sao Tô gia lại không quan tâm?

Trong chuyện này, Tô Văn rõ ràng hơn bất cứ người nào. Vì thế, sau khi tiếp thu lại ký ức của nguyên chủ về thời gian nguyên chủ vẫn còn đang sinh sống ở Tô phủ, Tô Văn cảm thấy cả người đều vô cùng thoải mái.

Tô Văn không phải nguyên chủ, thậm chí cô còn là người không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, vì thế, đối với nguyên chủ mà nói, phủ Tô tướng quân là đầm rồng hang hổ, còn hiện với Tô Văn mà nói, ha ha, quả thực là bàn tay vàng được đưa tới cửa.

“Lục Chu, để Âm Vu đem phong thư này giao cho Tô Duệ. Không được chậm trễ.”

Lục Chu thấy được sự kiên quyết trong mắt Tô Văn thì mặt trở nên trắng nhợt, không khỏi run rẩy: “Chủ tử, một khi ngài làm như thế thì... sẽ không quay đầu được đâu.”

“A.”

Tô Văn cười có vẻ tuyệt vọng, “Nếu biểu ca không cho ta một lối thoát, vậy thì... để cho ta cả đời này cũng không cần quay đầu lại nữa.”

Nghe Tô Văn nói thế, sắc mặt Lục Chu càng trắng, Quận chúa quả thực... không muốn sống nữa ư?

Xem ra Vương gia đã làm Quận chúa đau thương tới cực điểm rồi, nếu không phải như thế thì sao Quận chúa có thể viết thư cho con sói đói Tô Duệ kia.

Siết chặt bức thư trong tay, Lục Chu không ngừng run rẩy, nàng ta biết mình đang nắm mệnh của Quận chúa trong tay.

“Quận chúa, xin nghĩ lại...”

“Ta bảo người đi mau! Đi mau! Khụ khụ, khụ khụ khụ.”

Tô Văn ho khan dữ dội, thậm chí khóe miệng đã có một vệt đỏ thẫm, nhưng giờ phút này, ánh mắt cô lại sáng chưa từng thấy. Nhìn thấy vẻ quyết tuyệt trong mắt cô, rốt cuộc Lục Chu cũng hạ quyết tâm chạy nhanh ra khỏi phòng.

Nơi bọn họ ở là lãnh uyển xa xôi hẻo lánh, nhưng Lục Chu thu thập cũng rất sạch sẽ. Hiên Viên Duệ không có ý giam lỏng bọn họ nên Lục Chu vẫn có thể đi lại tự do trong Việt Vương phủ. Nhưng lần này nàng ta cũng không rời khỏi viện, chỉ đứng ở góc tường, hướng về phía không trung nhẹ gọi một tiếng: “Ám Vu.”

Một hắc ảnh quỷ mị xuất hiện, thân ảnh ấy bị mũ trùm và áo choàng màu đen che kín, không nhìn rõ bộ dáng, chỉ có thể biết đây là một người rất cao lớn.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc làm người ta sợ hãi, Lục Chu hơi lui về sau một bước theo bản năng, ngay sau đó, như nghĩ tới điều gì, Lục Chu lại

hít sâu một hơi, đứng thẳng người, đưa thư ra: “Quận chúa tự tay viết, mau mang tới cho chủ tử của người, làm hỏng chuyện tự gánh hậu quả!”

Đúng, đến cái chết còn không sợ, tại sao phải sợ họ chứ?

Giờ khắc này, Lục Chu cảm thấy mình quả thực quá tuyệt vời!

Ám Vu nhận được thư, không hề có bất kỳ hành động dư thừa nào, lập tức biến mất khỏi đình viện.

Từ khi Quận chúa gả vào Vương phủ năm mười lăm tuổi đến nay, Ám Vu đã theo nàng tới đây, ngày người cũng đã được bốn năm. Có lẽ vì đã quá quen với tính cách của Quận chúa nên Ám Vu nghĩ mình tuyệt đối đã bị Thiếu chủ từ bỏ, nếu không sao lại phái mình đến chấp hành cái nhiệm vụ có khả năng cả đời cũng không hoàn thành được như thế?

Nhưng hôm nay, đúng hôm nay, nhiệm vụ còn tưởng không bao giờ hoàn thành lại hoàn thành một cách khó hiểu.

Lúc này, Ám Vu cũng cảm thấy bản thân mình vui muốn chết.

Được rồi, kỳ thật lúc này Diệp Tri Họa đang ở pháp trường, nhìn thời gian nhích dần tới mốc lịch sử kia, nội tâm nàng ta cũng mừng như điên.

Nhưng mà, không có ai, không có bất kỳ ai cảm thấy sáng khoái bằng Tô Văn.

Viết thư cho Tô Duệ xong, Tô Văn liền nằm xuống giường và tủm tỉm cười. Có con sói đối Tô Duệ kia gia nhập vào, vỡ tường này trong tương lai mới chân chính vui, hiện tại chỉ có thể chờ đợi các ban bộ lên sân khấu mà thôi.

Đến khi Lục Chu quay trở về phòng thì Tô Văn đã chìm vào mê man, lần này không phải giả vờ mà thân thể cô thực sự quá yếu...

Khi Tô Văn tỉnh lại lần nữa, Lục Chu cũng không chờ ở trong phòng, ngược lại cô lại thấy một người đàn ông mặt mũi hiền lành, mặc trường bào màu trắng đang ngồi ngẩn ra ở mép giường. Thấy cô đột nhiên tỉnh lại, người kia ngẩn ra thêm mấy giây, sau đó trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng mở miệng, “Quận chúa, cô... cô đã dậy rồi?”

“Ừm.”

Tô Văn trả lời, sau đó liền bật chế độ Bạch Liên Hoa diễm đạm, đáng yêu, mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn nam nhân ngồi ở mép giường, “Tư Ngự, Vương gia bảo ngài tới xem bệnh cho ta phải không? Chàng đã về rồi ư? Ta muốn gặp chàng!”

Dựa theo cốt truyện sau khi Diệp Tri Họa trọng sinh, lúc này Quận chúa Tô Văn đã sắp đi tới cực hạn, nàng không đợi được Hiên Viên Duệ hồi tâm chuyển ý, chỉ có thể hậm hực mà chết đi.

Tô Văn cũng biết thân thể này hiện tại rất không xong, cho nên cô càng muốn giành được cảm tình của người đàn ông này.

Người này tên là Tư Ngự, có xuất thân từ thần y thế gia, y thuật cực kỳ cao minh. Nguyên bản, Hiên Viên Duệ mời hắn tới xem bệnh cho Diệp Tri Họa, mà Diệp Tri Họa vì muốn thể hiện mình là người khoan dung độ lượng trước mặt Hiên Viên Duệ nên đã mời Tư Ngự xem bệnh cho Tô Văn.

Hành động này của nàng ta lập tức nhận được hảo cảm của cả hai gã đàn ông, mà sau khi xem bệnh cho Tô Văn, Tư Ngự liền nói thật với Diệp Tri Họa rằng Tô Văn không sống được bao lâu nữa. Lúc này, Diệp Tri Họa như bị thánh mẫu nhập vào, nói muốn đi thăm Tô Văn, hết đưa thuốc lại tặng đồ, tiểu Quận chúa xuất thân cao quý vốn đã tích tụ đầy ắp ảm ức trong lòng, giờ thấy tình địch tới điều vô giường oai thì cảm thấy như bị làm nhục, bệnh lại càng thêm nguy kịch.

Mà Tư Ngự vốn là người ngoài cuộc lại bị sự lương thiện đó của Diệp Tri Họa làm cho động tâm.

Mẹ nó, chẳng lẽ đàn ông đều ngốc thế à?

Tô Văn thật sự không muốn chửi bậy, nhưng mà Diệp Tri Họa sau khi biết nguyên chủ bị bệnh nặng thì khóc lóc sụt mướt, sau đó còn nói cái gì mà tử tử quá khổ, tiểu Quận chúa đáng thương, nếu có thể ngủ một giấc không cần tỉnh lại thì sẽ không phải chịu đau đớn thế này nữa, vì thế Tư Ngự vốn âm thầm ái mộ Diệp Tri Họa liền âm thầm tặng cho nguyên chủ một “cái chết không đau đớn”!

Em gái người mới chết không đau đớn ấy!

Cho nên đừng nghĩ hiện tại Tô Văn nhìn Tư Ngự bằng ánh mắt đáng thương mà lầm, trên thực tế, trong đáy lòng cô đang nghĩ xem về sau phải chém tên này thành tám khối như thế nào.

Tư Ngự không biết ý tưởng trong lòng Tô Văn lúc này, chỉ cảm thấy tiểu Quận chúa trước mắt quả thật rất đáng thương, không tự chủ được mà nói với giọng dịu dàng, “Quận chúa, mấy ngày này Vương gia bận lắm, ngài ấy nói nếu có thời gian sẽ tới thăm người.”

“Sẽ ư?”

Tô Văn cười với vẻ tuyệt vọng, trên gương mặt thanh thuần, dịu dàng chảy xuôi xuống hai hàng lệ trong suốt: “Biểu ca đang ở bên Diệp Tri Họa đúng không. Đúng rồi, ta không nên làm phiền chàng, ta... Không thể ở bên cạnh chàng, không thể sinh con cho chàng, thậm chí ta...”

Nói tới đây, bàn tay nhỏ của Tô Văn siết chặt lấy chăn gấm đang đắp trên người mình, lồng ngực phập phồng dữ dội, “Nghĩa vụ của một thê tử ta cũng không làm được.”

Cái gì?

Nghe tới đây, Tư Ngự cực kỳ kinh ngạc, ngược lên nhìn Tô Văn đang khóc như hoa lê trong mưa theo bản năng.

Xuất thân của nguyên chủ vốn cao quý, vẻ ngoài lại rất xinh đẹp, nếu không cũng không làm cho cho Hiên Viên Duệ cực kỳ yêu thích như thế.

Lúc này, Tô Văn chỉ mặc một bộ trung y màu trắng, vạt áo tán loạn, tóc xõa tung trên vai, có lẽ do khóc nên đôi mắt cô hơi sưng đỏ, ngực cũng không ngừng phập phồng, lúc này Tư Ngự mới thấy tuy rằng thiếu nữ này quả thực rất gầy nhưng dáng người vẫn rất đẹp.

A, phi lễ chó nhìn!

Tư Ngự lập tức đỏ mặt cúi gằm đầu, âm thầm oán trách bản thân mình vô lễ với tiểu Quận chúa.

Nhưng mà nói thật, Tư Ngự không nghĩ tiểu Quận chúa và Vương gia đã làm phu thê bốn năm mà còn chưa viên phòng, quả thực là một chuyện đáng kinh ngạc.

Kỳ thực, đây là bí mật của Tô Văn và Hiên Viên Duệ. Lúc thành thân, Tô Văn mới chỉ thành niên, Hiên Viên Duệ lại cực kỳ yêu thương nàng, sợ nàng bị thương tổn nên biết sức khỏe nàng không tốt, hắn cũng cố gắng không chạm vào nàng, có mấy lần suýt không khống chế được, thiếu điều lau súng cướp cò, nhưng nhìn bộ dáng run rẩy sợ hãi của Tô Văn ở dưới thân mình, hắn lại từ bỏ.

Khi đó, Hiên Viên Duệ chỉ nghĩ đợi sức khỏe của Tô Văn tốt lên đã, hai người còn có cả đời về sau, đường còn rất dài.

Nhưng sau đó Hiên Viên Duệ gặp Diệp Tri Họa, sau khi Diệp Tri Họa được gả vào Vương phủ, Hiên Viên Duệ mới được nếm mùi cá nước thân

mật, mà Diệp Tri Họa không chỉ có tài, còn là một mỹ nhân, Hiên Viên Duệ cảm thấy thỏa mãn cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Hắn dần dần thành thực, có dã tâm của riêng mình, có con đường cần phải đi, Hiên Viên Duệ không còn là một thiếu niên chỉ cần uống nước cũng no như trước kia nữa, cho nên hắn dần dần không còn yêu tiểu Quận chúa thanh mai trúc mã của mình nữa. Cũng chính vì thế, đối với thân hình gầy yếu không chịu đựng nổi sự đụng chạm của Tô Văn, hắn hoàn toàn không có hứng thú...

Kỳ thật, lúc này Tô Văn có một ý tưởng cực kỳ thú vị, nếu tiểu thuyết này mà đổi thành ngược luyến tình thâm thì quả thực là hay hết biết.

Này nhé, Hiên Viên Duệ yêu tiểu Quận chúa, nhưng vì không nỡ chạm vào ánh sáng của đời mình nên phải tìm thể thân để phát tiết. Mà thể thân đó chính là Diệp Tri Họa. Diệp Tri Họa yêu Hiên Viên Duệ, sau khi bị hắn ngược thân, ngược tâm thì hy vọng dần chết đi. Sau đó nàng ta trọng sinh, sau khi trọng sinh liền muốn rời khỏi Hiên Viên Duệ. Nhưng lúc này, Hiên Viên Duệ lại nổi máu tổng tài bá đạo, ép uống tình cảm, vì thế hai người yêu nhau rồi làm đau nhau, cuối cùng là HE...

Nghĩ tới những hình ảnh đó, Tô Văn cũng cảm thấy rất hay ho.

Ánh nến trong phòng khi tỏ khi mờ, Tô Văn không nói gì, Tư Ngự ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Văn đang mê mang trong ánh sáng nhàn nhạt, khóe môi còn treo một nụ cười đau khổ, tự giễu cợt mình.

Vẻ mặt đau khổ, tuyệt vọng của thiếu nữ lập tức liền đánh trúng ngay vào khát vọng cứu vớt trái tim của Tư Ngự, hắn cảm thấy mình nhất định phải cứu, cứu, cứu nàng!

Cho nên chàng trai à, ảo tưởng là một loại bệnh, người có biết chữa không?

Rõ ràng là cô chỉ tự mình YY hơi quá nên mới cười ngẩn tới mức không
hồi thần lại được thôi mà...

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vương Phi Thế Thân (4)

Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Hòa trở về phủ thì đêm đã buông xuống. Sau khi Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Căn bị xử chém vào buổi trưa, tâm sự trong lòng Diệp Tri Hòa mới được cởi bỏ, có thể nói sau khi trọng sinh, nàng ta chưa từng vui vẻ thế này bao giờ.

Diệp Tri Căn đã chết rồi, Hiên Viên Khanh cũng bị chém đầu, bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội làm tổn thương nàng ta và Hiên Viên Duệ nữa.

“Tri Hòa, nghĩ gì vậy?”

Vừa vào cửa, Hiên Viên Duệ liền có cảm giác tâm tình của Diệp Tri Hòa thay đổi, cảm giác như là nàng vừa trút được gánh nặng trên người, tâm tình cực kỳ nhẹ nhàng, thư sướng.

“Không, không nghĩ gì cả.”

Diệp Tri Hòa thấy Hiên Viên Duệ hỏi thì đỏ mặt trả lời.

Sau khi trọng sinh tới giờ, nàng ta vẫn rất cảm ơn trời xanh, kiếp trước nàng ta không có dũng cảm để ở bên Hiên Viên Duệ, chỉ có thể âm thầm nhìn hắn yêu thương Tô Văn, nhìn hắn vì Tô Văn mà si tình không hối tiếc.

Khi đó, trong lòng nàng ta cũng rất đau.

Cũng may, Tô Văn không còn sống được bao lâu nữa...

Nghĩ đến nữ nhân đoán mệnh nhưng kiếp trước luôn độc chiếm Hiên Viên Duệ, Diệp Tri Hòa tự nói với chính mình rằng mình không cần so đo với một người sắp chết, nhưng mà...

“Vương gia, Quận chúa tỷ tỷ...”

“Đang yên đang lành nhắc tới nàng làm gì?”

Nghe Diệp Tri Họa chủ động nhắc tới Tô Văn, biểu tình dịu dàng của Hiên Viên Duệ trở nên lạnh lùng hơn.

Tuy hăn và Tô Văn lớn lên ở bên nhau như thanh mai trúc mã, nhưng Hiên Viên Duệ tự nhận mình đối với nàng tình cảm sâu sắc bao nhiêu thì nữ nhân ấy lại càng vô cớ gây rối, thậm chí còn nhẫn tâm giết chết con của hăn và Tri Họa. Nghĩ đến nữ nhân mình yêu thương nhiều năm bề ngoài yếu đuối nhưng lòng dạ lại độc địa như rắn rết, Hiên Viên Duệ chỉ cảm thấy mình thực sự bị lừa gạt, sự tức giận trong lòng lại dâng lên.

Thấy Hiên Viên Duệ tỏ ra cực kỳ căm ghét Tô Văn, Diệp Tri Họa liền cảm thấy an tâm không ít, hơn nữa còn tự an ủi bản thân trong lòng rằng Tô Văn sắp chết rồi, Vương gia giờ đã không còn tình nghĩa gì với nàng ta nữa, như thế là tốt nhất, bởi vì Tô Văn ở dưới tuổi vàng cũng sẽ không được nhìn thấy cảnh Vương gia đau khổ muốn chết vì cái chết của nàng ta như ở kiếp trước nữa.

Nàng ta cũng nên hy vọng Vương gia có thể tìm được một người có thể đi bên cạnh cả đời chứ?

Nghĩ như thế, Diệp Tri Họa cảm thấy ý nghĩa của việc mình trọng sinh chính là cứu vớt Hiên Viên Duệ, không chỉ cứu vớt vận mệnh của hăn, càng quan trọng hơn là cứu vớt tình yêu của hăn...

Một đêm này, có người triền miên dịu dàng, có người đau đớn tận tâm can, cũng có người một đêm không mộng寐.

Lúc Tô Văn tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, trong phòng tràn ngập hương vị thảo dược, Tô Văn cố gắng chống tay ngồi dậy, nhìn xuyên quan màn che liền thấy được thân ảnh bận rộn của Tư Ngự.

“Tư Ngự?”

Tô Văn nhẹ nhàng vén màn lên, nhìn chăm chăm vào nam nhân đứng cách đó không xa, đôi mắt mông lung còn chưa hết buồn ngủ nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tư Ngự ngẩn ngơ trong giây lát rồi vội vàng cụp mắt xuống, “Quận chúa, người tỉnh rồi. Thuốc sắp nấu xong, chút nữa ta sẽ đút cho người uống.”

Thấy vẻ mất tự nhiên của Tư Ngự, Tô Văn chỉ cười cười đầy ẩn ý.

Nếu nói Tư Ngự là kẻ đầu đất thì không bằng nói hắn quá mức ngây thơ. Nhưng mà cũng là người đàn ông dễ dàng bị mê hoặc, xét từ bản chất mà nói, rốt cuộc là người ngốc hay là kẻ khốn nạn?

Tô Văn cũng chẳng bận tâm suy xét vấn đề ấu trĩ đó, nhìn bộ dáng của Tư Ngự có vẻ như thật sự muốn giúp đỡ mình, xem ra mạng nhỏ này cũng có thể sống thêm dăm ba năm, hắn là thừa thời gian để giết chết Diệp Tri Hòa và Hiên Viên Duệ, quá tốt rồi.

Không bao lâu sau, Tư Ngự liền mang chén thuốc đã sắc xong, cẩn thận đi tới trước mặt Tô Văn.

Thời này nam nữ không được đụng chạm vào nhau, hơn nữa Tư Ngự cũng không cần phải đút thuốc cho cô, nhưng Tư Ngự lại to gan lớn mật làm chuyện đó, Tô Văn cũng không từ chối. Nguyên bản đãi ngộ này thuộc về Diệp Tri Hòa, giờ cô cứ an tâm mà hưởng thụ thôi.

Thuốc vừa vào miệng đã mang theo vị đắng cực kỳ. Thực ra, Tô Văn hoàn toàn không có cảm giác với mấy vị cay đắng này, nhưng cô vẫn giả bộ nhú mày, đôi mắt mông lung ngập nước, nhìn Tư Ngự với vẻ đáng thương: “Đắng lắm, ta không muốn uống.”

Đều nói nữ nhân biết làm nũng có thể làm người ta đau lòng, Tô Văn là người có vẻ ngoài rất xinh đẹp, nhưng lại là một vị Quận chúa luôn rụt rè, kiêu ngạo, căn bản chưa từng biết làm nũng với Hiên Viện Duệ, nhìn thấy người đàn ông khác thì càng không nói nửa lời.

Đúng là lãng phí tài nguyên!

“Đằng làm sao?”

Thấy Tô Văn nhìn mình vừa đáng thương lại vừa như hờn dỗi, Tư Ngự chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hần lập tức lặng yên đặt nó sang một bên, sau đó cầm lên một miếng mứt táo vàng như tơ, nói: “Quận chúa, người ăn đi.”

Nói xong, hần đưa miếng táo tới bên miệng Tô Văn. Tô Văn híp mắt, mở đôi môi đỏ mọng ra, cánh môi ấm áp nhẹ lướt qua ngón tay Tư Ngự làm hần vội vàng rút tay lại như bị điện giật.

Hần vừa mới làm cái quái gì thế?

Nam nhân ngu ngốc này chắc chắn không phải Tư Ngự! Tuyệt đối không phải!

Không khí giữa hai người nhất thời vô cùng mờ ám. Tô Văn chỉ cảm thấy thời gian dần đo của mình thế cũng đủ rồi, lại lần nữa dịu dàng nói: “Tư Ngự, ta không thấy đằng nữa, cảm hơn huynh, huynh... Huynh thật tốt.”

“Ta...”

Tư Ngự còn đang muốn nói gì đó thì lại nghe thấy Tô Văn tiếp tục tự nói: “Trước kia, biểu ca cũng luôn tự mình đút thuốc cho ta, khi đó ta cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này, đáng tiếc...”

“Quận chúa...”

Tư Ngự không biết nên nói gì, đáy lòng phập phồng, chỉ cảm thấy cảm xúc của mình ngày hôm nay có điểm quái dị.

“Thực ra thế này cũng tốt.”

Tô Văn mỉm cười với Tư Ngự: “Biểu ca đã tìm được người mà mình yêu thương, ta cũng nên vui vẻ. Ai bảo mệnh ta không tốt, không có cách nào sinh con cho chàng, càng không có cách nào ở bên chàng, giờ biểu ca không còn thích ta nữa, ta nên vui vẻ mới đúng. Nếu ta đi rồi, chàng cũng sẽ không đau lòng...”

“Người sẽ không chết!”

Tư Ngự kích động ngắt lời Tô Văn, Tô Văn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Tư Ngự.

Tư Ngự bị ánh nhìn của Tô Văn làm cho chột dạ, nhưng hắn vẫn đánh bạo nhìn thẳng vào mắt Tô Văn, nói: “Ta sẽ chữa khỏi cho người, Quận chúa, người phải tin tưởng vào y thuật của thần.”

Hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Tô Văn gật đầu mỉm cười, cô đáp: “Tư Ngự, ta tin huynh.”

Có lẽ đây là giọng nói êm ái nhất mà Tư Ngự được nghe trên cõi đời này, mãi cho tới nhiều năm sau, mỗi lần uống say nhớ lại, hắn sẽ vẫn nhớ như in đôi mắt nàng, lúc nàng mỉm cười nói với hắn, Tư Ngự, ta tin huynh.

Rõ ràng hắn biết giây phút đó hắn đã động lòng, nhưng nàng lại bày ra trước mắt hắn không chỉ là một cái bẫy dụ dăng mà còn là vực sâu vô tận...

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vương Phi Thế Thân (4)

Việt Vương phủ lại làm hỉ sự, khắp các đình viện đều rực một màu đỏ tươi như thế sợ người khác không biết bọn họ đang vui vẻ thế nào.

Tường cao nhà lớn, xưa nay chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người xưa khóc.

Bá tánh bình thường cũng chẳng có cảm xúc gì với việc Việt Vương phủ thay đổi Vương Phi.

Người nói Việt Vương phi á? Ai cơ? Người cao cao tại thượng như thế, người thường áo vải như chúng ta làm sao mà biết chứ?

Đúng thế, phố phường khắp kinh thành vẫn cực kỳ đông vui, cũng chỉ có đám quan to hiển quý, hoàng thân quý tộc mới biết Việt Vương luôn được sủng ái không màng tới tiểu Quận chúa bệnh nặng mà sửa lập đích nữ của Diệp đại nhân làm Vương phi.

Nếu là ngày khác, chuyện này tuyệt đối sẽ làm bệ hạ tức giận, nhưng lúc này đã khác, Diệp gia vừa mới tố cáo Ngũ hoàng tử âm mưu tạo phản, vì đại nghĩa diệt thân mà lập công lớn, hơn nữa lúc này lại có tin tiểu Quận chúa bệnh nặng sắp không qua khỏi.

Tiểu Quận chúa Tô Văn tuy là cành vàng lá ngọc, nhưng người trên triều đình đều biết Tô Văn không được yêu thương ở phủ Đại tướng quân, thậm chí từ sau khi nàng gả tới phủ Việt Vương liền chặt đứt quan hệ với Tô gia.

Cho nên, với một tiểu nha đầu cha không yêu, cậu không đau bệnh tình nguy kịch sắp chết thì cũng chẳng có ai để ý sự vui vẻ hay đau buồn, thậm

chỉ là sống chết của nàng.

Vương triều Đại Hạ vốn phân chia giai cấp giữa nam và nữ, cho dù là cành vàng lá ngọc thì cũng chỉ là quân cờ liên hôn mà thôi. Mà Tô Văn giờ đã là một quân cờ bỏ đi không sống được bao lâu nữa, đã sớm bị mọi người vứt bỏ rồi.

Lãnh uyển cũng là một phần của Vương phủ, nhưng nơi này không treo lụa đỏ, hoàn toàn không hợp với tràng cảnh hiện tại của Vương phủ.

Mặt trời xuống núi, tiếng nhạc vui mừng từ tiền viện truyền tới không ngừng. Tô Văn mặc áo đơn đứng trong viện, ánh mắt nhìn về nơi xa, trong trí nhớ của nguyên chủ thì nơi đó là hướng về khu nhà chính của Vương phủ.

“Chủ tử, trời lạnh rồi, cẩn thận thân thể.”

Lục Chu cẩn thận phủ lên người Tô Văn một cái áo choàng màu trắng.

“Trời lạnh, nhưng có lạnh bằng lòng ta không?”

Tô Văn nhẹ cắn môi, mấy ngày này, nhờ có Tư Ngự điều trị nên sức khỏe cô đã khá hơn rất nhiều, nhưng thân thể này quá mức gầy yếu, tuy rằng lúc này cô chỉ đứng đây diễn cảnh tình khổ nhưng vẫn cảm thấy váng đầu hoa mắt, tay chân không còn chút sức lực nào.

“Quận chúa!”

Bên cửa, dưới ánh trăng xuất hiện một thân ảnh thon dài. Đêm nay Tư Ngự mặc áo gấm màu lam, đây là đồ được chuẩn bị gấp gáp để dự hỉ yến lần này.

Quần áo mới tinh, hơn nữa còn rất đẹp, nhưng Tư Ngự mặc lên lại cảm thấy rất mất tự nhiên, đặc biệt ở trong yến hội còn nghe đám đồng liêu nói

cái gì mà “nữ nhân như quần áo”, “cũ không đi thì mới không tới”, rốt cuộc Tư Ngự cũng không ức chế được cảm tình của mình nữa.

Bọn họ so sánh tiểu Quận chúa như quần áo cũ, bọn họ chẳng biết gì hết!

Tư Ngự biết Diệp Tri Họa, thậm chí còn từng xem bệnh cho nàng ta, hẳn còn nghĩ đó là một nữ tử rất lương thiện. Nhưng đêm nay, nhìn thấy nàng ta cùng Việt Vương đều vui vẻ ra mặt trong đại điển phong Phi, lại nghĩ trong khi nàng ta được hạnh phúc mỹ mãn thì tiểu Quận chúa lại đau khổ tới tuyệt vọng, độ hảo cảm của Tư Ngự với nữ nhân kia đã giảm xuống vô hạn.

“Tư Ngự!”

Nhìn thấy Tư Ngự, ánh mắt của Tô Văn hơn sáng lên rồi lại ảm đạm xuống.

“Tư đại nhân, ngài tới đúng lúc lắm.”

Lục Chu như không cảm nhận được không khí xấu hổ giữa hai người, nàng ta đi nhanh tới bên cạnh Tư Ngự, nhìn hắn với vẻ mặt khẩn cầu: “Ngài mau giúp ta khuyên nhủ Quận chúa đi, ngọc thể của ngài ấy quan trọng! Nếu cứ đứng trong gió thế này sẽ không chịu nổi mất.”

“Quận chúa!”

Tư Ngự chỉ cảm thấy lòng tê tái, không tự chủ được bước tới nhanh hơn.

“Trở về phòng đi, hôm nay ta... mang cho người bánh nhuyển ngọc mà người thích ăn nhất.”

Nói xong, Tư Ngự lấy ra một bọc nhỏ tinh xảo, là đặc sản của cửa hàng bánh nổi danh nhất ở kinh thành.

“Ta không đói bụng.”

Ánh mắt Tô Văn phản chiếu hình ảnh lập lờ của ngọn đèn phía xa, lại nhìn Tư Ngự, ánh mắt dần trở nên kiên định: “Tư Ngự, huynh... đưa ta...”

Ánh mắt Tư Ngự đột nhiên sáng lên, tiểu Quận chúa đang nói gì?

Nàng bảo hắn đưa nàng đi sao?

Ý niệm này đột nhiên chui vào lòng Tư Ngự, không thể nào áp xuống được.

Nơi này là nơi khiến nàng đau khổ, nàng muốn rời đi nơi này cũng không được.

Giờ nàng đã không còn là Việt Vương Phi nữa, sao hắn không thể đưa nàng đi chứ?

Nghĩ như thế, thân mình của Tư Ngự không nhịn được run lên. Nhưng mà thanh âm của Tô Văn mãi chỉ dừng ở đó.

Chữ “đi” rốt cuộc cũng không nói ra được, bởi vì trong đêm tối, một thân ảnh cao lớn, lạnh lùng đột ngột xuất hiện.

Mi đen như mực, mắt đỏ như máu.

Nam tử mang theo sát khí ngập trời, không coi ai ra gì đứng dưới ánh trăng, nhìn về phía Tô Văn, mỉm cười quỷ dị: “Tiểu Văn ngoan, ta tới đón tỷ... về nhà!”

Vừa nghe được thanh âm đó, Lục Chu cảm giác như nhìn thấy quỷ, sắc mặt trắng bệch, trốn ở sau lưng Tô Văn theo bản năng.

“Tô tướng quân?”

Tư Ngự ngây ra một lúc, quay đầu lại liền nhìn thấy Tô Duệ mặc một thân nhuyễn giáp tràn đầy sát khí.

Đều nói hồ phụ sinh hồ tử, Tô gia là gia tộc võ tướng, tuy rằng tới thế hệ này chỉ có một mình Tô Duệ là con trai nhưng hẳn lại uy mãnh hơn cha mình rất nhiều, tuổi trẻ mà danh tiếng đã vang dội khắp nơi, trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất của vương triều Đại Hạ.

Tô Văn siết chặt tay, sau đó lại buông ra một cách vô lực.

Cô tỏ ra sợ hãi.

Tư Ngự ở rất gần Tô Văn nên phát hiện ra sự khác thường của cô và Lục Chu đầu tiên. Người ngoài đều nói Tô Văn bị Tô gia vứt bỏ, nhưng nguyên nhân chân chính khiến nàng bị vứt bỏ là gì?

Bí ẩn trong này không ai biết.

“Tiểu quận chúa...”

Tư Ngự vươn tay ra, không màng tất cả muốn nắm lấy tay Tô Văn, nhưng Tô Văn lại né tránh, chỉ đáp lại hần một nụ cười tuyệt vọng, sau đó run rẩy nhìn Tô Duệ: “Đệ đệ, đệ tới đón ta thật sao?”

Tới thật đúng lúc!

Người canh thời gian mà tới đúng không?

Dưới đáy lòng Tô Văn đang mắng Tô Duệ một trăm lẻ tám lần nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ yếu đuối, nhu nhược, một bộ lòng ta đã như tro tàn, ta chẳng còn gì luyến tiếc để tiếp tục sống nữa.

“Nhớ rõ ta đã nói gì lúc tỷ xuất giá không?”

Tô Duệ bước tới từng bước một, bước đi vừa trầm ổn vừa tràn đầy áp bách tới trước mặt Tô Văn, hoàn toàn làm lơ Tư Ngự. Thân ảnh cao lớn của hắn che khuất toàn bộ tầm mắt của Tô Văn, một đôi cánh tay hữu lực vươn ra kéo cô vào ngực mình.

Cái ôm ấp lạnh như băng, còn có mùi máu nhàn nhạt không tan đi được.

“Lúc Hiên Viên Duệ không cần tỷ, ta sẽ tới đón tỷ về nhà.”

Tô Duệ tựa cằm lên vai Tô Văn, làn môi lạnh như dán lên tai cô, hơi thở ấm áp nói ra những lời tràn đầy ác ý.

Mẹ nó, toàn thân nổi da gà rồi đây này!

Tô Văn nhắm mắt lại như chấp nhận số phận, mặc cho Tô Duệ ôm cô vào lòng, hơi thở của nam nhân mang theo sát khí lạnh lẽo nhưng động tác ôm Tô Văn lại rất dịu dàng.

“Lục Chu, còn không rút đi theo.”

Tiếng quát khê vang lên, Lục Chu vốn đã bị Tô Duệ dọa cho sợ tới mức hồn bay phách tán lập tức phục hồi lại tinh thần, hoang mang rồi loạn chạy theo hẩn ra cửa.

“Tô tướng quân, tiểu Quận chúa...”

Tư Ngự ở phía sau lên tiếng, nhưng đã bị Tô Duệ ngắt lời: “Chuyện của tỷ tỷ không cần Tư Ngự người lo lắng, tỷ ấy có ta là đủ rồi.”

Người là cái cuồng ma bảo vệ tỷ tỷ.

Tô Văn dứt khoát nhắm mắt lại, tựa vào lồng ngực Tô Duệ, cô đã không còn sức để mắng nữa, vốn dĩ muốn nâng hảo cảm của Tư Ngự lên tới đỉnh điểm đã, xem ra giờ đã không còn cơ hội rồi.

Tư Ngự a Tư Ngự, người phải nhớ chị đây đấy nhé, sau này còn cần sức chiến đấu của người để ly gián nam nữ chính.

Từ lãnh uyển ra tới khu nhà chính cũng không quá xa.

Dọc đường đi, khắp nơi đều là đèn lồng đỏ, Tô Văn vui mặt trong lồng ngực Tô Duệ, tuy rằng hăn mặc nhuyễn giáp rất dày nhưng Tô Duệ vẫn cảm giác được cảm xúc của Tô Văn. Nàng đang khóc!

“Vì một kẻ bạc tình bạc nghĩa, có đáng không?”

Giọng của Tô Duệ có chút trào phúng, Tô Văn ngẩng đầu nhìn Tô Duệ với đôi mắt đỏ ửng, túm chặt lấy cánh tay Tô Duệ: “Mang ta tới đó đi.”

“Vẫn chưa từ bỏ ý định?”

Tô Duệ nhúu chặt mày, trong giọng nói có chút bất ngờ.

“Không, chỉ muốn bản thân hoàn toàn hết hy vọng.”

Giọng của Tô Văn rất nhỏ nhưng Tô Duệ lại nghe rất rõ ràng. Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt hăn, cánh môi mấp máy một chút, sau đó nghiêng người nhảy lên, bật qua tường cao, cứ thế ôm Tô Văn một đường bay qua.

Lúc này, đại diện phong Phi đã kết thúc, Hiên Viên Duệ đang mang Diệp Tri Họa mặc cung trang đỏ thắm nói chuyện vui vẻ với quần thần. Đúng lúc này, thị vệ ở cửa bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, sau đó mọi người chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ào tới, một thân ảnh cao lớn lừng lừng không mà tới.

“Người đâu! Mau bảo vệ Vương gia!”

Một đám thị vệ khẩn trương xông đến, nhưng vừa nhìn thấy người tới thì cả đám đều ngẩn người.

Không, phải nói là tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngẩn người.

Không ai nghĩ Tô Duệ sẽ tới, còn tới theo phương thức thế này.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vương Phi Thế Thân (5)

ự xuất hiện của Tô Duệ làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng thấy hẳn còn ôm một người trong lòng, tất cả khách khứa đều có biểu tình quỷ dị.

“Khụ khụ.”

Tô Văn yếu ớt ho lên vài tiếng, giãy giụa ý bảo Tô Duệ thả mình xuống.

Lúc này, Hiên Viên Duệ cũng đã nhìn thấy Tô Văn, từ sau khi nàng bị hẳn đưa tới lãnh uyển, Hiên Viên Duệ chưa từng tới thăm nàng.

Người cực độ tự tin thì cũng sẽ cực kỳ tự phụ, Hiên Viên Duệ không cho phép bất kỳ ai lừa gạt mình, cho nên đối với Tô Văn, hẳn thật sự tàn nhẫn tới tận tim.

Đây là bộ mặt thật của nam nhân này rồi! Hẳn ra sinh ra ở trong hoàng thất, sao có thể chân thành được?

“Việt Vương điện hạ, chúc mừng ngài.”

Tô Văn tiến lên từng bước một, chậm chạp đi tới trước mặt Hiên Viên Duệ, giờ phút này, ánh mắt cô bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng.

Hiên Viên Duệ chưa từng thấy Tô Văn bình tĩnh, lãnh đạm thế này bao giờ, nhất thời ngây người ra.

Mà đối mặt với cục diện xấu hổ này, Diệp Tri Họa một thân váy áo đỏ lại hoảng loạn. Nàng ta bắt lấy tay Hiên Viên Duệ theo bản năng, sau đó

ngước mắt nhìn Tô Văn, trong giọng nói mang theo vẻ lo lắng, “Tỷ tỷ, sức khỏe của tỷ thế nào rồi, có tốt không?”

“Ta không phải tỷ tỷ của người.”

Tô Văn nhìn Diệp Tri Họa, ánh mắt sắc bén như dao.

Ngữ khí lạnh nhạt và ánh mắt sắc bén này làm cho Diệp Tri Họa hơi tránh tới phía sau Hiên Viên Duệ, mà Hiên Viên Duệ cũng lập tức nhíu mày, trầm mặt nhìn Tô Văn: “Tô Văn, chú ý thân phận của nàng, nơi này không phải nơi nàng có thể ăm ỉ.”

Còn tưởng nàng ở lãnh uyển đã nghĩ thông rồi, không ngờ...

“Ha...”

Một tiếng cười nhạo đầy trào phúng vang lên.

Tô Duệ ngẩng đầu, ánh mắt âm lệ nhìn chăm chăm Hiên Viên Duệ, “Vương gia, mong ngài chú ý thân phận của mình một chút! Tỷ tỷ của ta đường đường là Quận chúa, tối nay đặc biệt tới chúc mừng ngài, ngài đối đãi với khách như thế sao?”

Tô Duệ còn cố ý nhấn mạnh chữ “khách” làm cho thần sắc của mọi người càng trở nên đặc sắc.

“Còn nữa...”

Lúc này, đôi mắt lạnh lẽo của Tô Duệ lại dừng trên người Diệp Tri Họa, “Tỷ tỷ của ta chỉ có một đệ đệ là ta đây, không phải ai cũng xứng gọi tỷ ấy là tỷ tỷ. Việt Vương phi, người đừng có nhận loạn thân thích.”

“Ta...”

Diệp Tri Họa không dám đối diện với Tô Duệ. Đời trước, Diệp Tri Họa cũng không sống lâu hơn Tô Văn bao nhiêu, cho nên kết cục của Tô gia và Tô Duệ như thế nào nàng ta cũng không rõ lắm. Nhưng dù là kiếp trước hay kiếp này, tên tuổi của sát tinh Tô Duệ này vẫn rất vang dội, người này giống như kẻ điên, chẳng ai tình nguyện đi đắc tội với hắn.

“Aizz...”

Một tiếng thở dài ai oán lập tức đánh tan không khí không vui vẻ trong đại sảnh. Tô Văn thở dài một hơi, sau đó lại liếc nhìn Hiên Viên Duệ, nói: “Ta thật sự chúc mừng Vương gia tìm được người mình thương yêu. Việt Vương phủ này đã không còn chỗ cho ta dung thân nữa, tối nay ta tới đây để cáo biệt với Vương gia.”

Cáo biệt?

Hiên Viên Duệ kinh ngạc nhìn Tô Văn. Cho dù hắn không còn cảm tình với nàng, nhưng Hiên Viên Duệ chưa từng có ý định để Tô Văn rời khỏi mình. Giờ phút này, bỗng nhiên nghe được Tô Văn muốn đi, hơn nữa còn nói trước mặt bao nhiêu khách khứa, điều này làm cho Hiên Viên Duệ cảm thấy mất hết mặt mũi, lửa giận xông lên, hắn nổi trận lôi đình quát: “Ồ nháo! Nàng là Vương Phi cưới hỏi làng hoàng của Bốn vương, nàng muốn đi đâu?”

“Vương Phi? Không phải ở ngay bên cạnh ngài hay sao?”

Tô Duệ đứng cách đó không xa lại bổ thêm một đao, mà lúc này kỹ thuật diễn của Tô Văn cũng bùng nổ, vẻ mặt vừa tiếc nuối nhưng vẫn thật kiên quyết nhìn Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa, giọng nói nước nở và tuyệt vọng: “Thư hòa ly ngày mai ta sẽ cho người mang tới, biểu ca, ta sẽ không... làm chương ngại vật giữa các người nữa, không có ta, biểu ca sẽ hạnh phúc hơn mà? Chúng ta... chung quy duyên ngắn, là Tiểu Văn không có phúc...”

Lời còn chưa nói xong, mặt Tô Văn lại tái nhợt, ngất đi khiến người trở tay không kịp.

Hiên Viên Duệ ở gần nhất định vươn tay ra theo bản năng, nhưng lại có người nhanh hơn hẳn.

Tô Duệ ôm lấy Tô Văn vào lòng, thân hình cao lớn đứng đó, nhường mào cong môi nhìn Hiên Viên Duệ đầy khiêu khích, sau đó nói đủ để chỉ cho Hiên Viên Duệ nghe thấy: “Vương gia, sau này đừng tới làm phiền tỷ tỷ nữa, nếu không, ta tuyệt đối không tha cho người.”

Có lẽ tại ánh mắt của Tô Duệ quá mức hung hãn, cũng có lẽ tại lời của hắn làm cho Hiên Viên Duệ nghĩ tới cái gì, trong phút chốc sắc mặt của Hiên Viên Duệ liền thay đổi, trở nên cực kỳ kém cỏi...

Trong Vương phủ, không ai dám ngăn sát tinh Tô Duệ rời đi, thị vệ của Vương phủ chỉ có thể trở mắt nhìn Tô Duệ ôm Tô Văn và dẫn theo Lục Chu ra ngoài.

Ngồi ở trong xe ngựa của phủ Tướng quân, Lục Chu rúc vào một góc, thở cũng không dám thở mạnh, tận lực làm mờ sự tồn tại của mình.

Tô Duệ vẻ mặt âm trầm vẫn luôn ôm Tô Văn, bàn tay đầy những vết chai nhẹ vuốt tóc cô: “Vì sao, sao lại không nghe lời chứ?”

Thanh âm trầm thấp mang theo một chút dữ tợn.

Tới tới! Bệnh nhân mắc chứng lạnh như giếng băng trầm trọng xuất hiện rồi!

Tô Văn vẫn luôn cẩn thận giả vờ ngất đi đã sớm cảm nhận được động tác của Tô Duệ, nhưng cô không động đậy, tiếp tục màn diễn xuất của mình.

“Không phải đã nói với tỷ, đàn ông bên ngoài không đáng tin, Hiên Viên Duệ cũng thế mà thôi.”

Giọng Tô Duệ đột nhiên dịu dàng, ngón tay hảnh nhẹ nhẹ quẩn lấy lọn tóc dài của Tô Văn: “Tỷ tỷ có ta bảo vệ là được rồi, những kẻ đó... những kẻ dám mơ ước tỷ đều đáng chết hết.”

Nhóc con, hôm nay ra ngoài quên chưa uống thuốc đúng không?

Đối với Tô Duệ, Tô Văn thực sự cảm thấy đồng tình, tên nhóc này cũng không dễ dàng gì.

Thân là nam đỉnh duy nhất của Tô gia, từ nhỏ Tô Duệ đã chịu huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, tuổi nhỏ nhưng lại không thể nhận được sự dịu dàng từ cha mẹ, ngược lại ngày nào cũng phải chịu huấn luyện cực kỳ tàn khốc, thời gian về lâu về dài, tâm lý đứa nhỏ này luôn ở trạng thái âm trầm.

Mà nguyên chủ Tô Văn lại khác hoàn toàn với Tô Duệ, bởi vì mất đi mẫu thân từ nhỏ, lúc sinh ra đã bệnh tật yếu ớt nên lúc còn bé luôn là báu vật của phủ Tô tướng quân, muốn cái gì có cái đó.

Mà lúc đó, Tô Văn cũng rất mềm mại, đáng yêu, đối xử với đệ đệ mình thì tốt không còn gì để nói, cho nên hai tỷ đệ cực kỳ thân thiết với nhau, mà lần nào Tô Duệ bị đánh không rời giường được cũng đều được Tô Văn tự mình chăm sóc.

Tô Duệ dần lớn lên, hảnh cường tráng hơn Tô Văn rất nhiều, bởi vì quanh năm tập võ nên dáng người rất cao lớn, lúc này hảnh cũng đã nhận ra được sự yếu đuối của Tô Văn, bắt đầu học được cách bảo vệ tỷ tỷ...

“A Duệ có thể bảo vệ ta, thật vui quá!”

Có lẽ Tô Văn chỉ vô tâm nói ra câu này, nhưng nó lại khắc sâu vào lòng Tô Duệ.

Hắn tự nói với mình, hắn phải trở thành kẻ mạnh nhất, như thế có thể bảo vệ tỷ tỷ cả đời.

Bảo vệ tỷ tỷ.

Tô Duệ cảm thấy mình đã tìm thấy chân lý sống trên đời này, nhưng khi hắn bắt đầu bận rộn thì bọn họ cũng đã lớn lên, Tô Văn đã đến tuổi xuất giá.

Tô Duệ còn nhớ rõ mùa xuân năm đó, đó là lần thứ hai hắn trở về sau chuyến xuất chinh, tưởng tượng có thể như những lần trước, vừa vào cửa đã được nhìn thấy tỷ tỷ chào đón mình bằng gương mặt tươi cười, nghe được nàng nói...

A Duệ rất giỏi, chính là nam nhân lợi hại nhất mà tỷ tỷ từng gặp.

Cõi lòng đầy chờ mong như thế, nhưng khi Tô Duệ vào cửa lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, một khắc đó, hắn vô cùng hoảng hốt. Hắn biết sức khỏe của tỷ tỷ không tốt, dù ở bên ngoài nhưng hắn vẫn luôn lo lắng cho thân thể của nàng.

Thế nhưng, giữa vườn đào đầy hoa rực rỡ, hắn thấy nàng dịu dàng rúc trong lòng Hiên Viên Duệ, trong khoảnh khắc đó, Tô Duệ cảm thấy cả thế giới của mình đều sụp đổ.

Tỷ tỷ không cần hắn...

Tỷ tỷ không thích hắn...

Tỷ tỷ không bao giờ cần hắn bảo vệ nữa, tỷ tỷ đã vứt bỏ hắn...

Một khắc đó, Tô Duệ cực kỳ phẫn nộ, sự phẫn nộ đã thiêu đốt ánh sáng cuối cùng trong lòng hắn.

“Tô Văn, tỷ cho rằng Hiên Viên Duệ thật sự yêu tỷ sao?”

“Đàn ông bên ngoài đều không đáng tin! Chỉ có đệ mới thật lòng muốn bảo vệ tỷ. Sao tỷ lại không nhìn rõ chứ hả?”

Từ lúc đó, quan hệ của bọn họ bắt đầu trở nên xa cách một cách khó hiểu.

Tô Duệ cũng phát giác ra Tô Văn bắt đầu trốn tránh mình, thậm chí, nàng sợ hãi, sợ hãi tới gần, sợ hãi nhìn mình bằng ánh mắt vừa độc địa, vừa chấp nhất.

Hôn sự của Tô Văn và Hiên Viên Duệ tuy không do Hoàng thượng ban nhưng cũng là lưỡng tình tương duyệt.

Một ngày trước khi nàng và Hiên Viên Duệ thành thân, Tô Duệ uống rượu đến say mềm cầm kiếm vọt vào phòng của Tô Văn...

“Nếu tỷ dám gả cho hắn, ta sẽ giết tỷ!”

Một đêm đó, Tô Văn luôn yếu đuối lại trở nên cực kỳ mạnh mẽ, bướng bỉnh.

Dù là chết, nàng cũng muốn làm người của Hiên Viên Duệ!

Cuối cùng, Tô Duệ không nỡ ra tay với tỷ tỷ của mình, chỉ hung tợn nói, một khi nàng đã xuất giá thì đời này đừng có quay về Tô phủ nữa, trừ phi, trừ phi... nàng rời khỏi Hiên Viên Duệ.

Sau khi nói lời độc địa kia, Tô Duệ hoàn toàn không nghĩ một ngày nào đó Tô Văn lại còn sống mà quay về. Rốt cuộc, ở trong cốt truyện, cho dù bị Hiên Viên Duệ phỉ nhổ, vứt bỏ, Tô Văn vẫn một lòng yêu hắn đến tận lúc chết...

Ký ức về Tô Duệ đều không tồn tại trong cốt truyện ở thế giới này mà chỉ tồn tại trong sâu thẳm ký ức của nguyên chủ.

Khi bắt được những ký ức này, Tô Văn liền biết mình nhất định thắng rồi.

Cô đã có trong tay quân bài tốt nhất...

Đều nói không sợ địch nhân mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Tô Văn rõ ràng hơn bất cứ ai rằng Tô Duệ chính là đồng đội như thần của cô.

Có cái tên mắc bệnh giếng băng này, hồ chết tên nam chính cận bã với cô cũng hoàn toàn không có áp lực nào.

Đúng! Rất tuyệt!

Đối với giếng băng thì phải dùng thuốc mạnh!

Vì thế, Tô Văn vẫn luôn “hôn mê” nhúu mày sau một cơn xóc nảy của xe ngựa rồi nhẹ nhàng chớp chớp mi.

“Tỷ tỷ?”

Tô Duệ vừa rồi vẫn còn bày ra biểu tình âm ngoan như thể nhân loại ngu xuẩn khắp thiên hạ đều phụ ta đều đáng chết, vừa cảm nhận được Tô Văn tỉnh lại liền lập tức trở nên dịu dàng, nôn nóng:

“Tỷ, tỷ tỉnh rồi?”

Tô Văn còn chưa mở mắt ra đã sờ soạng túm lấy tay Tô Duệ: “A Duệ, A Duệ, tỷ tỷ không còn gì hết, tỷ tỷ chẳng còn gì hết.”

Giọng nói của Tô Duệ mang theo vài phần cuồng nhiệt: “Tỷ còn có đệ, đệ sẽ luôn ở bên cạnh tỷ, bảo vệ tỷ.”

Đối với Tô Duệ mà nói, ý nghĩa của việc hấn tồn tại là để bảo vệ Tô Văn, chẳng có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này.”

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vương Phi Thế Thân (6)

hủ Tô tướng quân nằm ở góc Tây bắc của kinh thành, mấy năm nay Tô tướng quân luôn thủ vệ ở biên cương, rất ít khi về kinh, cho nên toàn bộ phủ Tướng quân đều do một mình Tô Duệ định đoạt.

Tô Duệ không biết Tô Văn vẫn luôn tinh táo, chỉ thấy cô lúc nào cũng mơ mơ màng màng, có khi còn nói mê, hăn liền lo lắng tìm đại phu cho cô. Ở kinh thành, ai cũng biết Tư gia có y thuật tốt nhất, nhưng nghĩ tới tên Tư Ngự mặt người dạ thú kia có ý đồ không tốt với tỷ tỷ nhà mình, Tô Duệ liền quyết đoán bỏ qua việc mời người của Tư gia tới xem bệnh.

Lão ngự y đầu tóc hoa râu bắt mạch cho Tô Văn, cẩn thận báo cáo đầy đủ trạng huống cơ thể cô cho hăn nghe, bởi vì gần đây điều trị khá tốt nên dù sức khỏe Tô Văn còn khá yếu nhưng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Tiền ngự y đi rồi, Tô Duệ ngồi ở mép giường nhìn Tô Văn không rời mắt, đến tận khi trời bắt đầu tối, Tô Duệ mới đứng dậy, khuôn mặt âm trầm hung hăng nhìn về phía Lục Chu: “Chăm sóc chủ tử của người cho tốt, nếu có gì sơ xuất, băm người!”

Băm... người

Cả người Lục Chu run rẩy co rúm lại, tuy rằng đã rời khỏi phủ tướng quân bốn năm nhưng Lục Chu vẫn nhớ rất rõ ràng tâm tính của vị Thiếu chủ nhà mình. Những năm đó, người trong viện của Quận chúa cứ thay đổi liên tục, đến cuối cùng, khi Quận chúa gả tới Vương phủ cũng chỉ còn có mình nàng ta.

Những người khác, những người khác...

Được rồi, các người đoán không sai đâu! Tất cả những người khác vì không chăm sóc Quận chúa chu toàn mà đều bị thiếu chủ bầm-nhuễn-nuôi-chó!

Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ máu me.

Nghĩ tới mình đã về lại phủ Tướng quân, sau này còn phải sinh hoạt dưới sự tàn bạo của thiếu chủ, Lục Chu bỗng nhiên cảm thấy sống không còn gì lý thú nữa.

Đêm đầu tiên trở về phủ Tướng quân, Tô Văn ngủ không được ngon cho lắm.

Ngày hôm sau, cô vừa mở mắt đã ngửi thấy mùi hương thức ăn nước mũi. Tô Văn nghi hoặc ngóc dậy nhìn thì thấy một đám tỳ nữ bưng một mâm đồ ăn tiến vào.

“Quận chúa, tướng quân phân phó bọn nô tỳ hầu hạ Quận chúa ăn sáng.”

Một đám tỳ nữ liền bắt đầu bày biện đồ ăn, phô trương còn hơn cả lúc cô ở phủ Việt Vương.

Tô Văn dùng ngón tay day nhẹ nhẹ trên trán, tên cuồng ma thích tỷ tỷ kia có phải bệnh càng nặng thêm hay không?

Với cái thể xác và cái dạ dày bé nhỏ này, dù cô có cố nhồi nhét thì cũng có thể được bao nhiêu chứ? Nhưng cái cuộc sống có người hầu hạ tận miệng thể này đúng là tốt hơn ở lãnh uyển của phủ Việt Vương nhiều.

Tô Văn ăn bữa sáng trong tâm trạng cực kỳ vui vẻ, biết Tô Duệ chưa thể về trong chốc lát, cô liền dứt khoát bảo Lục Chu đỡ mình đi dạo trong phủ

tướng quân. Phủ tướng quân rất lớn, đình đài lầu các liên miên, hành lang chín khúc.

Sân chính trong trí nhớ của nguyên chủ hiện tại cực kỳ thanh lãnh, hoang vu, Tô Văn hỏi hạ nhân trong phủ mới biết chủ viện đã lâu không có ai ở, lão tướng quân nhiều năm chưa về nhà, mà công chúa vì sức khỏe không tốt nên vẫn luôn nghỉ ngơi ở biệt viện.

Người hầu nói rất uyển chuyển nhưng Tô Văn biết quan hệ giữa Tô Duệ và mẫu thân hẳn rất căng thẳng, đặc biệt là năm đó Tô Duệ kịch liệt phản đối hôn sự của Tô Văn làm cho gia đình này gần như sụp đổ luôn.

Hiện tại ở Tô gia, chỉ có một mình Tô Duệ ở.

Thằng bé cô đơn đáng thương!

Lúc Tô Văn còn đang ngồi trong đình suy tư liền nhìn thấy Tô Duệ mặc triều phục của võ tướng hấp tấp đi về phía mình.

“Tỷ tỷ, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

Có lẽ vì tính cách âm trầm nên gương mặt Tô Duệ thoát nhìn rất lạnh nhạt, ngày thường cả người hẳn đều luôn bao phủ một tầng u ám.

Nhưng giờ phút này, Tô Duệ lại cực kỳ dịu dàng, kỳ thật ngũ quan hẳn rất đẹp, nếu bình thường một chút thì cũng được coi là thiếu niên hiền hòa, anh tuấn.

Nhìn thấy thân ảnh của Tô Duệ, ánh mắt Tô Văn sáng lên, bất chất thân thể vô lực của mình, cô nghiêng ngả, lão đạo tiến lên, đột nhiên bắt lấy ống tay áo Tô Duệ: “Người đâu? Người ở đâu?”

Người...

Trong con người của Tô Duệ hiện lên một tia dữ tợn, nhưng sau đó lại bị vẻ dịu dàng thay thế, “Tỷ tỷ, tỷ vừa mới về nhà, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã, những chuyện khác chúng ta cứ chờ...”

“Ta không chờ được!”

Giọng của Tô Văn yếu ớt nhưng lại cực kỳ sắc bén: “Ta không còn đường nào để đi nữa, ta chỉ có hai bàn tay trắng! Ta không thể tiếp tục đợi nữa!”

Giờ khắc này, cô giống như bị oán phụ bám vào người, biểu lộ ra vẻ đau khổ và oán hận sau khi bị vứt bỏ cực kỳ nhuần nhuyễn.

“Ta sẽ không cho hần được sống tốt, ta sẽ không cho bọn họ được sống tốt.”

Tô Văn lầm bầm, lầu bầu nỉ non, hai tròng mắt đầy vẻ oán hận.

Tô Duệ chưa từng thấy Tô Văn như thế, hần ngây ra một lúc, nghĩ tới chuyện Hiên Viên Duệ biến tỷ tỷ mình thành cái dạng này, hần càng hận nam nhân kia mãnh liệt hơn, căn bản không thể khống chế được.

Đêm qua bình tĩnh cáo biệt như thế, có lẽ đó là do tỷ tỷ cố gắng duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng trước mặt người khác đi?

Nàng vốn là cành vàng lá ngọc, được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, vì sao lại phải chịu bị nam nhân kia nhẫn tâm chà đạp như thế?

“Đệ giết hần giúp tỷ!”

Tô Duệ đột nhiên cầm lấy tay Tô Văn, trong ánh mắt lập lòe vẻ điên cuồng, hần nói được thì sẽ làm được, cho dù mất đi hết thân.

Tô Văn sững sốt nhưng lập tức cất đi vẻ kinh ngạc trong mắt, thay vào đó là vẻ hoảng hốt nói với Tô Duệ: “Giết hần thì có thể thế nào chứ? Đệ

hắn và Diệp Tri Họa được làm một đôi uyên ương cùng chết sao? Không, không thể để hắn được tiện nghi như thế được.”

Như bị lâm vào bóng ma, vẻ mặt tái nhợt của Tô Văn càng thêm phức tạp và đầy hận ý: “Chẳng phải bọn họ yêu nhau chân thành sao? Ta muốn bọn họ phải trở mặt thành thù. Không phải Hiên Viên Duệ muốn vị trí kia sao? Ta sẽ khiến hắn phải hai bàn tay trắng!”

Giết người ai mà chẳng biết chứ?

Tô Văn xuyên qua rất nhiều thế giới, học được rất nhiều thủ pháp giết người, nhưng cô chưa từng tự tay giết bất kỳ ai, thứ nhất là quy tắc không cho phép, thứ hai là cô khinh thường việc giết người.

Cô không nghĩ mình là người tốt, nguyên nhân chỉ là vì như thế cô mới có thể độc ác, tàn nhẫn, thất tín bội nghĩa một cách danh chính ngôn thuận.

Muốn giết một người thì quá mức đơn giản, cái chết đến cũng nhanh, đây không phải cái làm Tô Văn vui.

Cô thích tới từ từ, phá hủy đi tín nhiệm của một người, phá hủy hoàn toàn cuộc sống của hắn.

Đương nhiên, còn muốn thuận tiện phá hủy tình yêu của bọn họ...

Tình yêu chân thành là gì?

Tô Văn từng tự tay chia rẽ rất nhiều cặp đôi, tận mắt nhìn thấy cái mà bọn họ gọi là “tình yêu đích thực” sụp đổ âm ỉ trước mắt mình.

Cái thứ gọi là tình yêu căn bản không hề tồn tại...

Nỗi hận và oán khí của Tô Văn hình như lây sang cả Tô Duệ, hắn đè ép ý tưởng muốn giết Hiên Viên Duệ đang gào thét trong lòng, liếc nhìn Tô

Văn thật sâu, nói: “Nếu tử tử muốn như thế, ta sẽ cho tử. Đi, ta đưa tử đi uống thuốc, sau đó sẽ đưa tử đi gặp họ.”

“Ừ.”

Tô Văn gật đầu, cúi đầu, trong nháy mắt, đáy mắt cô hiện lên một chút vui vẻ, cô vẫn đang rất chờ mong lần đầu gặp gỡ với Ngũ hoàng tử và cô gái xuyên không kia...

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vương Phi Thế Thân (7)

ăn phòng đá trống trải và âm u nhưng rất khô ráo. Trong phòng, ánh đèn dầu leo lét cháy, Diệp Tri Căn và Hiên Viên Khanh ngồi ở bàn đá chính giữa, hai người đều mặc áo choàng màu đen, sắc mặt không tốt lắm.

“Lách cách.”

Cửa phòng đá bị người đẩy ra mang theo âm thanh xiềng xích rơi xuống đất, hai người nhìn ra cửa theo bản năng, thứ đầu tiên đập vào mắt là một mảnh đỏ như lửa.

Đỏ chói mắt, cực kỳ chói mắt.

Tô Văn mặc cung trang màu đỏ tươi, dưới sự dìu dắt của Tô Duệ, cẩn thận bước vào trong phòng.

Hiên Viên Khanh nheo nheo mắt: “Tiểu Văn?”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp, nghẹn ngào của Hiên Viên Khanh, Tô Văn đưa mắt nhìn về phía nguyên nam chính đại nhân bá khí hơn người trong truyền thuyết.

Tuy rằng gần đây liên tiếp phải trải qua đả kích, thậm chí là tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng Hiên Viên Khanh vẫn mang bộ dáng bình tĩnh, thông dong, chỉ có điều vẻ mệt mỏi, tiều tụy trên gương mặt đã bán đứng cảnh ngộ của hắn hiện tại.

“Ngũ biểu ca.”

Tô Văn gật đầu với Hiên Viên Khanh, lại khẽ liếc nhìn Diệp Tri Căn một cái, cô gái xuyên không ánh mắt hơi chớp động, vẻ mặt vui vẻ gần như bộc lộ hết ra ngoài.

Tô Văn, trưởng nữ của phủ Tướng quân, Vương phi của Hiên Viên Duệ.

Diệp Tri Căn biết Tô Văn rất rõ, nàng ta còn biết sau khi Diệp Tri Họa được gả vào Việt Vương phủ, quan hệ giữa Tô Văn và Hiên Viên Duệ liền xuất hiện sự rạn nứt.

Mà hiện tại, nàng ta và Hiên Viên Khanh rõ ràng đã bị Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Căn hại chết lại được tởm đê Tô gia cứu mạng.

Sự khúc mắc trong này, Diệp Tri Căn suy nghĩ một chút liền hiểu rõ ngay.

Một khắc này, trong lòng Diệp Tri Căn vô cùng kích động, nàng ta biết mà! Nàng ta biết ngay mà! Mình là người xuyên không, sao có thể cứ mơ mơ hồ hồ bị con nhỏ trọng sinh Diệp Tri Họa kia đánh bại được?

Vai chính trong thế giới này chỉ có một, người đó nhất định là mình!

“Xuyên không” hoặc “trọng sinh”, nếu lợi dụng tốt thì chính là người thắng, mà một khi để sự tình bị mất khống chế thì chính là hại người, hại mình.

Kiếp trước, Diệp Tri Căn quá coi thường “dân bản xứ” ở thế giới này, không nhận được nên mới tiết lộ cho Diệp Tri Họa biết thân phận xuyên không của mình trước khi ả chết, kết quả không ngờ Diệp Tri Họa lại trọng sinh!

Nhân quả tuần hoàn là gì?

Kiếp này, trước khi chết, Diệp Tri Họa tự cho là nắm chắc thắng lợi cũng tới hỏi thăm Diệp Tri Cẩn trước giờ chết ở trong nhà lao, còn thông thả, ung dung nói chuyện xưa kiếp trước. Khi đó, Diệp Tri Họa thực tuyệt vọng, nàng ta không ngờ mình xuyên không mà lại gặp đúng chuyện này, thậm chí chuyện trọng sinh báo thù cũng xuất hiện ngay trên người mình.

Nàng ta tưởng rằng chính mình là nữ chính có buff, kết quả lại gặp đúng Diệp Tri Họa trở thành nữ chính nghịch tập?

Ngày hành hình, Diệp Tri Cẩn đã không còn tồn tại bất kỳ hy vọng xa vời gì nữa, nhưng đúng lúc này, kỳ tích lại xảy ra.

Một khắc trước khi bị chém đầu, sau khi tắm vải bố trắng trùm lên đầu, nàng ta và Hiên Viên Khanh bị người khác đánh tráo.

Mấy ngày nay, hai người vẫn luôn bị nhốt trong nhà đá này, đúng hạn sẽ có người đưa đồ ăn nước uống đến, nhưng chủ nhân nơi này lại chưa từng xuất hiện.

Diệp Tri Cẩn từng suy tính tới rất nhiều khả năng, giờ lại nhìn thấy Tô Văn và Tô Duệ, trong não nàng ta liền lập tức nghĩ tới vở kịch máu chó vợ chồng phản bội nhau.

“Vì sao lại cứu chúng ta?”

So với sự kích động của Diệp Tri Cẩn, Hiên Viên Khanh lại vô cùng thản nhiên, hần lẳng lẳng nhìn hai người đối diện, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tô Văn.

“Ta chỉ không muốn thấy Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa được đặc ý.”

Tô Văn cười đầy oán độc: “Thứ mà Hiên Viên Duệ muốn, ta sẽ hủy hoại. Ngũ biểu ca, ta biết huynh còn có lực lượng của mình ở bên ngoài kinh thành, huynh có muốn... Đông Sơn tái khởi không?”

Đông Sơn tái khởi?

Trong con người của Hiên Viên Khanh hơi lóe lên: “Cái giá? Ta phải trả cái giá gì?”

Hiên tại hắn đã bị tước mất thân phận Hoàng tử, ngoại trừ thế lực ở bên ngoài kinh thành kia, hắn đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào, như vậy rõ ràng lần hợp tác này hắn đã rơi vào thế yếu.

Cái giá a...

Dưới đáy lòng Tô Văn cười thầm, cái giá tất nhiên là... mạng của các người! Đương nhiên, sao cô có thể nói ra lời này? Như thế sẽ làm tổn thương trái tim đồng bọn mất!

“Ta chỉ không muốn tha cho Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa!”

Ánh mắt Tô Văn ngập tràn hận thù: “Chỉ cần bọn họ không vui, ta sẽ thấy vui vẻ. Biểu ca, huynh không cần phải trả bất kỳ cái giá nào, đương nhiên, nếu huynh không tin chúng ta thì hiện tại có thể rời khỏi đây, ta đảm bảo cho hai người rời khỏi kinh thành an toàn.”

Một nữ nhân, một khi đã nổi điên vì tình thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hiên tại, ở trong mắt người khác, Tô Văn chính là một nữ nhân đang nổi cơn điên như thế.

Hiên Viên Khanh trầm mặc trong giây lát, Diệp Tri Căn ở bên cạnh cũng rất an tĩnh, tuy rằng nàng ta cũng muốn lập tức đồng ý với điều kiện của Tô Văn, nhưng nàng ta biết rõ tính cách của Hiên Viên Khanh nên lúc này không dám mở miệng nói chuyện.

Một cô gái hiện đại xuyên không tới, dù lúc tới nàng ta có mạnh mẽ và độc lập tới mức nào thì theo thời gian trôi qua, nàng ta sẽ chậm rãi dung nhập với cuộc sống ở thế giới này, những thói quen thời hiện đại sẽ chậm rãi bị bào mòn, sự kiêu ngạo, tự chủ cũng không còn nữa...

“Hợp tác vui vẻ.”

Thật lâu sau, Hiên Viên Khanh lại ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tô Văn và Tô Duệ.

Từ đầu tới cuối, Tô Duệ đứng sau lưng Tô Văn không hề nói một chữ nào, nhưng tầm mắt của Hiên Viên Khanh lại luôn dừng lâu hơn trên người Tô Duệ.

Tô gia là thanh gươm hai lưỡi, giết địch vô số nhưng cũng có thể làm cho hãn máu tươi ba thước.

Hiên Viên Khanh biết rõ tính cách nguyên bản của Tô Văn là dịu ngoan, giờ biến thành thế này cũng là do bị Hiên Viên Duệ làm tổn thương, nhưng Tô Duệ...

Tô Duệ mới là người hãn nên đề phòng nhất.

Lúc này, Hiên Viên Khanh hoàn toàn không hề biết được, người có uy hiếp lớn nhất với hãn trong tương lai hoàn toàn không phải Tô Duệ, mà là Tô Văn...

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vương Phi Thế Thân (8)

ừ trong mật thất đi ra, Tô Văn đột nhiên ho khan, bên khóe miệng còn có một chút máu, giờ phút này trang dung tinh xảo cũng không che được vẻ trắng bệch trên mặt cô.

“Tỷ tỷ!”

Giọng Tô Duệ chưa bao giờ hoảng hốt như thế. Thấy trong mắt Tô Duệ sự sợ hãi, Tô Văn cầm lấy tay hăn theo bản năng: “Không sao, tỷ rất tốt.”

Tô Văn mỉm cười với vẻ miễn cưỡng, nụ cười như đã sớm nhìn thấu sự sống và cái chết rồi.

Sức khỏe Tô Văn đột nhiên lại yếu đi, tựa như đột nhiên quay về những ngày bệnh tình nguy kịch, điều này làm cho Tô Duệ không khỏi sốt ruột, cuối cùng hăn đành phải tới Tư gia mời Tư Ngự.

Mấy ngày không gặp, nhìn Tư Ngự cũng gầy không ít, cho dù Tô Duệ không ưa Tư Ngự nhưng trước vấn đề sức khỏe của Tô Văn, hăn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Lúc này, trong căn phòng bố trí tao nhã, lịch sự chỉ có Tô Văn và Tư Ngự.

“Huynh gầy đi.”

Tô Văn nhìn Tư Ngự ngồi bên mép giường, nghẹn ngào lên tiếng, mà Tư Ngự sau một hồi ngậm ra, ánh mắt nhìn Tô Văn càng thêm đau lòng.

Hắn đã biết mọi chuyện phát sinh ở phủ Việt Vương tối hôm đó, cũng biết Tô Văn rời khỏi, càng biết hôm đó nàng chìm vào hôn mê, được Tô Duệ mang đi.

Hắn không thể tưởng tượng nổi tâm tình của Tô Văn lúc đó là tuyệt vọng hay thống khổ?

“Sao lại không quý trọng bản thân như thế?”

Tư Ngự bắt mạch cho Tô Văn, lúc này mới nhận ra bệnh tình của nàng đã nghiêm trọng hơn, đều bởi vì bản thân nàng ăn không ngon, ngủ không yên, tâm tình tích tụ mà thành.

Tô Văn không trả lời Tư Ngự, ánh mắt mơ hồ, nhìn cái bàn cách đó không xa: “Tư Ngự, huynh nói con người sống vì điều gì? Vì chính mình? Vì người khác? Vì tình yêu hay vì cái gì?”

“Quận chúa...”

“Gọi tên của ta đi.”

Tô Văn rũ mắt nhìn Tư Ngự cười yếu ớt: “Huynh là bằng hữu duy nhất của ta. Khi ta còn nhỏ, vì sức khỏe không tốt nên rất ít khi ra ngoài, sau lớn hơn một chút thì phải tới hoàng thành học tập, ở đó cũng chỉ biết mấy vị biểu ca...”

Nói tới đây, giọng Tô Văn thấp hẳn xuống: “Nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt bao nhiêu. Tư Ngự...”

Tô Văn không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên vươn bàn tay nhỏ mềm mại mà lạnh băng ra, bắt lấy bàn tay lớn của Tư Ngự: “Y thuật của huynh lợi hại như thế, huynh có thể giúp ta nghiên cứu một loại thuốc, làm cho ta... quên đi cách yêu thương một người không? Yêu thương một người thật sự là... quá đau khổ. Ta thật sự... đau lắm.”

“Tô Văn.”

Trái tim Tư Ngự đột nhiên tê rần, không tự chủ được nâng tay lên kéo Tô Văn ghé vào lồng ngực mình: “Nàng đừng như thế, thế giới này lớn như vậy, sẽ luôn có người yêu nàng, đang chờ nàng, nàng tốt như thế, sẽ có rất nhiều người muốn ở bên nàng. Cho nên, nàng phải sống thật tốt, sống thật tốt, biết không hả?”

“Sống thật tốt...”

Dường như Tô Văn hơi mệt mỏi, cả người không còn sức lực rúc vào ngực Tư Ngự: “Ta cũng muốn sống cho thật tốt, nhưng chỉ cần tưởng tượng giờ này biểu ca đang ân ái cùng Diệp Tri Họa, trong lòng ta liền rất đau. Sao chàng ấy có thể tàn nhẫn với ta như thế, nói không yêu liền không yêu, những năm qua ta trả giá nhiều như thế là vì cái gì chứ? Ta không thuyết phục được bản thân mình, ta không thể nào lừa gạt nổi trái tim mình. Có đôi khi, ta còn tưởng tượng độc ác rằng, nếu một ngày nào đó biểu ca cũng vứt bỏ Diệp Tri Họa, như vậy không chừng ta có thể buông xuống, ta sẽ không cảm thấy đau khổ như bây giờ nữa. Tư Ngự, huynh nói xem ta như vậy có phải rất xấu xa không? Có lẽ biểu ca và Diệp Tri Họa nói đúng, ta là một nữ nhân độc ác.”

“Không, không phải.”

Tư Ngự siết chặt tay mình: “Nàng không phải, bọn họ mới là người như thế.”

Bọn họ mới là...

Nghe Tư Ngự nói, tâm tình kích động của Tô Văn tựa hồ cũng bình phục lại không ít, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại: “Tư Ngự, có ai đã từng nói với huynh rằng, ở trong lòng huynh... rất thoải mái chưa?”

Không biết từ lúc nào, Tô Văn lại ngoan ngoãn tựa vào ngực Tư Ngự mà ngủ rồi.

Dáng vẻ ngủ say của nàng đặc biệt an bình, Tư Ngự không muốn động, cũng luyện tiếc động, vẫn luôn ôm nàng như thế không hề nhúc nhích.

Nửa đêm, Lục Chu cho Tô Văn uống chén thuốc mà Tư Ngự đã kê đơn, lần này Tô Văn rất phối hợp uống cạn chén thuốc.

Sau khi được Lục Chu hầu hạ uống thuốc, Tô Văn tắm gội thay quần áo rồi tắt đèn đi ngủ như bình thường.

Không bao lâu sau, trên giường đã truyền tới hơi thở đều đều của Tô Văn. Thấy chủ tử mình đã ngủ rồi, Lục Chu mới an tâm đi tới giường ở phòng bên của mình để nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, bên giường của Tô Văn có nhiều thêm một người.

Thân ảnh đó vẫn luôn ngồi lặng lẽ bên giường, cho dù ở trong bóng tối nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn nhìn chăm chăm vào cô rất chăm chú.

Trên giường, Tô Văn không hề có cảm giác, dường như cô ngủ cũng không ngon, nhẹ nhàng trở mình, chăm găm trên vai theo động tác này mà chảy xuống. Người ngồi bên giường nhú mào, giơ tay kéo chăn lên, đến khi cả người Tô Văn được bọc ở trong chăn rồi, người nọ mới hài lòng mà dừng tay lại, sau đó lại tiếp tục nhìn cô tới tận sáng...

Ngày hôm sau, tâm tình của Tô Văn không tệ, có sự “trị liệu” của Tư Ngự, tất nhiên cô không cần lại nghĩ cách tàn phá sức khỏe của thân thể này nữa, hiện tại tất cả đã an bài thỏa đáng, bắt đầu vào mùa thu hoạch rồi...

Kinh thành, Diệp phủ.

Mấy ngày nay, Diệp gia thật sự sống không yên ổn, đáng lẽ sau khi Diệp Tri Hòa thành Việt Vương phi thì Diệp gia nên vui mừng mới đúng, nhưng ai biết ngay một ngày sau khi Diệp Tri Hòa được phong Việt Vương phi, trên triều đình, Diệp Ngự Sử bị người ta tố giác tham ô, bị trừ ba tháng bổng lộc, những viên quan khác trong Diệp thị cũng chịu liên lụy.

Đại thần trong triều đều là một đám lưu manh, Diệp gia đắc tội ai trong lòng họ đều biết, ai dám lộ mặt bênh vực cho Diệp gia chứ?

Các người không thấy Việt Vương điện hạ cũng chỉ có thể ngậm mồm không dám lên tiếng sao?

Bởi vì Tô Văn, Hiên Viên Duệ vốn đã đuối lý, lúc đó bệ hạ cũng một mắt nhắm một mắt mở cho hắn phong Diệp Tri Hòa làm Vương phi, chẳng ai ngờ chuyện đã xảy ra xong xuôi rồi, Tô Duệ lại đột nhiên phản kích.

Bệ hạ luôn coi trọng Tô gia, mà mẫu thân của Tô Duệ và Tô Văn đều là người trong hoàng tộc, vốn tưởng rằng hai nhà dựa vào liên hôn thì quan hệ đã không thể nào phá nổi, Tô Văn gả cho Hiên Viên Duệ cũng coi như thân càng thêm thân, ai ngờ giữa đường nhảy ra một Diệp Tri Hòa khiến hết thầy loạn cả lên.

Lúc này, dường như Bệ hạ cũng quên rằng mình đã từng ngầm đồng ý chuyện kia, một mực cho rằng Hiên Viên Duệ anh hùng không qua được ải mỹ nhân, vì chuyện nhi nữ mà làm chậm trễ chính sự, điều này khiến cho Bệ hạ bắt đầu không hài lòng với đứa con mà mình sủng ái nhất này.

Mà Hiên Viên Duệ thì sao?

Hắn càng khổ mà không nói được. Vốn dĩ đã trừ được chương ngại lớn nhất là Hiên Viên Khanh âm hiểm, xảo trá, lại được cùng người mình yêu ở bên nhau, đáng lẽ hắn phải được sống những ngày hạnh phúc mỹ mãn mới đúng, nhưng Tô Văn lại đột nhiên rời đi, Tô Duệ công kích mãnh liệt, điều này làm cho sinh hoạt của Hiên Viên Duệ trở thành một cuộn chỉ rối.

Bệ hạ trong tối ngoài sáng đều ám chỉ Hiên Viên Duệ phải đưa Tô Văn quay về phủ Việt Vương, thậm chí còn muốn Diệp Tri Hòa trả lại vị trí Vương Phi cho Tô Văn, đối với đề nghị này, Hiên Viên Duệ chắc chắn không đồng ý.

Mà lúc này, Diệp gia bốn bề thọ địch bắt đầu hướng về phía phủ Việt Vương xin giúp đỡ, Diệp Tri Hòa có lòng mà lực không đủ, bởi vì tâm sự quá nặng nên sinh bệnh, Hiên Viên Duệ đành phải mời Tư Ngự tới xem bệnh cho nàng ta.

Trên giường bệnh, vẻ mặt của Diệp Tri Hòa tái nhợt, một bộ dáng nhìn mà thấy thương. Tư Ngự nhìn vẻ mặt của nàng ta, không tự chủ được lại nghĩ tới bộ dáng suy yếu tới ho ra máu của Tô Văn, ác cảm đối với Diệp Tri Hòa ở trong lòng lại càng lớn hơn.

“Tư ngự y, nghe nói vài ngày trước ngài có tới phủ Tướng quân phải không?”

Tuy rằng trong lòng không muốn Tô Văn và Hiên Viên Duệ có bất kỳ liên quan nào, nhưng Diệp Tri Hòa lại muốn biết nhất cử nhất động của Tô Văn.

Kỳ thật, ý tứ của bệ hạ nàng ta cũng hiểu, nếu là kiếp trước, chỉ cần có cơ hội được ở bên Hiên Viên Duệ là nàng ta đã thấy đủ rồi, dù không có danh phận cũng chẳng sao.

Nhưng giờ đã khác, nàng ta giờ đã là Việt Vương phi, là chính thê danh chính ngôn thuận của Hiên Viên Duệ, phu thê ân ái, tình cảm sâu đậm, được nếm quá nhiều ngọt ngào rồi nên lòng nàng ta dần dần cảm thấy không thỏa mãn, Hiên Viên Duệ là của nàng ta, vì sao phải nhường cho Tô Văn chứ?

Rõ ràng Tô Văn đã sắp chết rồi, sao đã sắp chết còn muốn cướp đi người đàn ông mà nàng ta yêu?

Lúc này, tuy rằng sắc mặt Diệp Tri Họa suy yếu nhưng Tư Ngự vẫn có thể thấy được những cảm xúc bất thường trong mắt nàng ta.

Trầm ngâm một chút, Tư Ngự thở dài một tiếng: “Aizz, ta đã xem bệnh cho Tiểu Quận chúa, sức khỏe của nàng ấy...”

“Ô... Quận chúa làm sao?”

Ánh mắt Diệp Tri Họa lóe lên, gắt gao nhìn chăm chăm Tư Ngự.

“Bệnh tình của Quận chúa rất nguy kịch, cả đêm không ngủ...” Nói tới đây, ánh mắt của Tư Ngự tối lại, trên mặt có thêm vài phần bi thương: “Nàng ấy sống cũng rất... đau đớn.”

Có lẽ là nghĩ tới bộ dáng đau khổ của Tô Văn ngày đó khi dựa vào trong lòng mình, thanh âm của Tư Ngự hơi hơi có một chút đau lòng.

Mà Diệp Tri Họa đâu còn để ý tới cảm xúc của Tư Ngự nữa, trong đầu của nàng ta chỉ có bốn chữ “bệnh tình nguy kịch” mãi không tan đi.

“Quận chúa thật đáng thương.”

Ánh mắt của Diệp Tri Họa lại nhìn thẳng vào Tư Ngự: “Ta chỉ bị nhiễm phong hàn một chút đã thấy khó chịu thế này rồi, như thế thì Quận chúa bệnh nặng chỉ sợ là sống không bằng chết. Nghĩ tới việc nàng bị bệnh tật tra tấn, lòng ta cũng không chịu nổi, bị bệnh tra tấn như thế, có lẽ... an tĩnh rồi đi mới là giải thoát tốt nhất cho nàng.”

Khi nói chuyện, Diệp Tri Họa còn cẩn thận quan sát phản ứng của Tư Ngự.

Diệp Tri Họa từ nhỏ đã được xưng là tài nữ, nàng ta vẫn luôn cảm thấy mình cực kỳ thông minh, đặc biệt là sau khi trọng sinh, việc luôn bày mưu tính kế làm cho nàng ta cảm thấy mình là cao nhân số một.

Kỳ thật, từ lần đầu tiên Tư Ngự tới Vương phủ xem bệnh cho mình, Diệp Tri Họa liền nhìn ra Tư Ngự này là kẻ mềm lòng, hơn nữa hình như còn rất có hảo cảm với mình.

Nếu có thể lợi dụng phần hảo cảm này...

Không thể không nói, Diệp Tri Họa cũng có chút khôn lỏi, đời này sống lại, nàng ta am hiểu nhất chính là lợi dụng mọi ưu thế và tài nguyên của bản thân.

Đáng tiếc, nàng ta đã dùng sai lúc rồi.

Nghe thấy Diệp Tri Họa nói vậy, đáy mắt Tư Ngự lập tức lạnh lẽo, trên mặt đầy nghiêm túc: “Vương phi nghĩ không muốn Quận chúa chịu khổ, thật sự là tâm địa lương thiện, nhưng mà... con kiến còn muốn sống tạm bợ, Quận chúa dù có sống khổ tới đâu thì cũng tốt hơn so với cái chết. Ta là một người thầy thuốc, từ trước tới nay chỉ biết trị bệnh cứu người, cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ bất kỳ bệnh nhân nào.”

Nghe Tư Ngự nói vậy, Diệp Tri Họa sửng sốt một chút, sau đó mới vội vàng xấu hổ nhìn đi chỗ khác: “Tư ngự ý nói đúng lắm, chỉ là ta... chỉ là ta quá mức đau lòng cho Quận chúa thôi.”

Nàng ta càng diễn càng tỏ ra chân thành, ánh mắt Tư Ngự cũng càng lúc càng lạnh...

Thiện lương là gì?

Ác độc là gì?

Tư Ngự nhớ tới lời của Tô Văn nói ngày hôm đó, nàng không chôn giấu hận ý trong lòng, cho dù có ý tưởng ác độc gì cũng nói ra mà không cố kỵ.

Người không phải thánh hiền, nào có ai không có tư tâm và dục vọng đâu?

Kỳ thực, Tư Ngự cũng có những tâm tư ích kỷ không thể nói ra, chỉ có điều hắn vẫn luôn che giấu những ý nghĩ đó rất tốt nên không ai phát hiện ra mà thôi.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vương Phi Thế Thân (9)

ến khi mâu thuẫn giữa Hiên Viên Duệ và Hoàng đế Bệ hạ đã lên tới mức đỉnh điểm vì chuyện của Tô Văn thì trong kinh thành lại bắt đầu lưu truyền một ít tin tức về Tô Văn và Hiên Viên Duệ. Những tin tức đó đều xoay quanh chuyện Hiên Viên Duệ vì bị Diệp Tri Họa mê hoặc nên mới vứt bỏ Vương Phi thanh mai trúc mã của mình. Mà Diệp Tri Họa có thể thành công leo lên được ghế Việt Vương Phi là do sử dụng một vài thủ đoạn, trong đó lợi hại nhất chính là công phu trên giường. Tin đồn càng lúc càng lan xa, dần dần biến thành Hiên Viên Duệ là một Vương gia háo sắc, ăn chơi trác táng, vô độ, nay Tần mai Sở, mà Diệp Tri Họa từ tài nữ người người yêu thích trở thành người bị tất cả dân chúng trong kinh thành coi thường...

Những tin đồn này tất nhiên là do Tô Văn lặng lẽ thả ra, đến lúc Hiên Viên Duệ trở nên giận dữ vì những tin đồn này thì hướng gió lại thay đổi, theo một người có quen biết với phủ Việt Vương để lộ ra thì sở dĩ Diệp Tri Họa có thể thành công leo lên ghế chính phi, nguyên nhân xuất phát từ Tô Văn. Thì ra, Tô Văn gả vào phủ Việt Vương bốn năm trời nhưng vì sức khỏe không tốt nên chưa từng viên phòng cùng Việt Vương điện hạ!

Tin tức này như một hòn đá ném vào mặt hồ làm cả hồ dậy sóng.

Tô Văn luôn ở nhà dưỡng bệnh, vì e ngại lời đồn đãi ảnh hưởng nên cũng không có nhiều người tới cửa thăm hỏi, nhưng tin tức này vừa bùng ra, vài vị Vương gia đang ngo ngoe rục rịch lập tức áo mũ chỉnh tề xuất hiện trước cổng phủ Tô tướng quân.

Một Tô Văn bị Hiên Viên Duệ vứt bỏ có lẽ chỉ có thể trở thành minh hữu cùng phe với họ.

Nhưng một Tô Văn chưa từng bị Hiên Viên Duệ chạm vào lại có thể... trở thành Vương phi của họ!

Người của Hoàng tộc luôn ích kỷ, vì Hoàng quyền và ích lợi mà chuyện gì cũng có thể làm được. Năm đó phủ Tô tướng quân được coi trọng, cũng có rất nhiều Hoàng tử qua lại đối xử tốt với Tô Văn, có điều khi đó Tô Văn chỉ thích Hiên Viên Duệ, mà Hiên Viên Duệ cũng được Bệ hạ sủng ái nên những hoàng tử kia chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Văn gả vào phủ Việt Vương, ai ngờ sau bốn năm, hết thấy sự tình qua một hồi quanh co lại dấy lên hy vọng.

Trải qua quá trình điều trị tỉ mỉ của Tư Ngự, khí sắc của Tô Văn đã khá hơn nhiều, lúc nhận được bái thiếp của Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử, Tô Văn đang ở trong hoa viên chơi đánh đu.

Trên bái thiếp màu vàng là bút tích mạnh mẽ của nam tử.

“Thì ra Tứ biểu ca đã về kinh rồi sao?”

Tô Văn tự nói thầm một tiếng, bàn tay đẩy đu của Lục Chu đột nhiên hơn ngừng một chút.

Tứ hoàng tử, Cần Vương Hiên Viên Dã.

Ở trong trí nhớ của Lục Chu, Tứ hoàng tử là người cực kỳ âm trầm, lòng dạ hiểm độc, xưa nay không qua lại với bất kỳ gia đình quyền quý trong kinh nào. Sau khi thành niên, hắn tự tiến cử mình tới Vũ Châu ở xa kinh thành nhất, không ngờ hiện tại đã quay về kinh.

Hiên Viên Dã.

Tô Văn nhìn bái thiếp, khóe miệng bất tri bất giác gợi lên một nụ cười nhẹ mê người.

“Vui lắm sao?”

Thanh âm âm trầm vang lên từ trên đỉnh đầu Tô Văn, sau đó bái thiếp trong tay cô đã bị người ta đoạt lấy.

Tô Duệ không thèm nhìn nội dung trên đó đã xé nát rồi ném xuống mặt đất, cuối cùng còn dùng ủng quan màu đen ra sức dẫm mấy cái, đến khi bái thiếp hoàn toàn bị nghiền thành những mảnh nhỏ, Tô Duệ mới chịu dừng lại.

Ngốc nghếch!

Tô Văn ngược mắt lên, lập tức đối diện với đôi con ngươi sâu không thấy đáy của Tô Duệ.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ai cũng không chịu nhường, không ai nói lời nào.

Không biết qua bao lâu, Lục Chu vẫn luôn cố gắng làm mờ sự tồn tại của mình như nghĩ tới cái gì, tiến lên một bước, run run rẩy rẩy nói: “Thiếu chủ, đã tới giờ Quận chúa phải uống thuốc rồi.”

Tuy rằng Tô Văn đã khỏe hơn rất nhiều nhưng một ngày vẫn phải uống thuốc đủ ba bữa.

Ánh mắt Tô Duệ hơi lóe lên, sau đó đi nhanh tới, ôm ngang Tô Văn từ trên bàn đu dây lên. Tô Văn bị ôm lấy thì hơi giãy dụa, nhưng Tô Duệ lại càng ôm chặt hơn.

Ngẩng đầu lên liền cảm nhận được hơi thở lạnh như băng của Tô Duệ, Tô Văn dứt khoát gục đầu xuống, không lộn xộn nữa. Về tới phòng, nô tỳ trong phủ đã sớm nấu thuốc xong, chén thuốc nóng hôi hổi, tản ra hương vị cực kỳ gay mũi.

Đặt Tô Văn lên giường, Tô Duệ không nói hai lời liền cầm lấy chén thuốc đút cho Tô Văn, từ đầu tới cuối hẳn không nói một lời nào, động tác dứt khoát và lưu loát, không hề có chút dịu dàng nào.

Tô Văn có điểm nhớ nhưng sự cẩn thận của Tư Ngự...

Sao bảo hẳn là cuồng ma hộ tử chứ? Dịu dàng với ta một tí thì người sẽ chết à?

Đút thuốc thế này là muốn đẳng chết ta đúng không?

Tô Văn tức nghẹn, cuối cùng đành phải rầu rĩ uống hết một chén thuốc lớn.

Uống thuốc xong, Lục Chu lau miệng cho Tô Văn theo thói quen rồi lui sang một bên, thấy Tô Duệ còn ngồi ở mép giường, Tô Văn nhìn hẳn một cái rồi lật người nằm xuống, đưa lưng về phía Tô Duệ, một bộ ta không muốn thấy người.

Tô Duệ không động dậy, cũng không tức giận, vẫn duy trì nguyên một tư thế, nhìn Tô Văn từ đằng sau tới phát ngốc.

Đến khi xác định Tô Văn đã ngủ rồi, Tô Duệ mới chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng phân phó Lục Chu vài câu rồi mới đi.

Trưa hôm đó, Tô Duệ liền gửi cho Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử mỗi người một phong thư, đưa cho ám vệ của mình mang ra khỏi phủ tướng quân...

Kinh thành gần đây càng ngày càng náo nhiệt, trong khi vài vị Hoàng tử ngo ngoe rục rịch, Hiên Viên Duệ bận tới sứt đầu mẻ trán, không một ai chú ý tới Ngũ hoàng tử Hiên Viên Khanh đáng lẽ đã bị chém đầu lại lạng lẹ rời đi, hơn nữa còn ở nơi rất gần kinh thành là Hoài Châu liên hệ với thế lực ngầm của mình.

Diệp Tri Căn cũng không đi cùng Hiên Viên Khanh, thứ nhất vì nàng ta là nữ, không tiện theo Hiên Viên Khanh tới quân doanh, thứ hai là nàng ta muốn ở lại kinh thành để tự mình đối phó với Diệp Tri Họa.

Bởi vì tin đồn càng ngày càng thái quá, thanh danh của Diệp Tri Họa càng lúc càng thối, điều này khiến nàng ta gặp đả kích rất lớn, bệnh tình cũng càng thêm nghiêm trọng.

Hôm nay, Diệp Tri Họa vừa mới uống thuốc xong, mơ mơ màng màng chuẩn bị vào giấc ngủ thì nghe thấy bên cửa sổ có gió thổi ù ù, sau đó cửa sổ bị giật tung ra.

“Thanh Liễu, Thanh Liễu?”

Diệp Tri Họa gọi thị nữ bên người mình mấy câu mà vẫn không có người đáp lại.

Nàng ta mơ hồ mở mắt ra, trong tầm mắt có một thân ảnh lơ lửng.

“Thanh Liễu?”

Diệp Tri Họa lại gọi thêm một tiếng, thân ảnh kia chậm rãi đi vào, nghẹn ngào gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ hại muội thật lắm quá! Ta thật lắm quá!”

“A!”

Nhìn thấy gương mặt đầy máu quen thuộc đó, Diệp Tri Họa hét lên một tiếng, sau đó hai mắt trợn ngược rồi lập tức ngất luôn.

“Xí...”

Diệp Tri Căn bấu môi nhìn Diệp Tri Họa đã bị dọa ngất, điểm này can đảm mà cũng dám chơi nghịch tập?

Nàng ta cười đắc ý, từ trong lồng ngực móc ra túi máu đã được chuẩn bị từ trước: “Coi như là quà gặp mặt sau cửu biệt ta tặng cho người đi. Diệp Tri Họa, người cho rằng mình sẽ là người thắng sao? Thật đúng là ngây thơ... Làm ta buồn cười chết mất.”

Sáng hôm sau, trong phòng của Diệp Tri Họa truyền ra những tiếng hét sợ hãi, đến khi Hiên Viên Duệ tới liền nhìn thấy Diệp Tri Họa cả người toàn là máu me, rúc sâu vào trong giường, cả người run bần bật.

Lấy binh khí của đối phương để tấn công đối phương, lúc trước lưu lại mạng cho Diệp Tri Cẩn và Hiên Viên Khanh, Tô Văn đã lên kế hoạch để Diệp Tri Cẩn và Diệp Tri Họa bước vào cuộc chiến giữa kẻ xuyên không và người trọng sinh, còn cô chỉ cần ngồi xem diễn là được rồi.

Hiện tại, hết thấy đều rất thuận lợi, ngoại trừ...

Ở trong phủ tướng quân, Tô Văn hơi hoang mang, từ ngày cô nhận được bái thiếp tới giờ liền không có ai tới bái kiến nữa.

Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử cũng im hơi lặng tiếng luôn.

Đây không phải là điều cô chờ mong.

Hiên Viên Dã.

Tô Văn lục trong trí nhớ về người đàn ông kia, đó là một nam nhân rất biết bo bo giữ mình, lại trầm ổn đến tàn nhẫn, là một tài liệu tốt để lên ngôi Hoàng đế.

Không đợi được Hiên Viên Dã chủ động bái phỏng, Tô Văn nghĩ có thể Tô Duệ ra tay cản trở ở giữa đường rồi, thì ra đồng đội như thần cũng có lúc kéo chân sau của mình như thế đấy! Tô Văn rơi vào đường cùng, đành phải tự viết một lá thư cho Hiên Viên Dã, chỉ viết vài câu thăm hỏi nửa giả nửa

thật, còn có muốn liên thủ làm đại sự hay không thì còn phải nhìn xem phản ứng của đối phương đã.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vương Phi Thế Thân (10)

hời tiết trở lạnh, đảo mắt trời đã vào đông có tuyết rơi.

Nhờ có Tư Ngự dốc hết vốn liếng để chữa trị nên sức khỏe của Tô Văn dần dần bình phục, cô bắt đầu xuất hiện ở các bữa tiệc do quan lại tổ chức. Đây dường như là lần đầu tiên đám đệ tử con quan được nhìn thấy Tô Văn, luôn mặc đồ mùa đông đỏ rực, diễm lệ lóa mắt, tuy rằng sắc mặt còn hơi tái nhưng sự tatai nhợt này lại làm tăng thêm phần duy mỹ trên gương mặt tinh xảo của nàng.

Nhờ có phúc khí của nguyên chủ, có được dung mạo thanh lệ như thế này, Tô Văn càng thêm như cá gặp nước. Trước kia Tô Văn rất ít khi ra khỏi cửa, sinh mệnh của nàng gần như chỉ có mình người đàn ông Hiên Viên Duệ kia. Nhưng hiện tại Tô Văn dần hiển lộ ra những ưu điểm và tài năng mà người khác luôn coi thường, không bao lâu liền trở thành nhân vật được hoan nghênh nhất kinh thành.

Tuy rằng những tin đồn về Hiên Viên Duệ đã bị người của phủ Việt Vương ra sức đè ép xuống, nhưng trong bá tánh kinh thành vẫn lén lút nói say sưa về chuyện này, rất nhiều người đều chờ Tô Văn có được hạnh phúc mới, cũng chờ nhìn Hiên Viên Duệ bị chê cười.

Nếu nói cuộc đời của Hiên Viên Duệ trước 20 tuổi luôn thuận buồm xuôi gió thì sau khi Tô Văn rời đi, Diệp Tri Họa trở thành chính phi của hắn, cuộc sống của hắn liền bắt đầu tràn ngập phiền toái.

Lúc đầu, Diệp Tri Họa luôn nghi thần nghi quỷ, sau đó thường xuyên xuất hiện ảo giác, lâu lâu lại nói mấy lời không thể nào hiểu nổi. Lúc đầu, Hiên Viên Duệ rất đau lòng khi thấy người mình yêu như thế, tìm rất nhiều

người tới xem bệnh nhưng đều không có kết quả gì, thậm chí cả Tư Ngự cũng bó tay không có cách nào cả. Cuối cùng, Hiên Viên Duệ phải mời đạo sĩ ở bên ngoài kinh thành tới phủ làm phép, kết quả càng làm cho lòng hân phiền loạn hơn...

“Vương gia, xin thứ cho bản đạo nói thẳng, bát tự của Vương gia và Vương phi tương khắc, không thích hợp ở bên nhau. Nếu cứ tiếp tục miễn cưỡng ở gần, nhẹ thì phiền toái quần thân, nặng thì... tính mạng khó giữ.”

Nghe đạo trưởng nói thế, Hiên Viên Duệ lập tức nổi trận lôi đình!

Nếu không có Diệp Tri Họa trợ giúp, chỉ sợ hân đã bị tên lòng lang dạ thú Hiên Viên Khanh kia hại chết, sao nàng có thể tương khắc bát tự với hân chứ?

Lúc thành hôn cũng đã tìm người của Khâm Thiên Giám xem bát tự rồi còn gì.

Bát tự, bát tự...

Hiên Viên Duệ tự dặn lòng rằng có lẽ đạo trưởng kia lầm rồi, nhưng... nghĩ tới những chuyện gần đây gặp phải, Hiên Viên Duệ lại chần chừ...

Nếu đạo trưởng nói thật thì sao?

Nếu không, tại sao lại trùng hợp như thế, từ khi hai người ở bên nhau, hân liên tục gặp phiền toái, còn Diệp Tri Họa thì bị bệnh tật quần thân?

Phiền não mấy ngày, Hiên Viên Duệ liền phái người tới Khâm Thiên Giám và Diệp phủ thăm dò âm thầm, cuối cùng lại nhận được một kết quả khiến hân chấn động...

Bát tự của Diệp Tri Họa là giả!

Lúc gả cho hắn, nàng ta dùng sinh thần bát tự của Diệp Tri Cần! Theo điều tra, năm đó Diệp Tri Họa và Diệp Tri Cần đổi bát tự cho nhau, khiến Diệp Tri Cần gả cho Hiên Viên Khanh thay Diệp Tri Họa.

Trong lúc nhất thời, cả người Hiên Viên Duệ liền phát ngốc...

Tại sao Tri Họa lại lừa hắn?

Năm đó, chỉ vì nàng ta không muốn gả cho Hiên Viên Khanh sao? Hay ở đằng sau còn có âm mưu nào khác?

Thực ra, Hiên Viên Duệ cũng là một kẻ thích ngắm ngẫm giờ trò, mưu ma chước quỷ, nếu không sao có thể hô mưa gọi gió trong Hoàng tộc được?

Sự tình bại lộ hết chuyện nọ tới chuyện kia, đầu óc Hiên Viên Duệ vốn bị tình yêu làm cho mụ mị cũng dần thanh tỉnh lại, chỉ số thông minh cũng quay về, càng nghĩ sâu xa, Hiên Viên Duệ càng toát mồ hôi lạnh...

Nếu hết thảy từ đầu đã là một thế cục, như vậy, kẻ đứng sau hạ độc thủ đáng sợ đến thế nào?

Cho nên nói những kẻ hay mưu mô đầu óc rất hay tưởng tượng, mà tưởng tượng quá đà thì thường chết sớm.

Tinh thần của Diệp Tri Họa càng ngày càng tệ, trước đây Hiên Viên Duệ ngày nào cũng qua với nàng ta, dịu dàng nói chuyện, khiến cho tâm tình sợ hãi của Diệp Tri Họa dần dần ổn định lại, nhưng vì bây giờ trong lòng đã có cố kỵ và nghi ngờ nàng ta nên Hiên Viên Duệ rất ít khi tới thăm.

Loại thay đổi này lặng lẽ xảy ra, lúc đầu Diệp Tri Họa còn không nhận thấy, nhưng lâu ngày nàng ta cũng nhận ra, bất chấp bệnh tật mà xông thẳng vào thư phòng của Hiên Viên Duệ để gặp hắn, kết quả của cuộc gặp mặt là hai người tan rã trong không vui.

Đã gần tới những ngày cuối cùng của năm cũ, Phiên Vương các nơi đều về kinh phục mệnh. Hiên Viên Duệ sớm thu được tiếng gió, biết có rất nhiều đệ tử Hoàng tộc chú ý lên Tô Văn, mà một tháng nữa Tô Ngọc Phong cũng sẽ về triều, để ổn định Tô gia, nhất định Bộ hạ sẽ liên hôn cùng Tô gian lần nữa, mà đối tượng liên hôn sẽ do Tô gia toàn quyền chọn lựa!

Nghĩ đến việc thanh mai trúc mã của mình phải gả cho người khác, tâm tình của Hiên Viên Duệ trở nên cực kỳ nóng nảy.

Gần đây hắn luôn cố gắng tránh đụng độ với Tô Văn nhưng vẫn nhìn thấy nàng từ xa mấy lần.

Thiếu nữ dịu dàng, ốm yếu trong trí nhớ của hắn bây giờ cực kỳ tươi đẹp, đường hoàng. Ai cũng nói y thuật của Tư Ngự cao siêu, nhưng Hiên Viên Duệ không ngờ để Tô Văn khỏe lại mà hắn đổ hết cả vốn gốc ra, dùng mọi dược liệu quý hiếm tổ truyền lâu năm của Tư gia để điều trị sức khỏe cho Tô Văn, lúc này mới có thể giúp nàng bình phục. Hiện tại Tô Văn đã có thể sinh hoạt như người khỏe mạnh bình thường, thậm chí cũng có thể thành hôn, sinh con.

Khi nghĩ tới đây, Hiên Viên Duệ càng ghen ghét dữ dội hơn. Thiếu nữ hắn yêu quý nhiều năm, hắn còn chưa được chạm vào chút nào, sau này lại nằm dưới thân người đàn ông khác vui vẻ, chỉ cần nghĩ tới đó thôi là Hiên Viên Duệ đã không tài nào chấp nhận được rồi.

Có thể nói, hiện tại Hiên Viên Duệ đã hơi hối hận.

Nhưng không phải hắn hối hận ngày đó đã vứt bỏ Tô Văn và lãnh uyển, mà hắn hối hận vì đem Tô Văn rời đi, hắn không cố gắng giữ nàng lại.

Rốt cuộc, nhớ lại ngày đó, xem ra Tô Văn vẫn còn cảm tình với hắn, chỉ cần giữ Tô Văn ở lại phủ Việt Vương thì phủ Tô tướng quân sẽ mãi đứng về phía hắn.

Mắt thấy ngày Tô đại tướng quân về kinh càng lúc càng gần, các thế lực đều ngo ngoe rục rịch khắp nơi, rốt cuộc Hiên Viên Duệ cũng không nhịn được mà gửi bái thiếp tới phủ tướng quân.

Bái thiếp của phủ Việt Vương được quản gia đưa thẳng tới tay Tô Duệ.

Nhìn chữ to như rồng bay phượng múa trên bái thiếp, Tô Duệ khinh thường, cười lạnh: “Hiên Viên Duệ này đúng là da mặt rất dày.”

Quản gia ở bên cạnh thấy ngữ khí Tô Duệ có vẻ không vui thì rũ mắt hỏi: “Thiếu chủ, có cần từ chối người của phủ Việt Vương không?”

“Không, không cần từ chối.”

Tô Duệ nheo mắt, sát khí vốn luôn được hẩn thu liễm giờ tràn ra ngập trong căn phòng: “Đám ruồi muỗi chướng mắt thật sự quá nhiều, một lần giải quyết cũng tốt.”

Ánh nền mờ ảo chiếu rọi trên mặt Tô Duệ, giờ phút này vẻ hung ác, âm ngoan thủ lạt của hẩn làm cho quản gia không khỏi rùng mình. Ông ta biết, lần này sợ là thiếu chủ sẽ ra tay thật, e rằng sẽ có kẻ gặp họa rồi.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vương Phi Thế Thân (11)

ầu tháng chạp, Tô đại tướng quân Tô Ngọc Phong vẫn luôn trấn thủ ở biên quan khải hoàn hồi triều, bởi vì trước đó vừa mới có một trận tuyết rơi lớn nên trên các con đường đầy tuyết trắng xóa, từ xa có thể nhìn thấy một đoàn người dài như một con rồng đang đi trên con đường uốn lượn giữa mênh mông tuyết trắng, tiến về phía kinh thành.

Ở trạm dịch Thập Lý Đình gần kinh thành treo màn trướng thật dày, trong đình bày bốn cái lò sưởi, giờ phút này lửa trong lò cháy rất lớn, làm cho gương mặt của những người xung quanh cũng hồng lên.

Tô Văn mặc áo khoác đỏ tươi, lẳng lặng ngồi trên tấm thảm nhung đã được chuẩn bị thỏa đáng, nhìn qua khe hở của màn trướng, cô có thể thấy được đại quân từ phía xa đang dần tiến lại gần.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Tô Ngọc Phong là một võ tướng nghiêm túc, cũng là một người cha nghiêm khắc. Ông rất ít khi cười, cũng không biết dịu dàng là gì, ở trong phủ Tướng quân, việc ông làm duy nhất hàng ngày chính là luyện võ và đọc binh pháp.

Người như thế xác định cả đời đều buồn tẻ, hơn nữa ông lại là người đặc biệt có nguyên tắc, điểm mấu chốt và nguyên tắc luôn duy trì cho ông không phạm phải bất cứ sai lầm không thể tha thứ nào.

Người như vậy luôn là một trung thần hiếm có, cũng là nhân tài khó tìm, đáng tiếc, chỉ có một chuyện không tốt đó là xử lý việc nhà.

Tô Duệ ngồi bên cạnh Tô Văn, đôi mắt thon dài cũng luôn nhìn chăm chú về phía đại quân, có lẽ vì từ nhỏ đã tập võ nên tai mắt nhạy bén hơn

bình thường rất nhiều, từ xa Tô Duệ đã nhìn thấy thân ảnh mặc áo giáp màu đen, uy vũ và cao lớn đi đầu tiên giữa thiên quân vạn mã.

Đó là phụ thân hần, Tô Ngọc Phong.

Tầm mắt của hai cha con đã gặp nhau từ khoảng cách rất xa, không có vui sướng ngày trùng phùng, đôi con người đàn nhánh của Tô Ngọc Phong mang theo vẻ sắc bén, mà Tô Duệ cũng nheo mắt hướng về phía ông đầy vẻ khiêu khích.

Từ bốn năm trước khi Tô Văn xuất gia, quan hệ của hai cha con họ cũng lập tức đóng băng, mà giờ Tô Văn đã quay về Tô gia khiến cho quan hệ của hai cha con càng trở nên như nước với lửa.

Không bao lâu, binh mã của Tô Ngọc Phong đã đến gần Thập Lý Đình, Tô Văn cũng đã nhìn rõ người đàn ông uy vũ đứng trời đông gió bắc.

Túm chặt áo choàng trên người, Tô Văn chậm rãi đi ra khỏi đình, sau bốn năm, rốt cuộc hai cha con cũng gặp lại nhau.

Đôi con người sâu thẳm của Tô Ngọc Phong hơi dao động, tuy rằng con gái từ nhỏ vì ốm yếu mà không thể tập võ, nhưng Tô Ngọc Phong vẫn cực kỳ sủng ái đứa con gái này. Người cha thường thương con thầm lặng, Tô Ngọc Phong lại không phải là người đàn ông biết bày tỏ tình cảm, cho nên trong quá khứ, quan hệ của Tô Ngọc Phong và Tô Văn cũng có thể coi là không nóng không lạnh.

Nếu không phải vì năm đó, Tô Duệ làm ra chuyện kia, Tô Ngọc Phong cũng sẽ không bỏ rơi Tô Văn tới tận bốn năm mà không một lần hỏi thăm.

“Phụ thân, nếu đã gả vào phủ Việt Vương, đời này nữ nhi sẽ là người của phủ Việt Vương, sau này không thể ở dưới gối làm tròn đạo hiếu với người, xin phụ thân tha thứ cho con!”

Trong đầu Tô Ngọc Phong còn nhớ rõ ràng những lời mà Tô Văn đã nói ngày xuất giá, đó là lần đầu tiên nó bày ra biểu tình nghiêm túc như thế trước mặt ông.

Khi đó, Tô Ngọc Phong cảm thấy thật an tâm, con gái rốt cuộc cũng tìm được người để dựa dẫm cả đời, tuy rằng Tô Duệ có một chút hỗn đản nhưng về sau này, hai đứa nó không thể gặp nhau nữa, đó là kết cục tốt nhất.

Thời gian bốn năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, đáng tiếc hết thầy đã sớm vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

“Phụ thân...”

Tô Văn đứng đối diện Tô Ngọc Phong, một hồi lâu sau mới tiến lên một bước, run run lên tiếng.

Tô Ngọc Phong đang định trả lời, ánh mắt đột nhiên rùng mình khi thấy Tô Duệ chậm chạp đi tới từ phía sau Tô Văn, kéo thật kín áo choàng của cô, còn cầm lấy hai tay cô nhét vào trong lồng ngực của mình để ủ ấm rồi nói: “Tỷ tỷ, ngoài này gió lớn, tỷ cẩn thận sức khỏe của mình.”

Tuy lời của Tô Duệ dịu dàng, dễ nghe, nhưng trong mắt Tô Ngọc Phong rõ ràng là nó đang khiêu khích ông!

Tên-súc-sinh-này!

“Tô Duệ!”

Tô Ngọc Phong vung trường thương trong tay, trường thương lẳng không mà tới.

Tô Duệ như đã sớm có chuẩn bị, ôm Tô Văn xoay người một cái, thuận thể ấn sát đầu Tô Văn vào trong lồng ngực mình, sau đó híp mắt nhìn phụ thân đầy vẻ bất đắc dĩ: “Phụ thân, con biết ngài võ nghệ cao siêu, nhưng

nếu ngài không thu tay lại thì sẽ làm tử tử bị thương đấy, con sẽ... đau lòng!”

Thằng nghịch tử này!

Tô Ngọc Phong chỉ cảm thấy máu trào lên cổ họng, ông thật sự không hiểu Tô gia ba đời là trung lương, sao lại có thể sinh ra một tiểu súc sinh ngỗ nghịch, coi rẻ luân thường đạo lý như thế.

Mắt thấy Tô Ngọc Phong sẽ nổi bão, Tô Văn liền ngẩng đầu lên từ trong lòng Tô Duệ, cố gắng lắc lắc đầu với Tô Ngọc Phong: “Phụ thân, con không sao.”

Thấy con gái yếu đuối lại có vẻ ần nhẫn, lòng Tô Ngọc Phong siết chặt lại, ông đột nhiên nhận ra mình không phải là một người cha tốt.

Thở dài trong lòng một hơi, Tô Ngọc Phong khôi phục lại vẻ mặt như thường, chỉ huy đại quân tiếp tục đi tới: “Về kinh! Tô Duệ, chăm sóc tử tử của ngươi cho tốt! Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta hỏi tội ngươi!”

“A.”

Tô Duệ chỉ cong môi cười khinh thường, cúi đầu rũ mắt, rồi lại nói với Tô Văn bằng vẻ dịu dàng: “Tử tử, ta đưa tử tử trở về.”

“Ừ.”

Tô Văn tựa như nhận mệnh, cũng không giãy giụa, lẳng lặng để Tô Duệ sắp xếp.

Trở lại kinh thành, đại quân được bá tánh các ngả hoan nghênh, mà lúc này Tô phủ cũng đầy khách khứa đến nhà, vô cùng náo nhiệt...

Chuyện đầu tiên Tô Ngọc Phong làm sau khi về kinh là tiến cung yết kiến Bệ hạ, không ai biết Tô Đại tướng quân và Bệ hạ nói chuyện gì, nhưng

trong đêm đó, phủ Tô tướng quân liền trả lời báii thiệp của những người đã gửi đến trước đó, bên trong ghi rõ thời gian, mời mọi người buổi tối hôm sau tới Tô phủ tham gia yến tiệc.

Tuy rằng không đề cập tới mục đích của yến tiệc nhưng tất cả mọi người đều biết rõ ràng trong lòng là Tô Đại tướng quân nhất định đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Hoàng đế Bệ hạ, mà mấu chốt trong đó chắc chắn có hôn sự của Tô Văn.

Chuyện này vốn là Hoàng thất đuiối lý, hiên giờ để phủ Tô tướng quân tự mình lựa chọn cũng là chuyện hiên nhiên.

Hiên Viên Duệ không ngờ rằng mình cũng nhận được thư trả lời, hẳn còn tưởng Tô Ngọc Phong chỉ hận không thể lột da lóc xương mình chứ. Nhưng nghĩ tới việc Tô Văn một lòng một dạ với mình không hối hận, Hiên Viên Duệ liền cảm thấy an tâm, có lẽ đây cũng là chủ ý của Tô Văn.

Nghĩ tới nữ tử được mọi người theo đuiối vẫn luôn một lòng nhớ nhung mình, Hiên Viên Duệ vô cùng thỏa mãn trong lòng, nghĩ tới bộ dáng diễm lệ động lòng người hiên tại của Tô Văn, dường như Hiên Viên Duệ cảm thấy mình lại động tâm với nàng rồi.

Ngày tổ chức yến tiệc, trời còn chưa tối mà trước cổng Tô phủ đã đầy những cỗ kiệu và xe ngựa, từng đám quan to hiên quý đều mặc trang phục lộng lẫy tới tham dự.

So với cảnh náo nhiệt bên ngoài, hậu viện nơi Tô Văn ở lại cực kỳ bình tĩnh, cô được Lục Chu hầu hạ tắm gội, thay quần áo, toàn thân không hề tỏ ra lo lắng một chút nào.

Lục Chu nhìn gương mặt đạm nhiên của Tô Văn, không nhịn được thấp giọng hỏi một câu: “Quận chúa, đêm nay ngài nhất định phải hiên vũ sao?”

“Ừ.”

Tô Văn nhẹ gật đầu, cô đã từng làm diễn viên múa ở một thế giới nào đó khi làm nhiệm vụ, đối với chuyện khiêu vũ hoàn toàn dễ như trở bàn tay, đương nhiên điệu múa đêm nay không phải vì cô tâm huyết dâng trào, cũng không phải vì muốn chứng minh mình là người có mị lực cỡ nào.

Tô Văn không tin vào tình cảm, đối với cái gì mà nhất vũ khuynh tâm (một điệu múa say lòng người), nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên), xưa nay cô đều khịt mũi coi thường.

Nhất vũ khuynh tâm ư? Cái làm xiêu lòng là đáng người.

Nhất kiến chung tình ư? Thứ làm chung tình đó là mặt.

Đêm nay cô làm như vậy chỉ để truyền một tín hiệu, một tâm tư trước mặt mọi người mà thôi...

Sau khi khách tới đông đủ, yến tiệc của Tô phủ cũng bắt đầu, nhưng mọi người không nghĩ ngồi ở ghế chủ vị chỉ có Tô Ngọc Phong, Tô Duệ an tĩnh ngồi ở vị trí bên dưới không, còn vị trí bên cạnh Tô Ngọc Phong lại không có ai ngồi.

Tiểu Quận chúa đâu?

Hay là sức khỏe có vấn đề?

Khách khứa tới đây không khỏi khẽ khàng thì thầm, ánh mắt ai cũng mang theo vẻ tìm tòi, nghi hoặc.

Đúng lúc này, Tô Ngọc Phong dùng sức vỗ tay một cái, một đám vũ cơ mặc váy dài trắng như tuyết nhanh nhẹ tiến vào, theo tiếng nhạc du dương mà bắt đầu biểu diễn, tư thái thật quyến rũ.

Mọi người ở đây đều là hoàng thân, hậu duệ quý tộc, đối với tình huống thế này cũng là thường thấy, nhưng vì để Tô tướng quân có ấn tượng tốt với

mình mà ai cũng tỏ ra mê mẩn xem múa, chỉ có một mình Tư Ngự ngồi ở trên ghế mà trong lòng vẫn đang nghĩ tới Tô Văn.

Chẳng lẽ nàng lại ốm rồi?

Không thể nào! Rõ ràng hẳn đã xem qua bệnh cho nàng, sức khỏe của nàng giờ đã không còn gì đáng ngại nữa.

Đúng lúc Tư Ngự còn đang miên man suy nghĩ, trong đại sảnh đột nhiên rộ lên những tiếng kinh hô.

Tư Ngự tò mò ngược mắt lên nhìn thì thấy một thân đỏ rực giữa một mảnh tuyết trắng.

Tô Văn mặc váy dài, màu đỏ của trang phục càng làm nổi bật nước da trắng nhợt của nàng, nàng đứng ở trung tâm, nhẹ nhàng nhảy múa, trên cổ tay cầm chuông bạc, tiếng chuông vang lên thanh thúy theo sự chuyển động của cánh tay, trong tay còn lại của nàng là một chén rượu tinh xảo, bên trong rót đầy rượu, nhưng khi nàng múa lại không làm rơi một giọt rượu nào.

Thật là lợi hại!

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ Tiểu Quận chúa ốm yếu lại là cao thủ võ lâm!

Hiên Viên Duệ ngồi trên ghế nhìn chăm chăm vào Tô Văn, hẳn chỉ cảm thấy hình như mình chẳng hiểu gì về Tô Văn cả. Ký ức của những năm tháng trước đây lóe lên trong đầu hẳn, một chút cảm giác xa lạ nảy sinh trong lòng Hiên Viên Duệ.

Khi điệu múa kết thúc, tất cả mọi người cảm thấy Tô Văn đã hoàn thành biểu diễn, đang định vỗ tay reo hò cổ vũ thì thấy Tô Văn nhanh nhẹn xoay người, đi nhanh tới một chỗ ngồi trong yến hội. Giờ phút này, đàn sáo đã

ngừng lại, đám vũ cơ lui ra khỏi sân khấu, khóe miệng khóe mắt Tô Văn đầy ý cười, cầm chén rượu trong tay và đưa tới trước mặt một nam nhân.

“Ta mời huynh.”

Thì ra, nàng vẫn luôn cầm ly rượu kia trong tay không phải vì muốn biểu hiện tài múa của mình giỏi tới đâu, nàng chỉ muốn cho mọi người nhìn thấy người mà nàng muốn mời rượu...

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 13. Vương Phi Thế Thân (12)

hi Tô Văn đưa ly rượu kia ra, toàn bộ yến hội đều chìm vào tĩnh lặng, khách khứa nhìn về phía nam nhân kia theo bản năng, có nghi hoặc, cũng có kinh ngạc.

Hiện tại những người tới yến hội này đều hiểu ra, Tô gia bày yến hội này là để nói với họ, không cần uống phí tâm cơ nữa, bọn họ đã tuyển được chàng rể tốt rồi.

Hiên Viên Duệ siết chặt chén rượu trong tay, cho dù đã tận lực khống chế lực đạo nhưng chiếc ly sứ vẫn bị nứt ra, từng giọt rượu thơm nồng rơi vào lòng bàn tay hắn.

Tại sao lại là hắn?

Sao có thể là hắn?

Hiên Viên Duệ cảm thấy không thể nào thừa nhận được chuyện này, còn đám khách khứa còn lại thì bày ra biểu tình thì ra là thế.

“Tư ngự y.”

Tô Văn vẫn đứng nguyên ở đó, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Tư Ngự: “Ta mời huynh.”

Cô lặp lại lời nói ban nãy của mình, rốt cuộc cũng kéo được tâm tình đang đại ra của Tư Ngự quay về, Tư Ngự đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tô Văn: “Tô... Quận chúa...”

Nhìn bộ dáng khẩn trương tới ghen lời của Tư Ngự, Tô Văn không nhìn được lại mỉm cười với hân: “Không có huynh thì không có ta ngày hôm nay.”

Lời này không khác gì một lời bày tỏ, cổ Tư Ngự lập tức đỏ bừng lên, đôi con ngươi luôn bình thản một khắc này như bừng lên ngọn lửa.

“Đây là điều ta nên làm.”

Tư Ngự tiếp nhận ly rượu của Tô Văn, một khắc này, hân cảm thấy mình bỏ ra tất cả vì Tô Văn là đáng giá.

Hai người liếc mắt đưa tình qua một chiếc bàn thấp, không ai dám lên tiếng quấy rầy, trong lúc nhất thời, không khí của yến hội trở nên cực kỳ quái dị.

Đến khi Tư Ngự uống xong ly rượu, Tô Văn lấy lý do không khỏe nên cáo lỗi rời đi trước, mọi người mới bình thường trở lại.

Tiểu Quận chúa đi luôn ư?

Một đám người chúng tôi tới đây để làm nhân chứng cho hai vị kia lưỡng tình tương duyệt à?

Kỳ thật, đại đa số người ở đây đều rất không bằng lòng, nhưng vì có Tô Đại tướng quân áp trận, Tô Tiểu tướng quân lại luôn cười tủm tỉm từ đầu tới cuối khiến cho người nào nhìn tới cũng lâm vào khủng hoảng.

Cũng may, tất cả mọi người đã có thói quen tìm được những người còn thê thảm hơn mình trong những thời điểm không được tự nhiên như thế này, vì thế, có vẻ mặt tối tăm của Hiên Viên Duệ làm nền, những khách khứa ở đây lập tức cảm thấy tâm hồn tan vỡ của mình đã được chữa khỏi.

Người nhìn đi, không phải Việt Vương điện hạ cũng ở đây sao?

Người nhìn về mặt đen tối tăm của ngài ấy đi, đến ly rượu cũng bị bóp nát ra rồi.

Hiên Viên Duệ hoàn toàn không biết mình bị người ta coi là vật tham chiếu cả một đêm, sau khi rời khỏi Tô gia, về tới phủ Việt Vương, hẳn liền tới thẳng hậu viện, lúc này trong lòng hẳn đang có lửa, không thể không phát tiết.

Gần đây Diệp Tri Họa an tĩnh rất nhiều, có lẽ bị sự lạnh nhạt và nghi ngờ của Hiên Viên Duệ kích thích nên nàng ta luôn ngoan ngoãn ở trong phòng, ngẫu nhiên sẽ phát bệnh nhưng số lần gặp ảo giác mỗi ngày cũng càng ngày càng ít.

Tối nay, Diệp Tri Họa cũng giống như mọi ngày, được Thanh Liễu hầu hạ đi ngủ sớm. Ai biết lúc đang ngủ sau liền cảm giác được có thứ gì nặng nặng đè lên người, ép cho nàng ta không thở nổi.

Loại cảm giác không thể thở này làm cho trong óc nàng ta hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Diệp gia bị chém cả nhà, chính mình đau khổ cầu xin trong tử lao. Lúc lên đoạn đầu đài, máu tươi chảy đầy đất, tuyệt vọng và thống khổ tới cực điểm...

Đây là kiếp trước mà nàng ta không thoát khỏi được.

Vì sao, rõ ràng là nàng ta đã làm lại hết thảy, rõ ràng Diệp Tri Cẩn và Hiên Viên Khanh đã bị giết chết, tại sao nàng ta vẫn cảm thấy tuyệt vọng và sợ hãi chứ?

Là bọn họ hóa thành quỷ về báo thù sao?

Người của triều Đại Hạ vốn luôn tin vào quỷ thần, mà Diệp Tri Họa là người sống lại thêm một đời, nàng ta càng tin tưởng cái này hơn.

Nghĩ đến mình bị quở đê trên giường, đã có thói quen chiến đấu cùng “mãnh quỷ” nhiều ngày nay, Diệp Tri Họa liền rút từ dưới gối ra một cái kéo, dùng sức đâm lung tung.

“Ta giết người, ta giết các người.”

“Đừng hòng hại ta, giờ ta là Việt Vương phi! Đừng ai nghĩ có thể thay đổi được vận mệnh của ta!”

Trong căn phòng tối, Diệp Tri Họa liên tục hét lên, mắt mở trừng trừng nhìn người ở rteen người mình, giờ phút này trông mắt nàng ta toàn tơ máu, ngoài cực kỳ hoảng sợ thì còn có mấy phần điên cuồng.

Ai nói người từng chết một lần sẽ không biết sợ chết?

Chỉ có người chân chính chết qua một lần mới biết được sự quan trọng của tồn tại!

Những ngày này, Diệp Tri Họa đã bị tra tấn tới phát điên, nhưng trong đáy lòng nàng ta vẫn có một thanh âm nhắc nhắc nàng ta phải còn sống, nhất định phải sống sót.

Cho nên, giờ phút này, bộ dáng điên cuồng, hung ác đã làm nàng ta không còn là nữ tử dịu dàng lương thiện trong trí nhớ của Hiên Viên Duệ nữa, có điều, dù là ai thì khi bị ép buộc đến tình cảnh này, cũng đều sẽ phát rồ lên như thế cả thôi.

Hiên Viên Duệ trong nháy mắt ngăn người, động tác của hắn vừa cứng lại, kéo của Diệp Tri Họa lập tức cắt qua ống tay áo hắn, vẽ lên cánh tay hắn một vết thương dài, máu tươi tràn ra. Đau đớn làm cho Hiên Viên Duệ lập tức ngăn người, hắn nâng tay cướp lại kéo trong tay Diệp Tri Họa, một bàn tay liền đánh tới...

“Tiện nhân!”

Một tát này dùng tới bảy phần lực khiến cho cái má của Diệp Tri Họa hằn rõ một bàn tay đỏ lừ.

Diệp Tri Họa bị đánh cho tỉnh, có vẻ mê mang nhìn Hiên Viên Duệ: “Vương... Vương gia?”

Nhìn thấy phu quân lâu ngày không gặp giờ lại đột nhiên viếng thăm lúc nửa đêm, Diệp Tri Họa vui vẻ muốn nhào vào lòng Hiên Viên Duệ, ai biết hăn lại đột nhiên đứng dậy, trừng mắt một cách chán ghét: “Cút về, đừng có chạm vào bốn vương.”

Lúc trước khi cưới Diệp Tri Họa, Hiên Viên Duệ mê muội vẻ đẹp và sự dịu dàng của nàng ta, đương nhiên còn có cả chuyện nàng ta toàn lực chiều chuộng hăn trên giường, người đàn ông nào mà chẳng động tâm với một nữ nhân như thế.

Nhưng khi nữ nhân này bày ra vẻ mặt có bệnh hoặc hung ác, dữ tợn, Hiên Viên Duệ lại cảm thấy hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa.

Hiên Viên Duệ không chịu thừa nhận là hăn sai rồi, ngược lại càng cảm thấy Diệp Tri Họa này lòng dạ khó lường, tiếp cận hăn là để châm ngòi li gián quan hệ giữa hăn và Tô Văn.

Không nói đến Hiên Viên Duệ của phủ Việt Vương sốt ruột thế nào, sau khi tiệc tối kết thúc, Tô phủ lập tức trở lại vẻ yên tĩnh so với bất kỳ nơi nào.

Khách hứa hoàn toàn không nghĩ tới, chân trước họ vừa rời đi, sau lưng hai cha con Tô Ngọc Phong và Tô Duệ liền lập tức vung tay đánh nhau ngay tại bàn tiệc.

Tô Ngọc Phong đã sớm muốn dạy dỗ đứa con ngỗ nghịch này từ lâu, mà đối với đao kiếm của phụ thân, Tô Duệ cũng không hề ra tay nhẹ nhàng, hai cha con đánh một trận thật lâu mà vẫn không phân được thắng thua.

Sau nửa đêm, toàn bộ kinh thành lâm vào ngủ say.

Bên giường của Tô Văn không biết từ lúc nào lại xuất hiện một bóng người, chỉ khác với trước kia đó là, lần này Tô Văn hoàn toàn tỉnh táo.

Trong đêm tối, ánh mắt cô vẫn cực kỳ thanh đậm, nhìn người ngồi bên mép giường, hoàn toàn không có bất kỳ biểu tình dư thừa nào: “Nhìn dáng vẻ này, đệ chẳng?”

Một bàn tay to mang theo vết máu đột nhiên sờ lên mặt cô: “Nếu dám gả cho Tư Ngự, ta sẽ thiến hử!”

Khẩu khí của Tô Duệ hung tợn, phối hợp với gương mặt dính đầy máu đen của hử, trong đêm tối yên tĩnh này nhìn rất đáng sợ.

“A...”

Tô Văn lên tiếng: “Nếu không phải Tư Ngự thì sao?”

“Vậy trực tiếp băm nuôi chó!”

Tô Duệ trả lời cực kỳ dứt khoát. Cũng không phải hử có cảm tình đặc biệt gì với Tư Ngự, đơn giản là hử cảm thấy mạng của Tô Văn quý giá hơn bất cứ kẻ nào, mà người có thể trị được bệnh của Tô Văn lại chỉ có Tư Ngự, cho nên Tư Ngự không thể chết, nhưng thiến hử thì Tô thiếu chủ không cảm thấy áp lực chút nào.

“Vậy nếu... là người thì sao?”

Tô Văn bình tĩnh nhìn Tô Duệ ngồi bên giường.

Ngón tay Tô Duệ cứng đờ, cả người cứng đờ tại chỗ, ngay cả thở cũng dừng lại.

Nhìn bộ dáng của Tô Duệ, Tô Văn vẫn không chịu buông tha, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào hắn: “Ta, nói, nếu, người, cưới, ta, là, người, thì, sao?”

Gần từng tiếng một, mỗi lần phát ra lại là một lần găm chặt vào tim.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vương Phi Thế Thân (13)

rong ký ức của Tô Văn, Tô Duệ vĩnh viễn có bộ dáng âm ngoan, bá đạo, duy ngã độc tôn, đương nhiên thỉnh thoảng hắc cũng sẽ thực ra vẻ vô tình, vô sỉ, vô cớ gây rối, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy hắc tỏ ra kinh hoàng.

“Ta, nói, nếu, người, cưới, ta, là, người, thì, sao?”

Nói xong câu đó, Tô Văn vẫn chờ Tô Duệ phản ứng lại, không rõ người đáp lại sẽ mang phong cách tổng tài bá đạo hay là nụ cười dữ tợn của một tên thần kinh? Hoặc là sẽ tiếp tục vở kịch tình yêu cận huyết đáng lên án? Khi Tô Văn còn đang bày ra vẻ mặt thản nhiên nhưng tâm tình lại vô cùng chờ mong kia, Tô Duệ như một con thú nhỏ bị kinh sợ, đột nhiên thu lại móng vuốt sắc bén của mình, vội vàng chạy trốn ra ngoài một cách vô cùng chật vật...

Đây là muốn quậy kiểu gì thế?

Tô Văn ngẩn ra, hoàn toàn không biết bản thân mình đã mở ra một cánh cửa sang một đại lục hoàn toàn mới cho Tô thiếu chủ...

Thì ra, không những có thể bảo vệ tỷ tỷ, ta còn có thể cưới nàng ư?

Thiếu chủ tỏ vẻ, nhiều năm như thế, vì sao không có ai nói với ta nhỉ?

Một đêm này, Tô Duệ thức trắng không ngủ, trong đầu toàn là câu nói kia của Tô Văn, lẩn qua lẩn lại, lật tới lật lui, tra tấn Tô Duệ khiến hắc cảm thấy mình sắp phát điên lên mất.

“Cạch”, cả một đêm, quần áo không đổi, người không tắm, vẫn dính đầy máu như tối hôm qua, Tô Duệ hấp tấp đẩy cửa xông ra ngoài.

Người muốn hỏi người của Tô phủ mỗi ngày sợ nhất là điều gì ư? Bọn họ sẽ không hề do dự mà nói cho người, đám nô tài chúng ta, mỗi ngày vừa mở cửa ra liền cầu xin ngày hôm nay nhất định đừng đụng phải thiếu chủ!

Cả người thiếu chủ lúc nào cũng không chỉ mang theo sát khí mà còn có cả hắc khí nữa.

Ai gặp phải hẳn liền xui xẻo cả ngày.

Kể quả, hôm nay Lục Chu dậy sớm, còn đang mơ mơ màng màng mức nước ở ngoài sân liền nhìn thấy Tô Duệ vọt vào, trên người còn có mùi máu tươi cực kỳ khó ngửi.

Lục Chu chớp mắt, sau đó lại dùng sức chớp chớp mắt: Nhất định là mình chưa tỉnh ngủ, nên mới xuất hiện ảo giác, ừ, nhất định là thế...

Một tiếng “cạch” lớn vang lên, cửa phòng ngủ của Tô Văn bị người ta đá văng ra.

Có thể làm ra chuyện này ở Tô phủ, ngoại trừ Tô Duệ ra thì chẳng còn ai khác cả. Tô Văn dụi dụi mắt, đang định xốc màn giường lên, kết quả có người còn nhanh hơn một bước, Tô Duệ nhấc màn lên, cả người đè lên Tô Văn.

“Người làm cái gì... Ừm...”

Tô Văn mở to hai mắt nhìn, cảm giác được vẻ lạnh như băng trên môi của mình, cả người đều không thoải mái.

Cô lại bị Tô Duệ cường-hôn.

Thằng ranh này! Dám chiếm tiện nghi của bà đây, người chết chắc rồi!

Tô Văn nổi giận! Lập tức liều mạng giãy dụa, mà lúc này vẻ mặt của Tô Duệ kỳ thực cũng đang đại ra...

Hắn vừa làm gì vậy?

Rõ ràng hắn chẳng định làm gì mà! Ai biết lúc vừa đi vào đây, vì đập cửa quá mạnh nên miệng vết thương phía sau liền toác ra, hắn bị đau, mất đi trọng tâm nên mới ngã đúng lên giường của Tô Văn, sau đó liền... hôn lên?

Môi Tô Văn cực kỳ mềm mại, có lẽ do vừa tỉnh ngủ nên độ ẩm trên môi còn rất cao, trong nháy mắt, Tô Duệ chỉ cảm thấy cả người mình như sắp bốc cháy đến nơi.

Loại cảm giác này thật khó nói thành lời, nhưng lại khắc vô cùng sâu sắc và rõ ràng vào lòng hắn.

“Nàng... là ai?”

Đột nhiên, hắn chống người lên, bình tĩnh nhìn Tô Văn, ánh mắt chưa bao giờ thâm thúy như thế: “Nàng là ai?”

Trong nháy mắt, sự tiếp xúc thân mật kia đột nhiên đã chứng thực một chút suy đoán nào đó trong lòng hắn từ trước tới giờ...

Bốn năm trước, rõ ràng có người nói dù chết cũng không quay về, giờ lại quay lại.

Bốn năm trước, người luôn nhìn hắn bằng ánh mắt hoảng sợ, lo lắng, giờ lại bình thản, lạnh nhạt nhìn vào mắt hắn.

Bốn năm trước, người làm hắn cảm thấy bị vứt bỏ, bị phản bội, làm hắn không bao giờ muốn tha thứ, hiện tại lại làm hắn không ngừng hoảng hốt.

Những người âm trầm luôn có tính cách rất cực đoan.

Ví dụ như Tô Duệ, năm đó hắn cảm thấy mình bị tỷ tỷ vứt bỏ, sau khi tỷ tỷ xuất giá, hắn liền lập tức khống chế Tô gia, chủ động chặt đứt quan hệ

giữa Tô Văn và Tô gia, thậm chí phái Âm Vu âm thầm quan sát Tô Văn và Lục Chu, biết rõ nàng bị nhốt vào lãnh uyển cũng vẫn thờ ơ.

Nếu đã lựa chọn phản bội và vứt bỏ, vậy thì phải có đảm đương gánh vác kết cục.

Nếu Tô Văn cứ tiếp tục nhất ý cô hành như thế, cho dù nàng chết ở phủ Việt Vương, Tô Duệ cũng sẽ vẫn thờ ơ như cũ.

Nhưng, nàng lại đột nhiên tỏ ra yếu thế đối với hắn.

Tô Văn trong trí nhớ của Tô Duệ là người tuyệt đối sẽ không buông tay Hiên Viên Duệ, chết cũng sẽ không.

Hắn hiểu rõ tỷ tỷ của mình, thậm chí còn hiểu nàng hơn hiểu bản thân mình.

Cho nên, sau khi đón Tô Văn về Tô gia, Tô Duệ luôn âm thầm quan sát Tô Văn trong bóng tối, trong lòng hắn vẫn có một dấu hỏi to đùng, nhưng lại không có cách nào tìm ra đáp án thích hợp.

Hôm nay, trải qua một khắc kia, hắn như tìm được đáp án mà mình tìm kiếm bao lâu nay.

“Đệ đang nói cái gì?”

Bị Tô Duệ hỏi như thế, trong lòng Tô Văn hơi dao động một chút, bởi vì mặc dù Tô Duệ đặt câu hỏi nhưng cô lại nhìn thấy đáp án khẳng định ở trong mắt hắn.

“Ta biết nàng không phải tỷ ấy.”

Lần này, Tô Duệ liền dùng ngữ khí khẳng định vấn đề.

“Ta...”

Tô Văn nghĩ nghĩ, muốn tìm lời thích hợp để nói. Nếu cô lấy cớ do bị Hiên Viên Duệ làm tổn thương tình cảm nên tính cách biến đổi, quả thực cũng rất thuận miệng, đáng tiếc, vừa định mở miệng thì Tô Duệ lại một lần nữa ngắt lời cô: “Nàng nói rất đúng, ta có thể cười nàng!”

“Ta là tử tử của đệ! Đệ làm như thế là loạn...”

“Nàng không phải!”

Ngữ khí như chém đinh chặt sắt lại ngắt ngang lời Tô Văn một lần nữa, Tô Duệ nhìn cô, đôi mắt thon dài mang theo cảm xúc chưa từng có: “Ta cười nàng!”

Nói xong ba chữ này, cũng không quan tâm tới biểu tình của Tô Văn nữa, Tô Duệ lại gục xuống giường, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn sau lưng hắn đã bị thương nặng tới mức máu me be bết, trong đáy mắt của Tô Văn lóe lên vẻ tàn nhẫn. Quả bom hẹn giờ Tô Duệ này xuất hiện vấn đề rồi! Lại còn vào thời điểm mấu chốt như thế này nữa!

Trong nháy mắt, Tô Văn đã nghĩ được tới ba mươi hai cách trừ bỏ Tô Duệ này. Mà lúc này, bên ngoài phòng lại vang lên thanh âm của Lục Chu: “Quận chúa, quận chúa, nô tỳ...”

Lúc giọng của Lục Chu vừa truyền tới, Tô Văn lập tức kéo áo ngủ của mình ra, dùng hết sức kéo Tô Duệ đang hôn mê lên người mình...

“Cứu mạng! Lục Chu, cứu ta! Cha, cứu con!” Thanh âm của Tô Văn mỏng manh mà kinh hoảng.

“Choang!” Chiếc chậu trong tay Lục Chu lập tức rơi xuống mặt đất. Nàng ta không dám nhìn hoàn cảnh trong phòng mà chạy như điên ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân đi xa dần của Lục Chu, Tô Văn thở phào một hơi. Việc hãm hại Tô Duệ thế này quả thực không nên làm quá dễ dàng.

Chỉ một loáng sau, Tô Ngọc Phong đặng đặng sát khí xuất hiện trong sân của Tô Văn, phía sau lưng ông là Lục Chu đang bình bịch chạy về.

“Tên tiểu súc sinh này!”

Tô Ngọc Phong vừa vào cửa liền nhìn thấy màn trên giường của Tô Văn vẫn luôn đóng đưa, mơ hồ có thể thấy thân hình của Tô Duệ, lúc này hẳn đang nằm đè lên Tô Văn, mà dưới thân hẳn là Tô Văn đang cầu cứu yếu ớt.

Thấy một màn này, Tô Ngọc Phong lập tức giận tới mức mất hết lý trí, cơ hồ là vừa qua cửa, ông liền vận hết công lực, một chưởng đánh tới Tô Duệ đang nằm trên giường.

Tuy rằng đêm qua Tô Ngọc Phong cũng bị thương, nhưng vì được điều trị cả đêm nên trạng thái bây giờ rất tốt, một chưởng này được hãn phát ra trong lúc cơn giận đã lên tới đỉnh điểm, chưởng phong gào thét, mang theo hơi thở cuồng loạn và nguy hiểm ập tới.

Không xong.

Một khắc này, Tô Văn cũng cảm nhận được nguy cơ. Tô Ngọc Phong đã mất đi lý trí nên phạm vi công kích rất lớn, cho nên hiện tại Tô Văn cũng bị chưởng phong bao phủ, tuy rằng không cần lo lắng tới tính mạng, nhưng với sức khỏe tàn tạ của cái thân thể này, cho dù chỉ bị chưởng phong lan tới, nhưng cũng phải tu dưỡng thật lâu mới hồi phục lại được.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, tựa như cảm giác được nguy cơ sống chết, Tô Duệ vẫn luôn hôn mê lại lập tức mở mắt ra.

Đôi mắt sắc và rất sáng.

Tầm mắt hai người giao nhau, Tô Duệ lập tức ôm chặt Tô Văn dưới thân, nghiêng người một cái để Tô Văn hoàn toàn nằm dưới sự bao bọc của thân hình cao lớn của hắn, dùng cái lưng đang bị thương của mình đón đỡ một chưởng này của Tô Ngọc Phong.

“Phốc!”

Một cổ máu tươi ấm nóng phun đầy lên mặt Tô Văn, cô không hề chớp mắt lấy một cái, cứ thế nhìn gương mặt Tô Duệ kề sát mình trong gang tấc với vẻ không thể tin tưởng.

Cánh môi giật giật, Tô Văn muốn nói gì nhưng thân thể cô lại đã được Tô Ngọc Phong đi tới bên giường, kéo lên.

“Tiểu Văn, làm con phải chịu ủy khuất rồi! Ta sẽ đánh chết tên tiểu súc sinh này!”

Tô Ngọc Phong vừa tìm áo choàng phủ lên người cho Tô Văn để che đi quần áo xộc xệch trên người cô, vừa nhìn Tô Duệ vẫn còn thoi thóp thở trên giường với đôi mắt đầy tia máu.

“A.”

Tô Duệ lại nôn ra một búng máu, vẫn nhìn Tô Ngọc Phong bằng ánh mắt bất cần như cũ: “Ta là tiểu súc sinh, vậy ông là gì? Lão súc sinh à?”

Tô Ngọc Phong bị Tô Duệ chọc giận, bước tới bên cạnh định xuống tay lần nữa, mà Tô Duệ lại miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, từ trong ngực móc ra một miếng hồ phù tùy thân, vẻ mặt trào phúng nói với cha mình: “Tô đại nhân, ngài mưu sát đồng liêu sẽ bị khép tội phản quốc đấy!”

Phản quốc...

Hai chữ này như một kích chọc thẳng vào đầu Tô Ngọc Phong, khiến cho ông không thể không dừng lại động tác của mình.

Lúc này, Tô Ngọc Phong mới nghĩ ra, Tô Duệ không chỉ là con của mình, hắn còn là tướng quân đương triều, là một vị chiến thần mà Đại Hạ không thể thiếu được!

Nắm tay siết chặt của Tô Ngọc Phong lại dần buông lỏng, ông do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn vương triều mà mình đã cống hiến cả đời.

“Tiểu Văn, cha đưa con đi.”

Mắt thấy Tô Ngọc Phong đã mang Tô Văn rời đi, sắc mặt của Tô Duệ lập tức trở nên tái nhợt không ai bì nổi...

“Phốc!”

Hắn lại nôn ra một bùm máu tươi, cả người gục xuống giường, trước khi nhắm mắt lại một lần nữa, miệng hắn nhẹ nhàng nỉ non một câu:

Thật là... tàn nhẫn.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 15. Vương Phi Thế Thân (14)

ừ sau khi Tô Văn quay về phủ tướng quân, Tư Ngự liền trở thành khách quen ở nơi này. Trải qua bữa tiệc tối hôm đó, thái độ của người trong phủ tướng quân với Tư Ngự càng thêm hòa ái. Đối với việc Tô Văn tự nhiên thay đổi chỗ ở, Tư Ngự cũng không cảm thấy có gì dị thường, hẳn chỉ đau lòng nhìn Tô Văn thần sắc tiêu tụy ở trên giường: “Tiểu Văn, hôm qua ngủ có ngon không?”

Quan hệ giữa hai người chậm rãi thay đổi, Tư Ngự cũng xưng hô với Tô Văn từ xa lạ tới thân mật.

“Muội ngủ rất ngon.”

Tô Văn cười cười với Tư Ngự: “Hiện tại muội không sao, huynh không cần suốt ngày ở bên muội như thế.”

“Ta biết thân thể của muội không sao, nhưng mà tinh thần...”

Nói tới đây, biểu tình của Tư Ngự khá lo lắng: “Đã bắt được thích khách đêm đó chưa?”

Tô Duệ bị thương nặng tới hôn mê, Tô phủ công bố tin tức ra ngoài rằng hẳn vì bị thích khách ám sát nên bị thương, mà mấy ngày nay nhìn Tô Văn cũng không ổn lắm, Tô Ngọc Phong nói với Tư Ngự rằng Tô Văn bị hoảng sợ vì thích khách ngày hôm đó.

Lấy cớ đó làm cho người ngoài không có bất kỳ nghi vấn gì nữa, ngược lại đề tài gần đây kinh thành xôn xao nhất chính là “thích khách là ai?”.

Bởi vì Tô Duệ bị ám sát ngay trong đêm Tô phủ tổ chức yến tiệc, cho nên nhiều người tham gia tiệc ngày hôm đó đều chịu nghi ngờ, Hiên Viên Duệ cũng là một trong số đó.

Lần này Tô Duệ bị trọng thương khiến cho Bệ hạ vô cùng tức giận, mấy ngày nay kinh thành đều rơi vào trạng thái đề phòng nghiêm ngặt, kiểm tra, lục soát ở khắp nơi, có lẽ vì chuyện này nháo tới quá lớn nên chuyện xảy ra trong tiệc tối hôm đó đều bị bôi ra, lúc này bá tánh bình dân mới biết thì ra Quận chúa Tô Văn đã có người trong lòng, người đó chính là ngự y Tư Ngự.

Tư gia vẫn luôn là gia tộc hành nghề y truyền bao đời nay, danh tiếng ở trong dân gian cực kỳ to lớn, cũng rất được hoan nghênh tại triều đình. Tin tức Tô gia và Tư gia muốn liên hôn dần dần lẫn mất tin tức về thích khách, trở thành tin vui được tất cả mọi người quan tâm.

Tuy rằng mỗi ngày Tô Văn đều không thể ra cửa, nhưng người bên ngoài vẫn truyền đủ loại tin tức vào trong, Tô Văn từ Diệp Tri Cẩn mới biết Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa đã trở mặt với nhau, gần đây Diệp Tri Họa ở trong Vương phủ cực kỳ khổ sở.

Chỉ có một mình Diệp Tri Họa đau khổ, cái này với bạn nhỏ Hiên Viên Duệ thật quá không công bằng.

Trừ tịch* đã tới gần, Tô Văn biết, đây hẳn là thất tịch đầu tiên và cũng là cuối cùng của cô ở thế giới này.

*trừ tịch: Giao thừa

Mấy ngày nữa, nhân mã của Hiên Viên Khanh sẽ tới bên ngoài kinh thành, một hồi bão tố sẽ quét qua toàn bộ kinh thành.

“Tư Ngự.”

Tô Văn biết vở kịch này cũng đã đến lúc thu lưới, cô nhìn Tư Ngự với vẻ sợ hãi: “Thích khách vẫn không có tin tức, Tư Ngự, bọn họ thật đáng sợ, muội sợ lắm...”

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ muội.”

Tư Ngự nhẹ nhàng ôm Tô Văn vào lòng, giọng điệu cực kỳ kiên định.

“Ừm.”

Tô Văn gật đầu, sau đó như nghĩ tới cái gì, ánh mắt lấp lánh nhìn Tư Ngự: “Tư Ngự, huynh phối được lợi hại như thế, có thể dạy muội không, để muội có một chút thủ đoạn tự bảo vệ mình?”

“Muội muốn học ư?”

Tư Ngự hơi kinh ngạc nhìn Tô Văn.

Người học y có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Thuốc có thể cứu mạng, cũng có thể làm người ta mất mạng.

Người học y giết người cơ bản đều không thấy máu, Tư gia từng xuất hiện vài cao thủ dụng độc, mà theo Tô Văn biết, ở một thể hệ hiện tại của Tư gia, Tư Ngự là người có thiên phú nhất trong cả nghiên cứu chế tạo độc dược cũng như sử dụng độc dược.

“Muội không thể học sao?”

Nghe Tư Ngự hỏi lại, Tô Văn hơi mất mát, rừ mi xuống: “Cũng đúng, muội không phải người của Tư gia, hơn nữa... Muội gốc như thế, nhất định sẽ không học được.”

“Ai nói vậy?”

Tư Ngự không thể chịu được bộ dáng thương tâm của Tô Văn, cho nên lập tức vỗ ngực cam đoan chính mình sẽ dạy cho cô thật tốt, với thiên phú của cô, nhất định sẽ học được rất nhanh.

Hai người nói chuyện thêm một hồi, Tư Ngự dặn dò Tô Văn nghỉ ngơi nhiều, còn hẳn thì đi tới một viện khác để khám bệnh cho Tô Duệ vẫn còn đang hôn mê.

Kỳ thực, tỉnh dưỡng mấy ngày, ngoại thương trên người Tô Duệ đã khá hơn rất nhiều, ít nhất không còn máu me be bét như ngày đầu nữa, nhưng hẳn vẫn cứ hôn mê, dù Tư Ngự dùng biện pháp nào thì Tô Duệ vẫn không có bất kỳ cảm giác nào cả.

Dường như hẳn đang lâm vào một giấc mộng không muốn tỉnh lại, ngăn cách hết thảy với bên ngoài.

Mỗi ngày đều trôi qua trong bình yên, đảo mắt đã tới đêm trước Trừ tịch. Mỗi năm, vào đêm trước Trừ tịch, Hoàng đế Bệ hạ sẽ mở tiệc chiêu đãi quần thần, toàn bộ Phiến vương Hoàng tộc về kinh đều phải tham gia bữa tiệc này.

Đây là thịnh yến mỗi năm một lần của Hoàng tộc, nhưng đối với Tô Văn, đây sẽ là một bữa tiệc giết chóc.

Đêm trước Trừ tịch, toàn bộ ngọn đèn dầu trên Hoàng thành đều được thắp sáng, Tô Văn ngồi xe ngựa của phủ Tướng quân tiến vào Hoàng thành từ cửa Đông, nhìn xuyên qua màn xe thấy được hàng hàng dãy dãy cung điện hùng vĩ, nguy nga, nghĩ tới không bao lâu sau nữa nơi này sẽ thành núi xác biển máu, Tô Văn cảm thấy hơi tiếc hận. Nếu mình có một cái di động thì tốt rồi, chính cô sẽ tự mình quay lại tràng chiến loạn máu nhiễm hoàng thành tối nay.

Quan viên tham gia yến tiệc rất nhiều, người nào cũng mang theo gia quyến, đây là cơ hội duy nhất có thể được nhìn thấy Hoàng thượng và đông

đảo các Hoàng tử, công chúa trong năm, những quan gia công tử và đám thiên kim đều bừng bừng hứng thú, chuẩn bị trang phục lộng lẫy để tham dự.

Tô Văn vẫn mặc một thân váy đỏ, cái này đã gần như trở thành màu sắc yêu thích của cô, bởi vì biết cô mặc đồ màu đỏ nên các nữ quyến đều không ai mặc cả.

Từ điều này cũng có thể thấy được Tô gia được sủng ái thế nào trên triều đình...

Mỗi năm, tiệc tối trong hoàng thành đều gần như giống nhau, ngoài cung vũ nhạc phường hiến ca hiến vũ thì còn có con cái bá quan lên biểu diễn tài nghệ, cuối cùng là các hoàng tử, công chúa chưa thành niên áp trực lên sân khấu.

Tô Văn ngồi ở vị trí gần bên trên, cô vẫn luôn thất thần ngồi nửa dựa vào ghế, đồ ăn không nhúc nhích một miếng nào, người khác nhìn thấy bộ dáng này của cô thì chỉ nghĩ là cô không thoải mái, nhưng thực ra Tô Văn đang đếm ngược trong lòng.

Đúng lúc trong cung điện đang ăn uống linh đình, bên ngoài cung uyển chợt truyền tới tiếng hò hét rung trời! Thanh âm kia càng ngày càng gần, cùng với đó là lửa cháy ngập trời.

Một tảng lớn cung uyển bị lửa nuốt chửng, đám cung nhân nhát gan sợ hãi kêu lên, vội vàng chạy trốn, động tĩnh lớn như thế làm cho những người đang tham gia cung yến trong đại điện cũng cảm thấy có gì không đúng.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người đâu!”

Bệ hạ ngồi trên long ỷ có cảm giác không đúng, lập tức lớn tiếng triệu hoán thủ vệ cung điện, ngay sau đó một toán Ngự lâm quan vọt vào, mà

nhìn thấy người đi đầu, tất cả mọi người trong cung điện đều trừng to hai mắt nhìn.

“Phụ hoàng, đã lâu không gặp.”

Hiên Viên Khanh mặc áo giáp màu đen, bước vào trong cung điện, trên gương mặt lạnh lùng treo một nụ cười hiểm thấy.

Trong khoảnh khắc khi Hiên Viên Khanh xuất hiện, vẻ mặt Hiên Viên Duệ lập tức thay đổi, tại sao hắn vẫn còn sống?

Tựa hồ như cảm giác được tầm mắt của Hiên Viên Duệ, Hiên Viên Khanh hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, cười nhạt: “Tam hoàng huynh, cũng lâu không gặp nhỉ? Đêm nay quan trọng như thế, sao lại không nhìn thấy Tam hoàng tẩu vậy?”

Nhắc tới Diệp Tri Họa, ngữ khí của Hiên Viên Khanh càng thêm châm chọc: “Nói tới Tam Hoàng tẩu, nàng ấy chính là mệnh quý nhân của ta đấy.”

Cái gọi là người được chú định hợp nhân duyên bất tự...

Vẻ mặt Hiên Viên Duệ vốn đã u ám, nghe Hiên Viên Khanh nói những lời này thì càng thêm khó coi: “Người là đồ nghịch tặc, người muốn hành thích vua tạo phản sao?”

“Tam Hoàng huynh, huynh cứ luôn nói ta là nghịch tặc, vậy huynh cảm thấy ta muốn làm gì?”

Hiên Viên Khanh cười, rồi cuộc lại quay đầu nhìn đương kim Bệ hạ vẫn ngồi trên long ỷ: “Phụ hoàng, ngài nói xem, con có tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế hay không?”

Kiều ngạo và đồng dục như thế, quả thực là tìm chết.

Trong đại diện, có vài võ tướng đã âm thầm vận công, chỉ cần Bệ hạ ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức tiến lên vây bắt nghịch tặc.

Chỉ là, Bệ hạ ngồi trên long ỷ vẫn trầm mặc không nói.

Trong đại diện, tình hình trở nên vô cùng quỷ dị, mà Tư Ngự ngồi ở thứ hai bên trái đột nhiên biến đổi sắc mặt...

Đồ ăn đêm nay...

Có độc!

Tư Ngự cũng coi như đã nhìn thấy cả trăm loại độc, vậy mà đêm nay hẳn cũng bị trúng chiêu, có thể thấy được độc được này lợi hại thế nào!”

“Phốc!”

Đúng lúc này, mấy võ tướng âm thầm vận nội công liền hộc ra máu, sắc mặt kém vô cùng: “Có độc!”

“A!”

Trong đám người phát ra từng trận tiếng hét chói tai, ngay sau đó như những quân bài domino bị đẩy ngã, người trên đại diện lần lượt bị độc phát, loại độc này không lấy mạng người, thậm chí chỉ cần người không âm thầm vận nội công thì loại độc này cũng chỉ làm cho người đau bụng, toàn thân mất hết sức lực mà thôi.

Nghe thì thấy tác dụng của loại độc này không lớn, nhưng trong mắt đám tinh binh do Hiên Viên Khanh dẫn vào thì người trong đại diện chẳng khác nào thịt nằm trên thớt.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 16. Vương Phi Thế Thân (Xong)

iếng hò hét ngoài đại điện dần thu nhỏ lại, chỉ có ánh lửa càng lúc càng lớn, chiếu sáng khắp hoàng thành.

Hiên Viên Khanh đi trong đại điện như tản bộ ở trong sân, từng bước tiến về phía long ỷ. Lúc đi ngang qua Tô Văn, hắc hơi dừng một chút, sau đó lại tiếp tục mỉm cười tiến lên phía trước.

Hiên Viên Phá ngồi trên long ỷ, ánh mắt nặng nề nhìn Ngũ hoàng tử mà mình luôn không yêu thích, rốt cuộc, sau một hồi im lặng thật lâu, ông ta mới lên tiếng: “Vị trí này, người muốn giết cả Phụ hoàng của người sao?”

“Phụ hoàng?”

Hiên Viên Khanh dừng bước, vẻ mặt trào phúng nhìn Hiên Viên Phá: “Nếu ngài đã tàn nhẫn đến độ có thể chém đầu đứa con này, vậy vì sao ta không thể giết ngài? Lúc trước ngài giết ta thì có nhớ tới một chút tình cảm cha con?”

Hiên Viên Phá không nói gì, ánh mắt vẫn nặng nề nhìn Hiên Viên Khanh, lúc này ông ta vẫn hy vọng trong lòng rằng sẽ có người tới cứu giá, rốt cuộc bên ngoài thành còn có Quân thủ thành, Hiên Viên Phá không tin với lực lượng nhỏ nhoi của Hiên Viên Khanh mà có thể đánh hạ toàn bộ Hoàng thành mà không gây ra bất cứ xôn xao, hoài nghi nào.

“Phụ hoàng, sao ngài không nói? Ngài đang đợi gì? Quân thủ thành? Hay ám vệ hoàng gia?”

Nói tới đây, Hiên Viên Khanh lại ngược mắt nhìn tổng quản đại nội An Bình đang đứng bên cạnh long ỷ: “Không bằng để An tổng quản nói cho ngài đáp án này đi, được không?”

An Bình?

Ánh mắt Hiên Viên Phá nhìn tới An Bình đứng bên cạnh, An Bình vẫn luôn cúi đầu, rũ mắt lúc này không hề che giấu nữa, bước nhanh đi xuống bậc thang, quỳ xuống dưới chân Hiên Viên Khanh: “Bệ hạ, đây là Hồ phù điều động Quân thủ thành và mật chỉ vận dụng ám vệ Hoàng gia.”

“An Bình! Thì ra là người!”

Lúc này, Hiên Viên Phá cũng nhận ra mình đã bị tâm phúc mà mình tin tưởng nhất bán đứng, nổi lòng không khỏi kích động, Hiên Viên Phá đột khí công tâm, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu đen.

Kiếp trước, Hiên Viên Duệ là Ngũ hoàng tử không được yêu thích, nhưng cuối cùng hắn lại ngồi lên được ngai Hoàng đế, ngoại trừ sự ẩn nhẫn, cơ trí ra thì hắn còn mượn được rất nhiều lực lượng bên ngoài, mà trợ lực lớn nhất chính là cùng An Bình ở trong hoàng cung nội ứng ngoại hợp.

Đây là loại phản bội thường thấy trong hoàng thất nhất, cũng là loại phản bội làm người ta tuyệt vọng.

Lúc này, không khí trong đại điện càng thêm quỷ dị, Hiên Viên Khanh như sợ người khác không biết mình là kẻ máu lạnh, hắn đột nhiên rút bảo kiếm ở trong tay thị vệ phía sau ra, đi từng bước lên bậc thang, chĩa bảo kiếm sắc bén vào ngực Hiên Viên Phá.

Hiên Viên Phá làm đế vương nhiều năm, vẫn luôn cao cao tại thượng, giỏi về hưởng thụ, giờ phút này thấy tính mạng mình thật sự bị uy hiếp, hắn bắt đầu khủng hoảng và sợ hãi. “Khanh Nhi, phụ hoàng... Phụ hoàng có thể... Nhường ngôi... Người ngôi... cho...”

Chữ “ngươi” còn chưa nói ra miệng, bảo kiếm của Hiên Viên Khanh đã đâm xuyên qua thân thể Hiên Viên Phá.

Nếu đã đi lên con đường làm phản, Hiên Viên Khanh cũng không cầu danh chính ngôn thuận nữa, nhưng tối nay hẳn phải lưu lại trong lòng người khác cảm giác kính sợ tràn ngập.

“Phụ hoàng, lên đường bình an.”

Rút thanh kiếm dính đầy máu ra, Hiên Viên Khanh vẫn mỉm cười.

“Còn ai nữa?”

Hiên Viên Khanh kéo trường kiếm, máu tươi nhỏ từng giọt xuống long ý, hẳn vẫn mỉm cười nhìn chăm chú vào mọi người trong đại điện: “Còn có ai muốn lên đường làm bạn với Tiên hoàng không? Hôm nay trẫm sẽ thành toàn hết!”

Quả nhiên nguyên nam chủ đại nhân vẫn bá khí hơn người, Tô Văn nghiêng người nhân cơ hội đánh giá Hiên Viên Duệ, giờ phút này, sắc mặt hẳn đã khó coi tới mức không có cách nào hình dung được.

Trong nháy mắt, khi Hiên Viên Khanh vừa nói xong, rốt cuộc có mấy thân ảnh không nhìn được vọt ra, trong đó có một người là Tô Ngọc Phong.

“Nghịch tặc to gan! Còn không mau nhận lấy cái chết!”

Vì vị võ tướng trung tâm dưới sự dẫn dắt của Tô Ngọc Phong, mạnh mẽ áp chế độc trong người, vọt tới trước mặt Hiên Viên Khanh. Hiên Viên Khanh chỉ nâng lên bảo kiếm, nhẹ nhàng đảo qua, cứ thấy mấy vị võ tướng cao cao tại thượng đều ngã hết xuống đất.

Nhìn gương mặt tức giận không nhìn được của họ, Hiên Viên Khanh kéo thi thể Hiên Viên Phá xuống khỏi long ý, bản thân tự ngồi lên, ánh mắt

nghiền ngăm nhìn toàn trường, cuối cùng dừng trên người Tô Văn.

“Biểu muội Tô Văn, độc dược này của muội thật sự lợi hại đấy.”

Tô Văn liếc nhìn Hiên Viên Khanh một cái, trước ánh mắt không thể tin tưởng được của tất cả mọi người, ung dung đứng dậy, thông thả nói: “Độc lợi hại mà không có An tổng quản hỗ trợ cũng là uổng phí.”

“Tiểu Văn!”

“Tiểu Văn!”

Tô Ngọc Phong ngã trên đất và Tư Ngự ngồi ở một ghế cách đó không xa không hện mà cùng lên tiếng, trong giọng của hai người đàn ông đều mang theo vẻ ghen ngào.

Tô Ngọc Phong hoàn toàn không thể tin được con gái mình sẽ cấu kết với phản tặc, mà ánh mắt của Tư Ngự nhìn cô lại càng chuyên chú hơn, như lặng lẽ đặt ra nghi vấn và lên án.

“Hiện tại thứ ta cầm trong tay là giải dược.”

Tô Văn làm lơ ánh mắt của Tư Ngự và Tô Ngọc Phong, đạm nhiên nhìn mọi người trong đại điện: “Chỉ cần các người nguyện ý trung thành với Bệ hạ thì sẽ có được giải dược, thậm chí là thăng thêm một chức quan! Nếu các người không chịu tỏ thái độ, vậy thì ta cũng thành tâm thành ý đưa các người đi ngăm nguyện trung thành với bệ hạ!”

Sau khi Tô Văn nói xong, không khí trong đại điện hoàn toàn thay đổi.

Hiên Viên Khanh đã cung biến thành công, Bệ hạ cũng đã chết rồi, bọn họ còn biết làm sao bây giờ?

Tiếp tục làm một trung thần không sợ chết hay là...

Trong đại diện, có người tâm động, có người chần chừ, nhưng không ai dám trở thành người đầu tiên lên tiếng.

“Các người chỉ có thời gian suy nghĩ là nửa nén hương!”

Tô Văn phất phất tay, An Bình lập tức đốt hương đã được chuẩn bị tốt lên.

Mọi người đều bị ép buộc, vừa rồi còn không ai nguyện ý làm chim đầu đàn, nhưng vừa thấy thời gian càng lúc càng ít, rốt cuộc có người không nhịn được đã nhảy ra nguyện ý trung thành với Hiên Viên Khanh. Có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, trong nháy mắt, đã có hơn phân nửa người quỳ gối ở giữa đại diện, mà lúc này, nửa nén hương cũng đã cháy xong.

“Còn ai không?”

Tô Văn lại nhìn xung quanh một vòng nữa, ánh mắt dừng lại trên những người còn lại một chút.

Dư lại chỉ có các huynh đệ của Hiên Viên Khanh và một ít Hoàng thất tông thân cùng các trung thần lương tướng.

“Hẳn là không còn ai?” Tô Văn quay đầu liếc nhìn Hiên Viên Khanh một cái, Hiên Viên Khanh gật đầu với cô.

“Các người đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng.”

Tô Văn lăm bầm tự nói một câu, sau đó mở bình dược trong tay mình ra, đặt vào tay mỗi người một viên giải dược, những quan viên và gia quyến kia lập tức uống vào một cách gấp gáp.

Khóe môi Tô Văn rốt cuộc cũng lộ ra ý cười, mà Tư Ngự vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của cô nhìn thấy được liền hít sâu một hơi, sau đó sắc mặt trở nên mừng rỡ, hương vị này là...

Giết chết Hiên Viên Phá, lên ngôi hoàng đế, giờ lại thu phục được một nửa đại thần, hiện tại tâm tình của Hiên Viên Khanh rất tốt, hắc hắc cười nhìn một đám người không chịu thua trên đại điện, trong đó còn có mấy huynh đệ khác của hắn.

Vài người này cũng thông minh, biết hắn sẽ không bao giờ buông tha bọn họ nên giờ phút này ai nấy đều vẻ mặt rất xấu ngồi cạnh nhau, đối diện với Hiên Viên Khanh.

“Nếu các người không chịu phụ tá trẫm, vậy thì trẫm chỉ có...”

“Chờ một chút!”

Thấy Hiên Viên Khanh chuẩn bị ra lệnh cho Ngự lâm quân động thủ, một giọng nói vang lên ngắt lời hắn.

Tư Ngự lắc lư đứng dậy, tuy rằng nói với Hiên Viên Khanh nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Tô Văn: “Ngũ hoàng tử, ta có thể hỏi Tiểu Quận chúa một chuyện được không?”

Hửm?

Hiên Viên Khanh hoàn toàn không để ý xưng hô của Tư Ngự với mình, kỳ thật hắn cũng không tính toán lấy mạng Tư Ngự. Tư Ngự là một nhân tài, lại có tình cảm sâu sắc với Tô Văn, đây là một người có thể lợi dụng và thu phục.

“Tư đại nhân, xin cứ tự nhiên.”

Hiên Viên Khanh đã đoán được Tư Ngự muốn hỏi Tô Văn điều gì, kỳ thật Hiên Viên Khanh cũng rất hiếu kỳ, Tô Văn sẽ trả lời Tư Ngự thế nào, nàng có thể khuyên Tư Ngự đầu phục, trung thành với hắn không?

Tư Ngự bước từng bước một đi tới trước mặt Tô Văn, nhìn thẳng vào mắt cô, hai người trầm mặc nhìn nhau rất lâu.

Đến khi Tô Văn bởi vì đứng bất động quá lâu nhẹ đưa tay xoa xoa bả vai mình, Tư Ngự mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu Văn, trợ giúp Ngũ hoàng tử mưu phản, muội tự nguyện ư?”

Nghe Tư Ngự hỏi như thế, Tô Văn liếc nhìn hắn một cái, lại theo bản năng nhìn Tô Ngọc Phong khóe miệng còn đang rỉ ra máu tươi.

“Đương nhiên là muội...”

Tô Văn hơi dừng một chút, sau đó giọng nói cao vút lên: “Không phải tự nguyện.”

“Tô Văn!”

Hiên Viên Duệ ngồi trên long ỷ, vẻ mặt hung dữ nhìn Tô Văn, hắn còn đang suy tư Tô Văn nói vậy là ý gì thì một đoàn tinh binh nhảy vào đại điện, bao vây đám người Hiên Viên Khanh.

“Hiên Viên Khanh, người thành thích vua, giết cha, ai cũng có thể giết chết!”

Một thanh âm trầm thấp vang lên trong đám người, sau đó mọi người kinh ngạc khi thấy Tứ hoàng tử Hiên Viên Dã vẫn luôn yên ắng ngồi một chỗ, hiện tại lại đứng dậy.

Đây là...

Lúc Hiên Viên Khanh còn đang tỏ vẻ khiếp sợ, trên đại điện lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những đại thần vừa rồi ăn giải được lập tức mặt mũi tím ngắt, sùi bọt mép liên tiếp ngã xuống.

Cái gọi là biến đổi bất ngờ cũng chỉ như thế này mà thôi.

Tư Ngự nhìn Tô Văn, lại nhìn bình thuốc trong tay cô, nói: “Trong này mới đúng là kịch độc, ta nói đúng không?”

Tô Văn cười không nói gì, đúng thế, thứ trong tay cô đây mới là độc dược, mà giải dược chân chính kỳ thật đã bị Tô Văn trộn lẫn vào nén hương vừa đốt lên kia rồi.

“Tô Văn!” Hiên Viên Khanh nhìn về phía Tô Văn, đến bây giờ hẳn vẫn chưa tin được chính mình lại bị Tô Văn bề ngoài nhu nhu nhược nhược chơi cho một bài.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên Khanh, Tô Văn vẫn tỏ vẻ vô tội: “Ngũ biểu ca, huynh dùng tính mạng của A Duệ uy hiếp ta, ta bị buộc bất đắc dĩ mới thỏa hiệp với huynh. Nhưng ta không ngờ huynh lại thực sự dám thương tổn Bệ hạ, huynh thật đáng sợ! Nếu... nếu ta sớm biết huynh sẽ gây bất lợi cho Bệ hạ, ta... cho dù chết cũng sẽ không thỏa hiệp với huynh!”

Nsoi ra mấy câu kia, Tô Văn liền lập tức tẩy trắng sạch sẽ cho mình, dù người khác tin hay không, chính cô tin là được.

Quả nhiên...

Nghe được lý do thoái thác của Tô Văn, lòng Hiên Viên Khanh liền lạnh xuống.

Tô Văn vẫn luôn lừa bịp hắn, chân chính đồng bọn của Tô Văn là...

“Tứ hoàng huynh, người thật sự là sâu không thấy đáy nha!”

Hiên Viên Khanh nhìn Tô Văn rồi lại nhìn Hiên Viên Dĩ, ánh mắt sắc bén dần dần sầm xuống: “Ta thua, ta nhận.”

...

Cái gọi là nước một ngày không thể không có vua, sau khi Hiên Viên Dã hoàn toàn khống chế binh mã và hoàng thành, những đại thần sống sót sau tai nạn cũng cam chịu nhận mệnh, để cử Hiên Viên Dã lên làm tân đế!

Ba ngày sau khi tân đế đăng cơ, Hiên Viên Khanh và một đám đồng đảng bị chém đầu thị chúng, đầu của đám người Hiên Viên Khanh, Diệp Tri Cần bị treo ở trên ngọ môn khiến cho đám đạo chích cũng phải kinh sợ, lần này bọn họ đã thật sự chết không thể chết lại nữa.

Sau khi Tân đế đăng cơ, triều đình được rửa sạch và chỉnh đốn một trận, không lâu sau, vài vị hoàng tử bị khép vào các tội danh khác nhau, kẻ đáng sung quân thì sung quân, kẻ đáng bị giam thì bị giam, còn có những người phạm tội ác nghiêm trọng bị giao cho Đại Lý Tự thẩm vấn rồi chém đầu thị chúng.

Trong đám hoàng tử bị vấn tội cũng có Hiên Viên Duệ, chỉ là tội hãn không đáng chết, bị giam cầm ở một viện tối trong Hoàng gia, nơi này còn tiêu điều, quanh quẽ hơn lãnh uyển mà Tô Văn từng ở, trong sân cũng không có ai hầu hạ, ngoại trừ Hiên Viên Duệ thì cũng chỉ có Diệp Tri Họa mà thôi.

Hai người bị cầm tù trong viện, không có cầm y ngọc thực, cũng không có người hầu hạ, thời gian qua lâu, tính cách của Hiên Viên Duệ càng thêm táo bạo, Diệp Tri Họa chỉ có thể hết sức nhẫn nhịn hãn.

Tháng thứ hai sau khi Hiên Viên Duệ bị giam cầm, u viện đón khách thứ nhất tới thăm, đó là một nội thị trong hoàng thành, hãn đưa tới một chút vật liệu may mặc tinh xảo và điểm tâm ngon, nghe nói là Bệ hạ sắp cử hành đại điển phong hậu, cả nước chúc mừng, cố ý ban thưởng xuống dưới. Mới đầu, Hiên Viên Duệ cũng không để ý lời nói của nội thị, nhưng đến lúc đi, nội thị đó lại giao một bức thư mà Hoàng hậu nương nương tự tay viết cho Hiên Viên Duệ, lúc này sắc mặt hãn mới thay đổi hãn.

Thì ra Hoàng hậu mà Hiên Viên Dã cưới chính là Tô Văn.

Kỳ thực, Hiên Viên Duệ là người cuối cùng biết tin này. Lúc này, toàn bộ kinh thành đã biết Bệ hạ muốn cưới Tô Văn làm Hoàng hậu, toàn bộ Tô Phủ trước đó còn chìm trong khói mù, hiện tại lại bừng bừng sinh cơ.

Tuy nói sự tình của Hiên Viên Khanh, Tô Văn không làm ổn thỏa, nhưng giờ Hiên Viên Dã đã khống chế cả vương triều, không ai dám lấy sự kiện kia làm lý do thoái thác nữa, ngược lại, sau một lần tẩy rửa triều dã, địa vị của Tô gia lại càng tăng lên, điều này khiến tất cả mọi người đều nhìn ra, bệ hạ thật sự muốn hưởng tới quận chúa Tô Văn. Hiện giờ, hôn sự của hai người truyền ra, cũng không có quá nhiều người ngoài ý muốn.

Đầu tiên, Tô Ngọc Phong còn vì chuyện Tiên đế mà canh cánh trong lòng, sau đó ở trong ngự thư phòng nói chuyện với Hiên Viên Dã vài lần, cuối cùng cũng bị Tân hoàng thuyết phục, tuy rằng không hiểu tại sao Tô Văn lại lựa chọn từ bỏ Tư Ngự, chọn Hiên Viên Dã, nhưng đây là quyết định của Tô Văn, Tô Ngọc Phong không có quyền ngăn cản.

Khi Tư Ngự một lần nữa tới Tô phủ, chỉ cảm thấy như đã qua mấy đời.

Vẫn ở căn phòng đó, vẫn là con người đó, vậy mà Tư Ngự lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá xa xôi, xa tới mức như ở hai đầu thế giới.

“Huynh đã tới rồi?”

Tô Văn thấy Tư Ngự đến vẫn rất bình thản.

“Hôm nay ta tới chỉ muốn hỏi muội...”

“Không cần hỏi. Chưa từng yêu...”

Tô Văn lạnh lùng ngắt lời Tư Ngự.

Ba chữ chưa từng yêu được nói ra cực kỳ lưu loát và dứt khoát.

Trái tim Tư Ngự căng thẳng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười: “Kỳ thực, ta muốn hỏi là...”

“Đừng hỏi, chính huynh tưởng như vậy, ngay từ đầu ta và Tú biểu ca đã ở bên nhau tính kế mọi người, bao gồm cả huynh và Hiên Viên Khanh.”

Tô Văn lại một lần nữa ngắt lời hắn, phá hủy tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng Tư Ngự.

Nụ cười trên mặt Tư Ngự rốt cuộc không duy trì được nữa, sống lưng cứng đờ: “Vì... vì sao?”

“Vì sao ư?”

Tô Văn nghiêm túc nhìn vào mặt Tư Ngự: “Bởi vì... huynh ngốc, huynh dễ bị lừa!”

Lừa người, đơn giản là vì người dễ bị lừa!

Lý do này thật tốt. Kỳ thực, còn có một lý do nữa mà Tô Văn không nói ra, thiệt tình cô không hề có tí hảo cảm nào với đám đàn ông Tom Sue* hay mềm lòng.

*Tom Sue: giống Mary Sue (Thánh mẫu) – thánh phụ

Tuy rằng Tư Ngự cũng thật lòng hỗ trợ cô không ít, nhưng nếu đổi là nữ nhân khác, hắn cũng có thể vượt lửa vượt sông được như thế, chỉ vì trong mắt hắn chỉ có “thiện lương” và “yếu đuối”.

Tình yêu tràn lan như thế, Tô Văn không chịu nổi.

Tư Ngự đi vào Tô Phủ phải cố lấy bao nhiêu dũng khí thì sau khi gặp Tô Văn rồi, cả người hắn hoang mang lo sợ, hồn bay phách lạc...

Một ngày trước đại hôn của Tô Văn và Hiên Viên Dã, toàn bộ kinh thành đều treo lụa đỏ, lụa hoa rực rỡ, nhạc khúc vui mừng truyền từng góc ngách trong kinh thành.

Hiên Viên Duệ ở trong u viện cũng nghe thấy thanh âm đó, thấy được một mảnh đỏ tươi trước mắt, hẫng lại nghĩ tới một năm kia của mình, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết, khí phách, giống trống khua chiêng, tâm tình kích động cười Tô Văn về phủ.

Chỉ chớp mắt, không tới 5 năm thời gian, nàng đã thành Hoàng hậu, mà Hoàng đế không phải hẫng.

Hết thấy, rốt cuộc là sai ở đâu?

Tô Văn vốn là Vương phi của hẫng, hiện tại lại trở thành Hoàng hậu, hẫng đáng lẽ phải là Hoàng đế, đáng lẽ hẫng phải là người quân lâm thiên hạ mới đúng.

Trong tiếng hỉ nhạc, ánh mắt Hiên Viên Duệ trở nên hoảng hốt, sắc mặt cực kỳ thống khổ.

“Vương gia!”

Đúng lúc này, Diệp Tri Họa vất vả dậy nấu cơm từ sáng sớm vừa vặn gọi Hiên Viên Duệ về phòng ăn cơm. Nghe thấy giọng nói của nàng ta, Hiên Viên Duệ như trúng kích thích thật lớn, hẫng đứng bật dậy, đi tới trước mặt Diệp Tri Họa, dùng tay bóp chặt cổ nàng ta: “Là người, đều bởi vì người!”

“Vương... Vương gia...” Diệp Tri Họa vốn đã tiều tụy không chịu nổi, lúc này vẻ mặt nhanh chóng tái nhợt, ánh mắt nàng ta nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Duệ, tại một khắc này, nàng ta chỉ cảm thấy thất vọng và buồn bã.

Hồ hấp càng ngày càng khó khăn, trước mắt Diệp Tri Họa là một mảnh ký ức, nàng ta như thấy được kiếp trước, vào ngày xuân đó, ở một rừng tràn ngập hoa đào, lần đầu tiên nhìn thấy Tam hoàng tử phong lưu tiêu sái. Khi đó tim nàng ta đập thành thạch, cảm thấy chính mình đã tìm được người đàn ông đáng để kỳ vọng, nhưng cuối cùng thì sao?

Kiếp trước, nàng ta và Hiên Viên Duệ vô duyên, chính mình cũng bị người thân hại chết.

Kiếp này, hết thảy đều thay đổi, nàng ta được gả cho Hiên Viên Duệ theo ý nguyện, nhưng giờ nàng ta lại được cái gì chứ?

Ngoại trừ ngọt ngào ngăn ngủi, hẳn chỉ cho nàng ta càng nhiều hơn sự ngờ vực, lãnh đạm và tổn thương.

Diệp Tri Họa chậm rãi nhắm mắt lại, nàng ta bắt đầu hối hận.

Ông trời ưu ái cho nàng ta sống lại một đời, nàng ta lại dùng hết thảy trợ giúp cho Hiên Viên Duệ.

Thật là ngu xuẩn!

Kiếp trước Hiên Viên Duệ đã không bằng người, kiếp này chính nàng ta trợ giúp hẳn đối phó Hiên Viên Khanh rồi thì sao chứ? Vẫn không phải bị Hiên Viên Dã một gậy đập cho rơi vào bụi rậm ư?

Chẳng lẽ ông trời để nàng ta trọng sinh vẫn là để nàng ta nhận mệnh sao?

Không, không nên là cái dạng này! Nếu có thể, nếu có thể quay lại một lần, nàng ta sẽ tình nguyện gả cho Hiên Viên Khanh...

Diệp Tri Họa vĩnh viễn nhắm mắt lại, mang theo vô tận hối hận và tiếc nuối.

Nàng ta không biết, dù là trời cao thiên vị thì cũng chỉ có một lần cơ hội mà thôi, nàng ta sẽ không bao giờ có được cơ hội thứ hai nữa...

Diệp Tri Hòa chết, bị Hiên Viên Duệ bóp chết ngay tại chỗ. Nhìn thi thể dưới chân mất đi hơi thở, Hiên Viên Duệ không có bất cứ biểu tình nào, hắn dùng sức đá thi thể còn ấm, lớn tiếng phản nộ quát: “Nô tỳ lớn mật! Nhìn thấy trẫm còn không hành lễ vấn an!”

Hắn không thừa nhận mình là kẻ thất bại, ở trong lòng hắn, hắn mới là người thắng.

Là một người coi quyền lực và địa vị là toàn bộ nhân sinh, khi mất đi hết thảy sẽ vừa hối hận, vừa điên cuồng, cái này còn đau khổ hơn trực tiếp giết chết hắn đi.

Khi Diệp Tri Hòa chết trong tay Hiên Viên Duệ nổi điên, Tô Văn cũng ngồi lên kiệu phượng dành cho Hoàng Hậu về hoàng cung.

Cảm ứng được nhiệm vụ của mình đã hoàn thành một cách viên mãn, Tô Văn mặc phượng bào đỏ thẫm, nhìn thoáng qua phong cảnh bên ngoài, sau đó lập tức liên hệ với Tổng bộ ở trong lòng...

Số 003 đã hoàn thành nhiệm vụ, xin được trở về! Xin được trở về!

Tổng bộ đã nhận được! Đang truyền tin tức...

Thời gian mỗi lần trở về tổng bộ đều không giống nhau, có đôi khi tin tức truyền đi rất nhanh, sẽ nhanh chóng rời khỏi thế giới này, thân thể của nguyên chủ cũng sẽ biến mất vì không còn linh hồn nữa.

Mà đôi khi, tin tức chậm sẽ đình chỉ một, hai giờ, nhưng chậm nhất cũng không vượt quá 12 tiếng đồng hồ.

Nghĩ đến hôm nay chính là đại hôn của mình, Tô Văn nghĩ mình nên biến mất luôn thì hơn, hoặc là muộn một chút, chờ cử hành hôn lễ xong thì biến mất trong tầm cung, nếu biến mất đúng lúc đang hành lễ, vậy thật sự... không có cách nào.

Trong quá khứ, ở các thế giới hiện đại, sau khi làm xong nhiệm vụ, Tô Văn luôn tìm một địa điểm an toàn, sau đó lẳng lặng bốc hơi khỏi thế gian, nhưng hiện tại cô đang được một đám tinh binh, thị vệ bảo vệ, xem ra muốn rời đi quả thực là người si nói mộng.

Đúng lúc Tô Văn đang rối rắm vì thời gian rời đi, đội ngũ trở về Hoàng cung lại đột nhiên ngừng lại, sau đó là một trận tiếng đánh nhau ầm ĩ.

Lại có người dám can Phượng giá của Hoàng hậu nương nương ở ngay kinh thành.

Phải to gan lớn mật tới mức nào chứ?

To gan lớn mật?

Tô Văn bỗng rùng mình, cô giơ tay nhắc màn che trước mặt, màn che màu đỏ bị vén lên một góc, một khuôn mặt tuấn tú và quen thuộc rơi vào mắt cô.

“Tô Duệ!”

Tô Văn có chút ngoài ý muốn. Buổi sáng, lúc cô trang điểm, Tô Duệ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh ở biệt viện của mình, sao đột nhiên lại...

Nhìn vào mắt Tô Văn, Tô Duệ đáp lại cô một nụ cười âm ngoan và quỷ dị, sau đó thân ảnh hần lóe lên, ngay lập tức đi tới gần kiệu của Tô Văn.

Lẳng lặng nhìn Tô Văn một thân hồng trang, Tô Duệ nheo nheo mắt, biểu tình từ âm ngoan trở thành dịu dàng: “Nàng mặc quần áo này nhìn thật

xinh đẹp.”

Hix, lại thế rồi.

Tô Văn mặt không đổi sắc nhìn Tô Duệ: “Người đã sớm tỉnh?”

“Không.”

Tô Duệ lắc đầu, nếu hắn đã sớm tỉnh thì Hiên Viên Dã tuyệt đối không thể sống tới hôm nay.

“Vậy người...”

“Ta nói rồi...”

Tô Duệ tiến tới trước mặt Tô Văn, ngắt lời cô: “Ta nói rồi, nàng muốn gả cho ai, ta liền băm hắn ra nuôi chó, Hiên Viên Dã cũng không ngoại lệ.”

“Vậy người đi mà băm.”

Tô Văn nhướng mày nhìn Tô Duệ.

“Nàng muốn dụ ta rời đi?”

Tô Duệ vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Tô Văn, vào một khắc kia, Tô Văn bỗng nhiên có cảm giác bị người nhìn thấu.

Sao hắn có thể...

Tích tích!

Tin tức đã truyền xong.

Trong đầu Tô Văn vang lên thanh âm của Tổng bộ...

Hiện tại bắt đầu tiến hành truyền linh hồn.

“Ô Văn!”

Mắt Tô Duệ đỏ lên, hăn dường như phát cuồng, ôm chặt Tô Văn vào trong lòng: “Nàng phải đi? Nàng không được đi! Ta không cho nàng đi!”

Hăn cảm giác được nàng muốn rời đi.

Tựa như ngày đó, hăn cảm giác được nguy hiểm nên lập tức tỉnh lại, ôm nàng thật chặt ở dưới thân theo bản năng.

Tựa như hôm nay, hăn cảm giác được mình sắp mất nàng, vì thế tại một khắc khi đội ngũ đón dâu rời khỏi Tô phủ, hăn liền tỉnh lại.

Tựa như hiện tại, hăn cảm giác được nàng sẽ rời đi, sẽ vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời hăn.

Tô Văn không ngờ thiếu niên trước mắt này lại có được tinh thần lực khủng bố mà người thường không có được như thế.

Là một hạt giống thật tốt!

Nếu cô có thể mang hăn về Tổng bộ, chắc chắn...

Tô Văn có chút tiếc nuối, bởi vì giờ phút này, thân thể của cô đã bắt đầu trở nên trong suốt.

Tô Duệ hoàn toàn vô cảm với trường hợp kinh khủng đang xảy ra trước mắt, hăn chỉ cố chấp ôm Tô Văn, cho đến khi Tô Văn hoàn toàn biến mất trong lòng hăn.

Ôm ấp, trống rỗng.

Không nghĩ tới nàng vẫn phải rời đi.

Đúng là nữ nhân nhẫn tâm.

Ánh mắt Tô Duệ càng lúc càng sâu, sâu tới mức bắt đầu trào lên sự điên cuồng và cố chấp.

BẠN GÁI CŨ - NGƯỜI PHÁ HỎNG THẾ GIỚI

Muội Muội Thích Ăn Thịt
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chín Tầng Ác Mộng (1)

ở mắt ra, Tô Văn không lập tức đứng dậy, ngược lại dùng đôi tay giao nhau xoa xoa nhẹ bả vai mình theo bản năng.

Rất đau.

Bộ dạng phát cuồng của Tô Duệ lúc cô rời đi vẫn còn rõ ràng trước mắt, Tô Văn rất rõ ràng, nếu khối thân thể đó không biến mất, chỉ sợ cũng sẽ bị Tô Duệ làm cho xương cốt nát vụn.

Ngay cả đến lúc này, khi đã trở về với thân thể của mình, trong linh hồn cô vẫn còn tàn lưu một khắc cảm giác đau đớn kia.

Tô Văn đứng dậy, âm thầm gạt bỏ sự đau đớn trong ý thức, đồng thời cũng tự nhắc nhở mình như mọi lần rằng cô đã đi qua thế giới kia rồi, những người ở đó không còn quan hệ gì với cô nữa.

Mấy năm nay, đi qua các thế giới, trái tim cô đã chết lặng, không chịu nổi nữa.

Tô Văn là người tỉnh táo hơn bất cứ ai. Cô biết mình sẽ không ở lại bất kỳ thế giới nào dài lâu, vì thế cũng không hề nảy sinh bất kỳ thứ tình cảm nào với người ở thế giới đó.

Bao gồm tình thân, tình bạn, tình yêu, những thứ đó với cô đều là những thứ xa xỉ nhất.

Trở lại nơi thuộc về mình, Tô Văn tắm rửa thoải mái, thay quần áo, sau đó lăn lên giường lớn ngủ một giấc.

Kỳ thật, thời gian của bọn họ ở các thế giới và thời gian ở thời không mất mát không tương đồng nhau, cô ngây người ở triều Đại Hạ mấy tháng, nhưng trên thực tế ở thời không mất mát mới chỉ qua đi một ngày...

Nghỉ ngơi đủ rồi, Tô Văn nhìn điểm tích lũy hiển thị trên máy truyền tin ở cổ tay mình, mười hai vạn ba nghìn bốn trăm điểm.

Điểm tích lũy là mục tiêu dừng chân ở mỗi thế giới, xếp hạng ở các bộ môn đều dựa theo điểm tích lũy của các nhiệm vụ giả mà xác định, hơn nữa, điểm tích lũy này còn là tiền thông hành ở thời không mất mát, dùng nó có thể mua những thứ mà mình yêu thích.

Một vạn điểm tích phân lần này coi như Tô Văn được lời, cô yên lặng tính toán giá cả của mấy thứ mình yêu cầu, nguyên bản vì có được một vạn điểm tích lũy mà vui vẻ, hiện tại vẻ mặt lại suy sụp xuống, giống như điểm tích lũy hiện tại còn không bằng cái số lẻ giá của thứ mình muốn mua?

Xem ra càng phải ra sức kiếm thêm tích phân rồi!

Xem ra càng phải tích cực kiếm điểm hơn rồi!

Nghĩ như thế, Tô Văn liền dùng máy truyền tin mở ra bảng nhiệm vụ của tổng bộ Người phá hỏng thế giới, xem trong danh sách các nhiệm vụ hiện có có liên quan tới tuyến “Bạn gái cũ”, cuối cùng, bấm chọn nhiệm vụ có điểm tích lũy cao nhất...

Chín tầng ác mộng.

“Cái này đi!”

Bấm chọn nhiệm vụ xong, tất cả các tư liệu liên quan tới Chín tầng ác mộng đều chuyển hết về máy truyền tin của Tô Văn...

Số 003 nhận nhiệm vụ thành công.

Trong vòng 02 giờ, mời chấp hành giả tiến vào khoang nhiệm vụ để đến thế giới tiếp theo.

Cùng lúc Tô Văn nhận nhiệm vụ thành công, tại tổng bộ Người chữa trị thế giới chỉ cách đó một cây số cũng bắt ra nhiệm vụ về Chín tầng ác mộng...

Mộng yểm thứ chín, đây là thế giới ác mộng.

Chuyện xưa mở đầu từ một sinh viên bình thường tên Dịch Tử Hiên.

Dịch Tử Hiên lúc lớn lên rất đẹp trai nhưng vì gia đình không có điều kiện nên sau khi quen bạn gái được một năm thì chia tay vì giá trị quan của hai người hoàn toàn khác nhau.

Sau khi hai người chia tay, Dịch Tử Hiên chịu đả kích lớn, trong tình huống tức giận mất lý trí đã đập vỡ miếng ngọc bội mà mình mua để tặng bạn gái. Nhưng vì không cẩn thận nên ngón tay hấn cũng bị thương, máu nhỏ lên miếng ngọc, ngọc bội thần kỳ đó liền dính luôn lên da hấn. Từ đó về sau, Dịch Tử Hiên có được dị năng làm thời gian lùi lại, tuy rằng lúc bắt đầu chỉ có thể lùi lại mười giây, nhưng cũng tuyệt đối là một dị năng cực kỳ ghê gớm.

Sau khi có dị năng, Dịch Tử Hiên bắt đầu trở thành nhân vật phong vân trong trường học, từ lúc đầu không có tiếng tăm gì mà trở nên được rất nhiều nữ sinh thích.

Bạn gái cũ của Dịch Tử Hiên không ngờ bạn trai cũ của mình lại đột nhiên được hoan nghênh như thế, tuy rằng trong lòng cũng hơi hối hận, nhưng cô là người rất có nguyên tắc, kiên trì không bao giờ sẽ quay đầu lại phía sau.

Cứ như thế, qua nửa năm, trong phòng của Dịch Tử Hiên có một phú nhị đại tên Trần Ngọc Phong, vì theo đuổi hoa hậu giảng đường nên đã tổ chức

một buổi hoạt động du xuân để tăng quan hệ tình bạn giữa hai phòng kí túc. Mà người tham gia hoạt động lần này có chín người, chín người nhét trên một chiếc xe thương vụ*, vốn dĩ là muốn ra một công viên cây xanh ở ngoại thành dã ngoại, kết quả nửa đường gặp phải sự cố giao thông nên xe chỉ có thể đi đường vòng, cứ như thế, bọn họ tiến vào thế giới Chín tầng ác mộng lúc nào không hay.

*Xe thương vụ: Một loại xe được dùng cho nhiều mục đích

Ở tầng mộng cảnh thứ nhất, bọn họ cùng nhau vượt qua hoàn cảnh núi hoang rừng rậm kinh hồn, cuối cùng mọi người đều tỉnh lại ở trong xe, phát hiện mình chỉ nằm mơ mà thôi.

Nhưng thật sự là nằm mơ ư?

Con đường du xuân không hiểu tại sao đi mãi không tới, mà cứ cách mỗi hai giờ, người trong xe sẽ lập tức chìm vào giấc ngủ, tiến vào tầng mộng cảnh tiếp theo.

Ở tầng mộng cảnh thứ hai, chín người được một thanh âm báo rằng trong chín người bọn họ đã có một người chết ở tầng ác mộng thứ nhất, mà hiện tại, tám người chơi đang ở Thế giới ác mộng của người thứ chín kia, người kia sẽ tiến hành đại khai sát giới ở thế giới này...

Ai có thể ở giữa tầng tầng sát khí mà thoát được ra ngoài?

...

“Tô Văn! Tô Văn!”

Một thanh âm trong trẻo mang theo sự sợ hãi vang lên lúc gần lúc xa.

Tô Văn chậm rãi mở mắt, lọt vào mắt cô là một gương mặt tái nhợt của con gái.

“Tô Văn, rốt cuộc cậu cũng tỉnh rồi!”

Thiếu nữ thấy Tô Văn tỉnh lại thì lập tức kích động giang tay ôm lấy cô.
“Vừa rồi cậu hù chết mình!”

“Điềm Điềm?”

Tô Văn hơi nghi hoặc nhìn người trước mắt, thiếu nữ mặc một bộ quần áo vận động màu xanh da trời, sau lưng đeo ba lô gấu nhỏ, tên cô là Phương Điềm Điềm, người cũng như tên, là một cô gái điềm đậm, đáng yêu.

Phương Điềm Điềm và Tô Văn là bạn học chung đại học, hơn nữa hai người cũng là bạn cùng phòng của nhau ở ký túc phòng 503.

Phòng ký túc đại học của bọn họ có 4 người một phòng, hai người khác trong phòng 503 là Bạch Hiếu Nguyệt và Mạnh Đình Dao. Bạch Hiếu Nguyệt có xuất thân phức tạp, tính tình không tốt, cũng không được lòng của mọi người trong phòng, còn Mạnh Đình Dao là hoa khôi giảng đường, không chỉ xinh đẹp mà còn xuất thân giàu có, có tiếng là nữ học bá.

Tóm lại, Mạnh Đình Dao chính là kẻ thù chung của đám nữ sinh.

Ở trong hoàn cảnh này, Phương Điềm Điềm và Tô Văn chính là hai chị em có quan hệ tốt nhất trong phòng ngủ.

“Điềm Điềm, mình... mình làm sao thế?”

Tô Văn cố gắng xoa xoa gáy mình, “Mình nhớ rõ chúng ta đang ở trên xe thương vụ mà?”

“Mình cũng không biết nữa!”

Nghe Tô Văn hỏi, sắc mặt Phương Điềm Điềm càng tái hơn, cô vốn là người nhát gan, làm gì cũng phải đi sau lưng Tô Văn.

“Tô Văn, có phải chúng ta... bị ma ám không?”

Giọng của Phương Điềm Điềm cực nhỏ: “Cậu có nhớ rõ lúc trước, trên đường đi, chúng ta gặp phải một vụ tai nạn không?”

Lúc ấy, tuy rằng hiện trường đã bị phong tỏa chặt chẽ, xe của bọn họ cũng cách hiện trường rất xa, nhưng Phương Điềm Điềm vẫn nhìn thấy trên mặt đất chảy đầy máu, cực kỳ kinh khủng.

“Điềm Điềm, cậu đừng sợ, trên đời này không hề có chuyện ma ám đâu.”

Tô Văn khó khăn đứng dậy, cô nhận ra hiện tại mình và Phương Điềm Điềm đang ở trong một khu rừng có phong cảnh tương đối đẹp.

Căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, một giây trước cô còn đang ngồi trên xe nghe nhạc cùng Phương Điềm Điềm, kết quả tỉnh lại lần nữa đã ở địa phương kỳ quái này rồi...

Đúng thế, bọn họ hiện đã vào thế giới của Chín tầng ác mộng.

Mà cảnh tượng trước mắt nói cho Tô Văn biết, nơi cô đang ở chính là tầng ác mộng đầu tiên.

Ở đây, sẽ có một người chết đi, mà người kia chính là...

(Vì mình có việc bận nên truyện tạm dừng dịch tới hết ngày 13/8 nhé!)